ÎN INIMA TRANSILVANIEI, RĂUL ÎȘI AFLĂ SĂLAȘUL...

Marcus Sedgwick

SABIA MAGICĂ

nemira junior

Marcus Sedgwick, autor de cărţi pentru copii, ilustrator şi muzician britanic, s-a născut în Anglia, în 1968. A lucrat mai mulţi ani ca librar şi editor, iar din 1994 s-a apucat de scris. Primul său volum, *Floodland* (2000), a câştigat Premiul Branford Boase pentru cel mai bun roman pentru copii al anului. A urmat *Witch Hill* în 2001, nominalizat la Premiul Edgar Allan Poe, Premiul Independent Reading Association şi Premiul Portsmouth Book. *Sabia magică,* roman ce reinterpretează balada Mioriţei în orizontul întunecat al legendelor vampirilor, a fost finalist la Carnegie Medal şi a câştigat Premiul Booktrust Teenage. Cu peste douăsprezece volume nominalizate la toate premiile importante ale genului, Marcus a devenit unul dintre cei mai în vogă autori contemporani de cărţi pentru tinerii cititori. În prezent lucrează în timpul zilei la o editură specializată în cărţi pentru copii, iar seara este toboşar într-o formaţie de muzică rock. Trăieşte în Sussex, împreună cu fiica şi soţia sa.

Marcus Sedgwick
Sabia Magică

Pentru tatăl meu

Precizări

Aş vrea să le mulţumesc unor oameni pentru ajutorul lor. În primul şi primul rând, aş vrea să-i mulţumesc soţiei mele, Pippa, nu numai pentru că m-a însoţit în tot felul de locuri sumbre în timpul documentării mele pentru această carte, dar şi pentru lucrurile cât se poate de banale, dar la fel de importante oferite de ea, cum ar fi ceaiul, pâinea prăjită şi marmelada. Încă o dată mulţumiri şi Fionei Kennedy de la editura Orion pentru obişnuitele ei comentarii inspirate din timpul scrierii acestei cărţi, şi lui Elizabeth Roy pentru sprijinul ei constant. De asemenea, mulţumiri şi lui Matt Whyman, cel care mi-a amintit de Joseph Campbell atunci când a fost necesar.

Acesta este cel de-al şaptelea roman al meu contractat cu Orion şi se pare că este timpul să-mi exprim gratitudinea profundă nu numai echipei de la secţia de literatură pentru copii a editurii, dar şi departamentului de vânzări care continuă, cu toţii, să facă o treabă minunată cu toate cărţile mele. Mulţumesc tuturor.

„Cândva, erau la fel de multe precum
firele de iarbă pe o dâlmă…”

Europa de Est,
pe la începutul secolului al XVII-lea

Tărâmul de Dincolo de Păduri

Cântecul

Dincolo de păduri se află un tărâm. Un tărâm atât de frumos încât, pe când stai la marginea pădurii şi privirea-ţi cutreieră peste păşuni spre munţii mângâiaţi de nea, ştii că paradisul nu

poate fi decât la un pas de tine. Din acest tărâm provine cântecul, iar din acest cântec se trage o poveste. O poveste despre omor.

Într-o bună zi, coborâţi din munţi, se arătară trei păstori. Petrecuseră câteva săptămâni pe păşunile de pe culmi împreună cu turmele lor şi erau bucuroşi că se îndreaptă spre casă, însă în minţile a doi dintre păstori se cuibărise moartea.

Cel de-al treilea păstor, cel mai tânăr dintre ei şi poate şi cel mai bogat şi mai chipeş, nu ştia nimic despre asta, până când una dintre mioarele lui, cea mai mică dintre ele, pe care o salvase de la moarte din zăpada târzie de primăvară, se apropie de el şi-l preveni de planurile privind uciderea lui.

Păstorul îşi privi cu tristeţe mioara şi spuse:

— Dacă aşa stau lucrurile, sunt hărăzit să mor. Dar, credincioasa mea mioară, fă asta pentru mine. După ce mă vor fi ucis, spune-le să-mi lase oasele pe undeva prin apropiere şi să mă îngroape împreună cu fluierele mele, astfel că, ori de câte ori va bate vântul, va răsuna un cântec, iar oile mele se vor putea apropia şi câinii mei la fel Mai Spune-le că n-am murit, ci că am plecat să mă însor cu o prinţesă dintr-o ţară îndepărtată. Spune-le că la nunta mea a căzut o stea, Spune-le cum soarele şi luna i-au ţinut miresei mele cununa, povesteşte-le cum mi-au fost copacii oaspeţi, iar preoţii au fost munţii cum au fost păsările lăutarii mei, iar stelele făcliile. Însă, dacă într-o bună zi vei întâlni o femeie cu părul alb, mama mea, mama mea bătrână, spune-i că m-am dus să mă însor cu o prinţesă, acolo, în prag de rai.

Şi aşa se petrecură toate.

1. În inima pădurii

După ce căzu pentru a cincea oară, când faţa i se afundă mult în zăpadă, după ce mâinile-i fuseseră arse de ger însă nu-i păsa de nimic, Radu, tăietorul de lemne, ştia că va muri. Undeva în urma sa, în bezna pădurii, îl auzea pe omul care-l atacase. Acum era speriat, mult prea speriat ca să mai mişte, aproape prea îngheţat ca să mai poată fugi, dar, cu toate astea, ştia că ceva

nu era bine. Ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Se ridică şi se împletici disperat, împrăştiind zăpada în izbucniri scurte. Chiar şi aici, în desimea copacilor, se depusese din greu pe pământ, împinsă şi adunată de vântul dinspre răsărit în coline şi ridicături ciudate, ca nişte sălbăticiuni albe pândind la picioarele mestecenilor.

Radu privi în urma sa, însă nu putu distinge nimic. Nu se vedea nimic altceva decât pădurea imensă, fără de sfârşit. Se spunea că puteai călări din Polonia până în Turcia fără să ieşi nicio clipă dintre copaci, însă Radu ştia că nu era adevărat. Nimic n-ar fi putut avea o asemenea întindere! Nici măcar Pădurea Mamă.

Se opri o clipă, ascultând cu atenţie, însă tot ce putea auzi era numai gâfâitul său, în timp ce trăgea aer în pieptul care-l durea. Nu mai ştia unde se afla, cu toate că pădurea fusese casa lui întreaga viaţă. Cabana şi satul său erau departe. Se uită în jur, chinuindu-se să recunoască ceva, însă tot ceea ce văzu erau doar sutele de mii de mesteceni argintii.

O creangă trosni şi, spre spaima lui Radu, ochii i se opriră din nou asupra urmăritorului său. Acum, că-l vedea din nou, Radu îşi dădu seama ce nu se potrivea.

— În numele lui Iisus şi al Pădurii…

Vorbele căzură moarte în moliciunea zăpezii, însă imediat Radu se răsuci şi începu să fugă, bălăngănindu-se din copac în copac. Mâna sa stângă lăsă o dâră de sânge pe scoarţa albă a unui mesteacăn, însă rana nu mai avea nicio importanţă acum. Trecuse atât de puţin timp de când tăia copaci cu securea. Securea care zăcea pe undeva, prin zăpadă; lama ei mânjită cu sânge deja îngheţat. Sângele *lui.*

Se lovi de încă vreo doi copaci, dar aproape că nici nu băgă de seamă, şi, dintr-odată, realiză unde se afla. Aproape de Ciust, unde colegul cu care tăia lemne, Toma, locuia într-o cabană de la marginea satului.

Pentru o clipă, i se aprinse în inimă văpaia speranţei. Alergase repede, iar satul era acum la o aruncătură de băţ, printre copaci, şi nu-l mai putea auzi pe urmele sale pe agresor.

Apoi Radu ocoli un copac şi ajunse direct în braţele lui.

Bărbatul nu era înalt, dar era gras. Umflat. Pielea-i era la fel de albă ca scoarţa copacilor din jurul lui. În colţul buzelor încreţite avea sânge închegat. Lui Radu îi trebui ceva timp ca

să-l recunoască.

Se dădu un pas înapoi, cizmele lui din blană frecându-se de zăpadă. Se împiedică de o rădăcină nevăzută, dar reuşi să rămână în picioare. Ridică o mână arătând spre bărbat.

— Dar, Willem, tu eşti mort!

Bărbatul se repezi înainte şi-şi înfipse mâna, ca pe un cuţit, în pieptul lui Radu, căutându-i inima.

— Nu mai sunt, zise el.

Iar acum Radu era cel căzut mort în zăpada moale şi neatinsă.

2. Şliboviţă şi zăpadă

Petru se târa în urma tatălui său, îndreptându-se spre Ciust, zgribulindu-se în timpul mersului. Cabana lor se afla nu departe în spatele lor, în afara satului. Mai erau câteva zile până în ajunul zilei Sfântului Andrei, iar zăpada se întărise deja. Urma o iarnă aprigă. Cu tot cu ger, Petru putea simţi mirosul tatălui său; nici chiar vântul muşcător nu-l scăpa de damful constant de şliboviţă şi bere.

— Îl cunoşteai bine pe Radu, tată? zise Petru, doar ca să spună ceva. Bărbatul nu spuse nimic, dar Petru ştia oricum răspunsul. Nu cunoşteau pe nimeni prea bine – până la sosirea lor în Ciust, nu rămăseseră niciodată într-un loc destul timp cat să cunoască pe cineva. Însă Petru ştia că tatăl său îl ajutase pe Radu, tăietorul de lemne din Coroceni, o dată sau de două ori, anul trecut. Uneori, chiar şi cei mai singuratici dintre tăietorii de lemne aveau nevoie de ajutor la doborârea unui copac viguros.

Marginea satului se vedea înaintea lor.

— Repede! zise Toma. N-au să ne aştepte pe noi.

— Nu se poate să fi început, zise Petru. Nu se aude clopotul bisericii.

Tatăl scuipă în zăpadă şi nu privi în jur.

— Nu bat clopotele pentru îngropăciunea unui sinucigaş.

Intră în sat prin poarta mică a gardului şubred care marca marginea satului. Gardul, acoperit cu paie, care nu trecea de genunchi, era menit să-i împiedice pe pui să se aventureze prea departe. Înconjura aşezarea, marcându-i perimetrul; în afară de câteva ogoare, dincolo de sat nu mai era decât pădurea. De-a

lungul ei, din loc în loc, ca aici, erau porţi cu portic.

Petru ezită înaintea intrării, nervos. Nu era doar faptul că nu erau agreaţi în sat, era mai mult de-atât.

— Sinucidere?

Petru alergă după tatăl său şi-l ajunse repede din urmă. Pământul era o masă de noroi îngheţat şi zloată, iar bărbatul era nesigur pe picioarele lui, ca de obicei.

— Linişte, zise Toma privindu-şi fiul. Arătă spre case, iar Petru pricepu că n-ar fi trebuit să vorbească. Asta-i convenea. Petru era obişnuit cu tăcerea, obişnuit să-şi ţină singur de urât; mulţumită tatălui său taciturn, majoritatea discuţiilor de care avusese parte se desfăşuraseră doar în mintea sa.

Două femei cu feţe acre stăteau în umbra unei intrări joase. Vorbeau în şoaptă, urmărindu-i cu privirea pe Toma şi pe fiul său – un bărbat masiv, care arăta mai în vârstă decât era, şi băiatul său puternic şi tinerel.

Petru ştia că nu sunt agreaţi, iar satul avea puţine de oferit. Locul acesta avea ceva sumbru şi neliniştitor, ceva aproape ameninţător, ceva ce Petru n-ar fi putut descrie, dar Toma, în pofida acestor lucruri, părea mulţumit să rămână. De fapt, şi Petru era încântat să stea. După toate cele întâmplate, se părea că reuşiseră să prindă ceva cheag pe aici, după ani şi ani de peregrinări, şi, în afară de asta, mai era şi Agnes.

Coborau grăbiţi dealul pipernicit care ducea spre locul numit în derâdere „piaţă”, de parcă s-ar fi aflat în cine ştie ce mare oraş de prin sud, nu într-un sat uitat de Dumnezeu, pierdut de lume. Ciust era sălaşul a nu mai mult de două sute de oameni, însă acolo, în centru, se aflau case în loc de cabane; câteva aveau mai multe caturi. În timp ce mergeau, Petru o căuta pe Agnes cu privirea, însă asta nu era o zi în care să ieşi, doar dacă nu cumva aveai treabă. Trecură de capătul uliţei pe care locuia femeia împreună cu maică-sa, încă îndoliată după moartea soţului ei. Pentru un moment, Petru îşi încetini pasul, nădăjduind să vadă un semn de la Agnes, însă nu se ivi nimic.

Desprinzându-se din colţul îndepărtat al pieţei, o cărăruie se strecura printre două case mai mari din sat; casa popii şi cea a vraciului. Cărăruia ducea spre biserica înălţată ceva mai departe. Petru îi putea vedea acoperişul de şindrilă şi turla de forma unei cepe, mai în spate, pe la jumătate, precum un

băietan care călărea un porc, dar fu luat prin surprindere când tatăl său o luă spre cealaltă parte a pieţei.

Se opri, apoi înţelese. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Radu era un sinucigaş, nu se puteau trage clopotele şi nici nu putea fi îngropat în pământ sfânt. Petru grăbi pasul.

Tată lui era aproape de celălalt capăt al satului.

— Ei cred că şi-a pus capăt zilelor?

Toma nu spuse nimic.

— Tată!

Toma opri o clipă şi apoi privi, însă nu spre fiul său, ci undeva, peste umăr.

— A fost găsit atârnând de un copac, cu o funie strânsă pe grumaz. Aşa că şi-a pus singur capăt zilelor. N-ar fi el primul tăietor de lemne singuratic care-a făcut asta.

— De ce nu va fi îngropat în propriul său sat?

Tatăl său mormăi.

— Felul morţii lui. N-au vrut să aibă nimic de-a face cu el. Au zis că a murit pe pământul Chistului ca să ne ocupăm noi de el.

— Iar noi am căzut de acord?

— Care „noi”? Niciun „noi“ aici, făcu Toma brusc. Apoi oftă. N-am avut de ales. Ori asta, ori ar fi trebuit să-l lăsăm pradă lupilor. Şi, oricum, bătrânii au cerut-o.

Acum erau în afara satului, iar printre copaci puteau vedea câţiva oameni adunaţi într-o poieniţă.

Petru se gândi la Radu, la cum şi-ar fi putut găsi sfârşitul. Tatăl lui îi spusese că era un visător, însă Petru n-ar fi putut visa niciodată ce i se întâmplase lui Radu. Nu era vorba despre visuri aici, ci despre un coşmar.

— Dar, tată, şopti el. Ai spus că pieptul lui Radu era deschis, că inima-i era străpunsă.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, nu şi-ar fi putut face asta singur şi apoi să se spânzure de un copac.

— Atunci asta s-a întâmplat după aceea.

— Vrei să spui că i-a făcut cineva asta, după ce-a murit? Cine-ar face aşa ceva? De ce?

Toma dădu din umeri.

— Poate lupii…

Petru era pe cale să-i răspundă, dar îşi dădea seama că tatăl lui se închisese în mod intenţionat.

— Ascultă, Petru, dacă un om atârnă de un copac, la capătul unei frânghii, înseamnă că şi-a luat zilele. Dacă Ana le-a spus că asta s-a petrecut, atunci aşa a fost. Las-o aşa!

Petru nu era deloc mulţumit, însă nu mai spuse nimic. Ceva-l apăsa pe tatăl lui, ştia asta.

Îşi croiră drum spre sărăcăciosul alai funerar. Erau acolo Daniel, preotul, şi Teodor, vraciul, pe jumătate spiţer, pe jumătate vrăjitor. O fi fost Radu doar un tăietor de lemne şi pe deasupra nici din satul acesta, dar cu toate astea doi dintre cei mai importanţi locuitori ai săi veniseră la îngropăciune. Petru se întreba de ce. De ce erau amândoi aici? Ştia că nu se împăcau întotdeauna prea bine. Oamenii îi căutau şi pe Teodor, şi pe Daniel pentru problemele lor spirituale, şi era la fel de posibil să se roage pentru sănătate alături de Daniel şi să-l viziteze pe vraci. Fiecare dintre ei ştia că trebuia să-l tolereze pe celălalt. O alianţă încordată.

Nu departe de ei se afla groparul satului, un bătrân cu braţele puternice, dar căruia-i mai rămăseseră foarte puţini dinţi. Era limpede că nu voia deloc să aibă de-a face cu această poveste şi, după ce se străduise să sape în pământul îngheţat o groapă puţin adâncă, se sprijinea de sapa lui cu coada lungă, sugându-şi gingiile şi aruncând priviri cercetătoare pe sub borul larg al pălăriei sale negre, de fetru.

Ninsoarea continua să cadă cu zgârcenie, în timp ce Toma făcu un semn de salut spre ceilalţi.

Străinii nu erau niciodată bineveniţi, deşi acest tată şi fiul lui îşi făcuseră treaba destul de bine. Erau o pereche ciudată. Tatăl era băut, toţi ştiau asta, dar era ceva în ţinuta lui. Ceva în felul în care păşea. Era umflat din cauza băuturii, cu faţa roşie şi ochii lăptoşi, dar încă mai avea pe cap păr negru şi aspru.

Fiul era tânăr, cu adevărat nou în toate. Avea un păr şi mai închis şi mai des, iar pielea-i era netedă şi maronie, de parcă ar fi venit de undeva din Sud. Ochii-i erau strălucitori, de un maro-închis, precum cafeaua turcească, însă era agitat, cu toată vigoarea lui tinerească, şi părea mai delicat decât tatăl său. Puţini dintre săteni se întrebaseră vreodată ce se întâmplase cu mama băiatului, deşi de la ea trebuia să fi moştenit fineţea.

Petru era absorbit de propriile gânduri. Lupii n-ar fi putut face aşa ceva cu pieptul lui Radu după ce s-ar fi spânzurat de copac. Nu avea nicio noimă. Cineva trebuie că-i străpunsese inima cu

mare forţă, apoi îi aninase corpul de un copac.

Dar de ce? Majoritatea ucigaşilor încercau să ascundă trupurile victimelor. De ce, în loc să facă aşa, îl scosese la vedere?

Lui Petru totul i se părea ca un avertisment; un avertisment privitor la moartea care păşea prin pădure.

Iar Petru avea dreptate.

3. Îngropăciunea sinucigaşului

De-abia când văzu apropiindu-se cotiga joasă, pentru cărat fân, îşi dădu Petru seama că trupul lui Radu nu fusese adus încă acolo. Dar iată-l, descoperit pe platforma din spate a cotigii lui Florin, trasă de un bivol în loc de un cal. Petru mai văzuse asta şi în alte sate, localnicii considerând că ar fi fost o dovadă de prea multă pompă ca un astfel de animal să fie înhămat la o îngropăciune, şi în plus caii mai erau şi capricioşi şi înclinaţi să dea din copite şi să se smulgă din căpăstru, tulburând sufletul decedatului.

Nimeni nu voia aşa ceva.

În afară de asta, bivolii erau docili şi mai nobili în felul lor.

Florin era plugar; şi cum nu prea avea treabă în timpul iernii, fusese rugat să aducă trupul lui Radu. Asta nu-l încânta prea tare, însă Ana îi spusese ce să facă şi nu putea refuza. Era cea mai îngrozitoare dintre Kmetovi, bătrânii satului, o femeie înspăimântătoare, de o vârstă incertă, care cerea supunere totală. Preluase controlul satului după moartea soţului ei şi nimeni nu îndrăznise să pună în discuţie această stare de lucruri. Şi, cu toate că soţul ei fusese un bărbat nemilos, nu fusese decât o umbră a Anei. Deci Florin se dusese la şopronul de lemne din spatele bisericii unde fusese pus Radu, deşi Ana nu se amestecase personal în aranjamentele pentru înmormântare.

Un alt lucru care nu-i impresiona pe săteni era faptul că trupul lui Radu zăcuse în şopron, fără a fi vegheat, de când fusese găsit. S-ar fi putut întâmpla orice cu el. I-ar fi putut sări o pisică pe piept şi toată lumea ştia ce însemna asta. Însă Radu era un sinucigaş, aşa că pentru el poate că nici nu mai exista, oricum, nicio speranţă. Viitorul său era deja în mare pericol.

Florin mergea de-o parte a capului bivolului său, iar Magda, bătrâna sa soţie, pe partea cealaltă. Petru era surprins că venise, dar nu şi că o auzea cântând. Acea melodie era cântată de fiecare dată când murea cineva sau se căsătorea, ori atunci când se petrecea ceva cu adevărat important. Petru îl auzise de multe ori, în toate locurile pe unde se preumblaseră. Era intitulat Mioriţa.

Pe-un picior de plai, pe-o gură de Rai,
Iată vin în cale, se cobor la vale,
Trei turme de miei, cu trei ciobănei.

Ascultând din nou cântecul, gândurile lui Petru începură să rătăcească aiurea. În copilărie, fusese fascinat de povestea cântecului; mioara care îi vorbeşte stăpânului ei drag, ciobanii ucigaşi, crăiasa. Mama, care va aştepta în van întoarcerea fiului ei. Petru nu-şi văzuse niciodată mama, dar, cu toate că încercase din răsputeri să simtă ceva pentru o viaţă pe care n-o trăise, nu se întâmplase nimic. Mai târziu, odată cu anii, se gândise la poveste cu mai multă atenţie şi ajunsese la concluzia că era încurcată şi prostească.

Reveria lui Petru fu spulberată de fornăitul bivolului.

Îl aduseseră pe Radu.

Ceremonialul aproape că lipsi cu totul. Părintele îl ajută pe Florin să dea trupul jos din cotigă, Daniel mormăi câteva vorbe din Biblie, iar groparul privi scena pe sub borul pălăriei. Petru urmări totul, tulburat de scurtimea ceremoniei. Chiar era atât de puţin de amintit dintr-o viaţă care va fi, curând, uitată pe vecie? Privi faţa lui Radu. Mai văzuse morţi şi înainte – la fel ca toată lumea –, însă expresia de-a dreptul îngheţată de pe faţa lui Radu îl cutremură. Era un amestec de şoc, teroare şi nedumerire. Petru se zgribuli şi-şi dori ca el şi tatăl său să fie acum în cabana lor, lângă vatră.

Nu exista sicriu. Bărbaţii coborâră trupul în groapă, dar chiar atunci se petrecu ceva ciudat. Aflat în mormânt, Radu fu întors în aşa fel încât să stea cu faţa în jos. Petru nu mai văzuse aşa ceva.

Florin îşi întorsese bivolul, iar el şi Magda se îndepărtau, amândoi urcaţi în cotigă. Petru se întoarse şi-l văzu pe Teodor făcând un pas înainte. Îşi dezlegă bocceaua de pânză pe care o

purtase tot timpul şi o mână de rămurele căzură în zăpadă. Chiar înainte ca groparul să se apuce să arunce peste Radu un morman de bulgări de pământ, Teodor puse rămurelele pe trupul lui şi de jur-împrejur. Erau scurte, dar rezistente, cu ghimpi lungi şi ascuţiţi. Petru ştia că erau de păducel şi aruncă o privire spre tatăl său, aşteptând o explicaţie, însă buzele lui Toma erau lipite strâns.

Înmormântarea se terminase şi fiecare îşi văzu de drum, înapoi spre sat.

În piaţă, Toma strânse braţul fiului său. Era de-abia începutul amiezii, şi lumina zilei scăzuse deja. Mintea lui Petru era plină de întrebări despre îngropăciune şi despre motivele pentru care luaseră parte la ea. Fusese uluit când tatăl său îl anunţase că se vor duce şi ei, dar poate că aşa şi trebuia. Doar atât că trecuse cam mult timp de când Toma făcuse ceva ce trebuia.

Toma îl trase de umăr.

— Sunt obosit. Hai să mergem acasă, fiule.

Petru zâmbi.

— Sprijină-te de mine, tată.

Toma îşi lăsă braţele în jurul fiului său.

— Cred că a mai rămas ceva şliboviţă.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Petru, dar, pe când se îndepărtau, suportă îndatoritor greutatea tatălui său.

— De ce l-au pus cu faţa în jos?

Toma nu spuse nimic.

— Pentru ce erau ghimpii ăia?

— Nu erau pentru nimic, se răsti Toma, smulgându-se de lângă fiul său. Aici sunt doar oameni simpli, foarte superstiţioşi. Nu mai băga în seamă toate prostiile lor.

— Dar…

— Niciun dar, Petru! Avem lemn de tăiat. Şi ţuică de prune de băut.

Iar Petru ştiu deja, cum ştia destul de des, care dintre ei va tăia lemne şi care va bea ţuica.

4. Gâsca

Amurgul se lăsă împreună cu fulgii de zăpadă pe când tatăl şi

fiul străbăteau drumul înapoi spre casă. Petru era acum la fel de înalt ca şi tatăl său şi, cu siguranţă, la fel de puternic. Poate că Toma fusese odată un bărbat vânjos, însă Petru nu-şi putea aminti de acele vremuri. Lucra din ce în ce mai puţin şi se baza tot mai mult pe Petru ca să aibă ce mânca. Pe cât îşi putea Petru aminti, Toma băuse dintotdeauna. Cândva, fusese altfel. Mama lui Petru murise la naşterea lui. Toma găsise o dădacă să-l alăpteze, dar îl crescuse singur pe Petru de când copilul putuse să meargă şi să vorbească. Poate că nu-şi mai permisese să ţină dădaca, dar se părea că voise ca femeia să dispară din viaţa lor cât mai curând posibil. Iar de atunci erau numai ei doi.

Când Petru împlinise cinci ani, Toma îi dăduse un briceag. Nu era o jucărie, ci o unealtă foarte bine făcută şi folositoare.

— E vremea să înveţi cum se foloseşte aşa ceva, zisese Toma. E ascuţit.

Petru privise vrăjit cum tatăl său tăiase o creangă şi cioplise rapid o mică pasăre pentru Petru. O gâscă.

— E bun, spusese Toma. Ascuţit.

— Este bun, îl imitase fiul său, râzând, deşi nu despre cuţit vorbea el, ci despre gâsca mică şi zveltă, ce arăta exact ca păsările pe care-i plăcea lui să le privească atunci când îi zburau pe deasupra capului.

Mai târziu, Toma îl învăţase să citească, iar asta nu fusese fapta unui beţiv, nici chiar a unui soldat, însă Toma aparţinuse cândva unei familii de cu totul alt soi. Acum, părea să-l stăpânească băutura – ca nimic altceva –, iar pe Petru îl costa un efort în plus să taie buşteni pentru a putea cumpăra o sticlă de şliboviţă sau rachiu.

Ajungând în apropierea colibei, Petru putu vedea fumul de lemn de mesteacăn învârtejindu-se din horn, răsucindu-se încet în forme fantomatice în lumina amurgului, purtat de vânt şi împrăştiindu-se printre vârfurile copacilor precum ceaţa.

Petru zâmbi uşor. Focul ardea încă; cabana era bine încălzită.

Construcţia stătea într-o poziţie ciudată. Râul Ciust, de la care-şi trăgea satul numele, se despărţea în două aici, şerpuind prin pădure. Cu malurile lui adânci, râului îi trebuiseră zece mii de ani ca să-şi sape încet calea prin pământul întunecat şi gras al pădurii. Marginile malurilor erau ca nişte pături din muşchi din care se scurgeau şuvoaie de mucegai în apele maronii, leneşe

ale râului. Însă, la un anumit moment din istoria sa străveche, râul întâlnise o stâncă solidă, ascunsă în pământ, şi se despărţise în două. Cabana era chiar la bifurcaţie.

Cu numai un an în urmă, toamna târziu, Toma şi Petru o luaseră din nou la drum când auziseră că era nevoie de un tăietor de lemne la Ciust. Trecuseră din sat în sat, întotdeauna ducându-se cât de departe puteau de lumea civilizată şi afundându-se şi mai mult în pădurea imensă.

Toma fusese încântat şi acceptaseră oferta. La marginea satului se afla o cabană în stare perfectă, încăpătoare, însă Toma insistase ca ei să-şi construiască una a lor. Petru era obişnuit cu astfel de apucături şi pur şi simplu se îndoi de şale ca să-şi ia securea pentru a tăia copacii necesari pentru scândurile noii lor case.

Aşezară un podeţ grosolan, din două jumătăţi de trunchi de copac, pe deasupra bifurcaţiei râului şi începură construcţia. Venea iarna şi, cam pe când terminară cabana, cu un staul pe o latură şi un şopron pentru unelte pe cealaltă, şi Petru începu să taie lemne ca să câştige nişte bani, Toma îşi scoase sapa la iveală.

— Pentru ce-i asta, tată? întrebă Petru, dar, ca de fiecare dată, tatăl îi răspunse doar prin fapte.

Măsură cabana de la vârful bifurcaţiei râului, apoi dădu ocol laturilor casei cu un singur cat, inspectând-o din toate unghiurile.

Petru se sprijini de secure şi-l privi pe tatăl său de peste râu, de unde conveniseră să-şi aranjeze curtea pentru cherestea. Toma se afla într-un punct la douăzeci de paşi distanţă în faţa cabanei, exact la mijlocul celor două braţe ale râului.

Îşi mută sapa de pe un umăr pe celălalt, o înfipse în pământul poros şi începu să sape. Petru clătină din cap şi se apucă din nou de lucru. Le promiseseră bătrânilor Kmetovi încă de acum o săptămână că le vor aduce lemn de mesteacăn şi deja dăduseră de bănuit pentru că refuzaseră să locuiască la marginea satului. Tatăl lui încercase să le explice că pentru ei era mai bine să locuiască mai aproape de munca lor, însă acest soi de argumente logice nu impresiona pe nimeni din Ciust.

După o oră, Petru îşi îndreptă spatele şi privi în direcţia tatălui său. Toma săpase deja o groapă adâncă şi îngustă. Petru se aşeză şi-şi scoase cuţitul din buzunar, cel pe care i-l dăduse

tatăl lui când împlinise cinci ani. Dintr-un alt buzunar scoase o bucată de lemn de prun la care lucra şi începu să facă bucle de lemn de pe spatele oiţei pe care o sculpta.

Toma era cufundat până la piept în pământ când Petru ridică brusc privirile şi-l văzu pe tatăl său scrutându-l.

— Treci la treabă, îi strigă el hotărât. Am destul de făcut aici.

Petru mormăi, dar făcu aşa cum i se spusese. Taică-său avea toane, iar asta-i spunea lui Petru să se ţină departe de el. I se părea că întotdeauna fusese aşa, că trăiseră mereu în aceeaşi singură cameră, însă ca frunzele care cad din acelaşi copac şi se rotesc întotdeauna în cădere, îndepărtându-se una de alta.

Petru mormăi din nou. Întotdeauna trebuia să fie câte ceva…

Întotdeauna ceva de făcut, de mers undeva.

Ceva ce i se spunea să facă. Ceva ce i se spunea să nu facă.

Precum cutia tatălui său, pe care nu avea voie s-o deschidă.

După două zile de săpat, groapa lui Toma devenise un şanţ, iar Petru intui ce avea de gând tatăl său. După încă două zile, şanţul avea o lăţime de aproape un metru şi jumătate şi se întindea de la un braţ al râului până aproape de celălalt.

Doar un spaţiu de mai puţin de un metru se afla între fiecare capăt şi apa tumultuoasă.

— Cu grijă, zise Petru, incapabil să păstreze tăcerea. Dacă mai sapi puţin, malul va ceda.

Nici nu terminase bine de vorbit şi-şi dădu seama că era exact ceea ce dorea şi tatăl său.

Toma râse şi-şi înfipse sapa în vârful ultimului boţ de pământ. Apa năvăli în şanţ, umplându-l mai repede decât ar fi putut Petru să creadă că era posibil. Toma fugi până la celălalt braţ al râului şi străpunse şi acolo despărţitură. Săpase canalul uşor înclinat, astfel că apa curgea deja din braţul cel mai apropiat de sat, prin canal, în celălalt braţ.

— Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc pe o insulă! îi strigă Toma fiului său, dintr-odată plin de voioşie, râzând ca un copilandru. Ieşi din apă, ud până la piept, şi intră în casă pentru a-şi usca hainele la foc.

În acea noapte se îmbătă cu rachiu, în vreme ce afară apa făcuse o treabă bună curăţând şi lărgind şanţul, înlăturând ultimii bulgări de pământ de pe margini. În timp ce stătea lângă foc, braţele începură să-l doară din cauza efortului şi, cu toată

oboseala, ceva se trezi în el. Muşchii săi îşi aminteau de munca grea. Îşi folosise mâinile cu ani în urmă, dar nu cu o lopată.

Acum, Petru şi tatăl său străbătură acelaşi podeţ din trunchiuri de copac făcut de ei cu un an în urmă, ajungând pe insula lor triunghiulară.

Calul lor, Sultan, necheză uşor când pe pod le răsunară paşii. Trase de pripon, o simplă funie, legată de un ciot de copac.

— Du-l înăuntru, Petru, zise Toma.

Petru dădu din cap.

Îl bătu uşor pe Sultan pe crupă şi-l duse în grajdul mic.

— Ai din nou fân, Sultan, şopti el. Într-o bună zi, cât de curând, am să-ţi aduc şi nişte sfeclă. O să-ţi placă. Într-o bună zi, cât de curând. Îţi promit.

Sultan zvâcni din cap spre Petru, însă cu destulă blândeţe.

Când Petru intră şi el în casă, Toma îşi turnase o cană de rachiu.

— Vrei şi tu? îl întrebă el.

Petru clătină din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă fără veste tatăl său. Pentru Dumnezeu, bea şi tu odată cu mine!

Petru rămase aşa, bâţâindu-se puţin, încercând să-şi păstreze calmul şi să fie prietenos, aşa cum fusese întotdeauna în astfel de momente, cu toate că în sufletul său se simţea ca într-o menghină.

— Am să beau, tată. Am să beau.

Se aşeză lângă vatră împreună cu Toma. Lampa strălucea; un fluture de noapte singuratic se izbea de geamul afumat. Tatăl său căută o altă cană şi turnă în ea un deget de rachiu.

Petru se sili să-şi toarne pe gât apa de foc, încercând să nu se cutremure când aceasta-i coborî până în stomac, arzând totul în drum. Ştia că asta l-ar enerva pe Toma şi mai tare, însă tatăl său părea mulţumit şi începu să îngâne un cântec fără nicio noimă. Petru se uită la el, deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Putea vedea că ochii tatălui său priveau până departe, la mulţi kilometri de acolo. Poate chiar la ani distanţă. Petru încercă să se gândească la ceva de spus, ceva care ar fi putut ajunge la tatăl său, în ciuda băuturii, care ar fi putut face o mică punte spre insula aceea a lui, însă Toma glăsui el primul, rupând tăcerea.

— A trecut ceva timp de când n-am mai auzit cântecul ăsta, nu?

Petru dădu din cap.

— Oricum, nu l-am priceput niciodată, zise el. De ce se lasă păstorul omorât? Fără să încerce să lupte sau să le vorbească. Este o prostie!

— Ah, făcu Toma. Ah!

Începu să cânte, cu ochii închişi, cu faţa ridicată spre bârnele acoperişului.

— Pe-un picior de plai, pe-o gură de Rai...

Fluturele căzu pe masă, obosit de eforturile depuse pentru a zbura direct în lumină. Rămase pe spate, zbătându-se.

— Iată vin în cale, se cobor la vale.

— Dar de ce tot cântă lumea Mioriţa asta? întrebă Petru dintr-odată.

Toma se opri şi-şi întoarse pentru o clipă privirea asupra fiului său, dar fu distras de fluture, care se rostogoli, brusc. Din conturul ciudat şi albicios, de forma unui craniu, desenat pe spatele lui, îţi dădeai seama că era un fluture cap-de-mort.

— Nu are nicio noimă, dar oamenii îl tot cântă.

Toma lovi cu palma în masă şi-o ţinu acolo.

Fluturele nu avea nicio şansă de salvare. Petru făcu o grimasă şi privi în altă parte când tatăl său desprinse trupul strivit al fluturelui şi apoi deschise uşa godinului, aruncându-l în foc.

Ceva nu era bine când omorai fie şi o vietate atât de neînsemnată, doar din plăcere. Petru ştia că nu avea niciun rost să-i vorbească despre asta, decât dacă şi-ar fi dorit o predică despre cum îţi schimbă părerile despre omor zece ani petrecuţi în armata lui Vodă. Zece ani la oaste şi alţi patru la puşcărie. Suficient să facă pe oricine un om violent.

Petru se ridică şi luă o oală de pe dulap, să facă o supă.

— Pentru unii, balada Mioriţa are înţeles, zise Toma pus pe harţă, însă Petru se întorsese cu spatele spre tatăl lui şi începuse să mărunţească legumele, şi n-ar fi putut spune ce credea tatăl său despre ea. Presupunea că o pusese la grămadă cu toate celelalte convingeri prosteşti, superstiţioase nutrite de oameni. Starea lui de spirit era acum mohorâtă şi gravă, ca şi cum moartea fluturelui ar fi pus capăt veseliei lui de beţiv, şi rămase lângă uşa deschisă a godinului tot restul serii, holbându-se la flăcări, până când goli sticla, apoi se târî spre patul său,

neluând în seamă supa pe care Petru i-o aşezase pe masă.

Petru îşi termină porţia, apoi se aşeză lângă foc, cioplind un copac în miniatură. Îl atrăgea ceva să facă asta, era aproape ca şi cum ar fi dat ceva înapoi pădurii în loc să taie doar lemne de foc tot timpul. Transformând o bucăţică de lemn înapoi într-un copac era ca o ofrandă adusă Mamei Pădure, iar Petru credea că asta era foarte important. N-ar fi vrut să mânie vreodată puterea uriaşă care pândea peste tot în jurul lor, în fiecare zi din viaţa lor. Petru termină de cioplit şi puse lemnul pe raftul de deasupra patului său, împreună cu celelalte.

Scoase un oftat. Nu ajunsese niciodată să se priceapă atât de bine ca tatăl său, iar copacul îi ieşise grosolan, însă era făcut de el.

Noaptea ninsă atârna acaparatoare pe deasupra satului a celor două braţe ale râului şi a copacilor. Pădurea se întindea cât vedeai cu ochii, aproape în toate direcţiile, preţ de vreo opt sute de kilometri, întreruptă doar de câte un sat, ici şi colo.

Cabana se ghemuia pe insula făcută de Toma de parcă ar fi aşteptat ceva, cu o lumină palidă licărind printre obloanele sale mici.

Departe, peste unul dintre braţele râului, ceva pândea cabana. Se mişcă. Conturul unei umbre se deplasă încet din ascunziş şi goni spre copaci în timp ce se crăpa de ziuă.

5. Ajunul de Sfântul Andrei

La câteva zile după înmormântarea lui Radu, Petru se duse la Ciust. Mai mulţi oameni le datorau bani pentru buştenii aduşi, iar Petru ştia că era mai bine dacă-i aduna el decât tatăl său, care ar fi putut cheltui jumătate din ei sau chiar mai mult, la un han, înainte de a ajunge acasă.

Era o zi luminoasă, însă zăpada continua să acopere, sfidătoare, pământul, iar pătura cenuşie a cerului promitea că va cădea şi mai multă. Petru tocmai trecea pe lângă o fântână de lemn, la capătul dinspre nord al satului, când văzu primele rotocoale de fum ridicându-se în aer. La început fu nedumerit, dar apoi îşi aminti că era ajunul zilei de Sfântul Andrei.

După ce ocoli un colţ, dădu şi peste primul foc de tabără.

Agăţat deasupra focului, un ceaun uriaş de fier împrăştia vălătuci de abur în aerul rece al dimineţii. În jurul focului se afla o mulţime pestriţă, fiecare om aşteptând răbdător cu câte o găleată de lemn în mână. Nu-l observară pe Petru când acesta trecu, în drum spre primul său muşteriu, Daniel, la casa popii.

În piaţă era un alt foc, cu un ceaun şi mai mare, în jurul căruia aşteptau şi mai mulţi oameni cu găleţile lor. Lângă ceaun stătea Teodor, vraciul, şi un bărbat gras, al cărui nume Petru nu-l cunoştea. Teodor părea să-l supravegheze pe grăsan, iar acesta umplea din ceaun fiecare găleată care-i era înmânată. Din când în când, Teodor îi făcea semn să se îndepărteze şi se aşeza lângă ceaun, mormăind ceva peste gura lui aburindă. Dacă asta însemna că omul se înfuriase pentru treaba de mântuială sau era vreun ritual magic, Petru n-avea de unde să ştie. Dacă era magie, Petru se întreba ce-avea preotul de spus despre asta. După un timp, Teodor se dădu înapoi şi făcu semn că treaba putea continua.

Era o muncă murdară şi urât mirositoare, iar acum Petru putu să vadă ceea ce credea el că se afla în ceaun, pentru că ici-colo erau pete negre, risipite prin piaţa acoperită de zăpadă. Catran.

Peste tot prin Ciust şi, din câte ştia Petru, probabil în toată ţara, oamenii făceau acelaşi lucru. Casa preotului se afla în partea cealaltă a pieţei, lângă uliţele înguste care duceau spre biserică, iar Petru îl putea deja vedea pe Daniel stând în faţa casei, cu o perie în mâini. Scufunda în catran peria groasă, rotundă, din păr de porc, încercând s-o facă repede, înainte să se întărească smoala. Lucra răbdător, vopsind cu catran pervazurile ferestrelor casei sale. Şi alţii se ocupau de casele lor din piaţă, unii încet şi metodic, alţii repede, însă peste tot în sat fiecare cadru de fereastră era acoperit cu un strat gros de catran negru. Era o muncă obositoare, catranul se răcea repede şi devenea tot mai greu de folosit, iar periile grosolane din păr de porc se desfăceau prea repede.

Petru se afla chiar în spatele lui Daniel, însă preotul era atât de absorbit de ceea ce făcea încât nici nu băgase de seamă. Se ocupa acum de uşă şi, după ce-i acoperi canatul cu un strat zdravăn de catran, răzui ultimele urme de pe marginea găleţii şi mâzgăli cu neglijenţă o cruce mare chiar pe uşă. Se dădu îndărăt pentru a-şi examina opera. Ar fi preferat să fi pictat o cruce mai arătoasă; trebuia să mai facă rost de catran.

— Oare pavăza Domnului mai are nevoie de catran, părinte? zise Petru.

Părintele sări speriat şi se întoarse către băiat.

Se încruntă, aruncând la pământ găleata golită. Avea mâinile lipicioase şi încercă să şi le şteargă de robă, însă asta nu-i fu de niciun ajutor. Era un bărbat înalt, cu chelie, cu o barbă parcă la fel de ascuţită ca nasul cel împungaci.

— Ajunul zilei Sfântului Andrei, Petru, rosti el de parcă i-ar fi oferit un răspuns. Tu şi cu tatăl tău aţi face mai bine să vă luaţi aceleaşi precauţiuni. Mai este cale lungă de făcut de aici şi până în ajunul de Sfântul Gheorghe. Şi drumul ar putea fi unul al răului.

Petru era de acord măcar cu asta, în pofida raţionamentelor sale. Se gândi la Mioriţa; omorul fusese înfăptuit atunci când ciobanii coborâseră de pe munte pentru iernat. Mâine era prima zi din decembrie. Înaintea lor aştepta întreaga iarnă întunecoasă şi lungă, iar anotimpul ăsta era periculos. Atâta doar că Petru nu prea era convins că doar catranul îi putea ajuta să treacă cu bine prin lunile lungi de iarnă. La primăvară, în ajun de Sfântul Gheorghe, florile şi busuiocul cu miros dulceag aveau să crească pe păşuni, dovedind că puterea Domnului creştea din nou.

În oraşele în care locuiseră, niciun om al bisericii nu s-ar fi dedat unor astfel de practici superstiţioase. Însă aici, în inima pădurii, era altfel. Pe undeva, printre copaci, cărarea care ducea direct către Domnul se risipise. Se pierduse printre basmele populare şi superstiţiile şi poveştile şoptite lângă foc.

Nu te amesteca, asta i-ar fi spus tatăl său, iar Petru ştia asta. Decise să asculte, măcar o dată, sfatul lui.

— Părinte Daniel, am venit să adun banii. Ţi-am adus două încărcături săptămâna trecută.

— Mi-aţi adus voi două încărcături, dar mai apoi a trebuit să plătim pentru o îngropăciune.

— Şi ce avem noi treabă cu asta?

— Tăietorul de lemne era prietenul vostru. Din moment ce nu mai era nimeni care să plătească pentru înmormântare, am să-mi iau plata din ce trebuie să vă dau vouă. Am să vă plătesc numai pentru o singură încărcătură de lemne.

— Nu ne era nouă mai prieten decât ţie, spuse Petru furios. Cineva din Coroceni ar trebui să plătească tot.

— Păi atunci du-te şi găseşte pe cineva din Coroceni şi-am să

le iau bucuros banii pentru înmormântare.

— N-a fost, oricum, niciun fel de înmormântare, zise Petru, ştiind că se pripea.

Daniel deschise uşa, apoi se întoarse arătând spre Petru cu unul dintre degetele sale lungi.

— Ai grijă ce spui! A avut noroc că a fost îngropat. Am făcut tot ce se putea pentru el. Ar trebui să te rogi să fie destul.

Se pregăti să între în casă şi tocmai închidea uşa când Petru păşi înainte şi-o opri cu un braţ puternic.

— Părinte, spuse el pe cât putea de apăsat. Banii noştri.

Daniel se zgâi la el.

— O singură încărcătură.

Petru dădu din cap. Putea vedea clar că n-avea cum să obţină mai mult de la vicleanul preot.

— Aşteaptă aici, glăsui Daniel, iar Petru se supuse, însă îşi ţinu un picior la uşă. El şi tatăl lui fuseseră înşelaţi prea adesea ca să-şi mai permită să neglijeze astfel de amănunte.

Preotul se întoarse şi, fără nicio tragere de inimă, îi puse în palmă câteva monede.

— Du găleata mea înapoi la Teodor, zise el. Spune-i că îmi mai trebuie puţin. Spune-i că toţi mai avem nevoie de ceva catran.

Petru se îndepărtă de uşă şi culese găleata din zăpadă. O împinse în mâinile lui Daniel.

— Spune-i tu asta. Eu mai am bani de adunat.

6. Cântecul dulcimerului[1]

Petru se îndepărtă traversând piaţa şi regretă imediat confruntarea cu preotul urâcios. Era acel gen de lucruri care-i obligaseră să se tot mute de colo-colo întreaga sa viaţă, fără să se aşeze undeva, fără să se amestece cu ceilalţi. S-ar putea ca lui Petru să nu-i fi plăcut prea mult alegerea ciudată a lui Toma în ceea ce privea căminul lor permanent, însă era pur şi simplu bucuros că, în sfârşit, se aşezaseră şi ei undeva. Ceea ce mai trebuiau acum să facă era să evite necazurile.

Petru îi auzi înainte de a-i vedea. Muzica lor plutea înaintea caravanei lor. Ţiganii.

[1] Dulcimer – instrument muzical, strămoşul ţambalului (n. red.).

Trei căruţe cu coviltir şi una descoperită intrară în piaţă, iar oamenii se opriră din ceea ce făceau pentru a privi spectacolul. Căruţele cu coviltir erau vopsite ţipător, în galben şi în roşu, cu pânza care le acoperea pictată în combinaţii de culori ciudate şi străine. Pe fondul maro-cenuşiu al zidurilor caselor, ţiganii păreau chiar şi mai ieşiţi din comun, iar sătenii erau ca fermecaţi.

Prima căruţă era trasă de o iapă murgă, strunită de un bărbat înalt şi solid, cu părul lung, negru, legat la spate într-o coadă. Pe vârful capului avea o pălărioară rotundă, iar pe buze un zâmbet, nu unul larg, ci unul care dădea de bănuit că ştia anumite lucruri.

Muzica venea din spatele căruţei deschise, unde cântau patru muzicanţi. Erau doi scripcari şi un bărbat cu o tobă îngustă. Lângă toboşar stătea un altul cu un dulcimer, la care cânta cu ciocănele din metal. Asta auzise Petru mai întâi, un sunet nepământean, care glăsuia despre alte locuri şi vremuri.

Cei patru muzicanţi şedeau în cele patru colţuri ale căruţei, însă cu ei se mai afla o a cincea persoană. Fata se ridică în picioare când începu să cânte, glasul ei înălţându-se încet deasupra muzicii şi plutind peste piaţă. Până în acel moment, Petru nu recunoscuse melodia, atât de neobişnuit i se părea sunetul dulcimerului şi al tobei, cu muzica scripcarilor tremurând pe deasupra. Însă nu mai rămase nicio îndoială când glasul fetei intonă cântecul, linia melodică familiară a Mioriţei.

Iar tu de omor
Să nu le spui lor.
Să le spui curat
Că m-am însurat
Cu-o mândră crăiasă,
A lumei mireasă;

O crăiasă. Petru era transfigurat. Fata avea poate doar cu câţiva ani mai mult decât el, însă ştia că era foarte diferită. Chiar şi de la această distanţă îi putea descifra mândria şi încrederea de sine. Era înaltă, împotrivindu-se cu uşurinţă scuturăturilor căruţei prin mişcările de şolduri, pe care îşi sprijinea şi mâinile, cu degetele răşchirate. Îşi ţinea capul sus, iar părul negru precum pana corbului îi cădea în bucle pe umeri.

Încă o dată Petru se împotrivi cântecului. Tot nu putea pricepe de ce păstorul se purtase cum se purtase. Află că va fi ucis de ceilalţi doi ciobani, poate că din pizmă pentru tinereţea lui sau datorită înfăţişării sale chipeşe. Asta ca asta, însă după aceea nu face nimic. Nu fuge. Nu luptă. Îşi acceptă moartea şi născoceşte o poveste pe care s-o spună mioara mamei lui, că s-a căsătorit cu o crăiasă dintr-o ţară îndepărtată. Petru, care nu-şi cunoscuse niciodată mama, putea înţelege cu toate astea necesitatea de a proteja pe cineva drag de crâncenul adevăr, însă nu putea înţelege pe cineva care ar accepta atât de senin să fie omorât. Afară doar dacă nu cumva era singura cale spre o asemenea frumuseţe măreaţă.

O frumuseţe precum crăiasa nepământeană din cântec…

Dintr-odată, Petru fu conştient că ţiganca se uita drept spre el, pironindu-i cu o privire pătrunzătoare, dar în acelaşi timp lipsită de orice simţământ. Nu fu în stare să-şi mute privirea, iar acum cele trei căruţe cu coviltir şi cea descoperită se opriră în centrul pieţei, iar muzicanţii abordară o altă melodie, mai veselă, ancorată în ritmul tobei. Era o piesă instrumentală, şi fata se aşeză în căruţă şi nu se mai uita la Petru, deşi el nu mai putea face altceva decât s-o privească.

— Nădăjduiesc că nu crezi că-i mai frumoasă decât mine, auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Agnes, care-l privea zâmbind.

Chiar în timp ce-i răspundea, ştia că ea glumise doar, cu toate astea o sămânţă de sminteală vorbi în locul lui:

— Nu, nici vorbă, zise el în grabă. Bineînţeles că nu. Eu doar admiram cântecul, nimic altceva.

Agnes nu mai zâmbea.

— Doar cântecul, nu-i aşa?

Petru se foi stânjenit. Privi spre Agnes, cu părul ei scurt, castaniu, încadrându-i chipul plăcut, ochii cenuşii, nasul mic.

— Ce mai faci, Agnes? Ce mai face maică-ta? Nu te-am mai văzut de mult.

— Asta pentru că vii în sat numai când ţi se năzăreşte ţie.

— Agnes, aş veni eu mai des, bâigui Petru, aş veni să văd…

Se opri, pentru că n-avea curajul s-o spună.

— Ştiu, făcu Agnes, şi, simţind o înţepătură în inimă, Petru crezu că ghicise ce era pe cale să spună.

Însă nu era aşa.

— Ai veni mai des dacă n-ai fi atât de ocupat, dacă te-ar lăsa tatăl tău, dacă ai avea destui bani.

— Termină, Agnes, zise Petru. Nu-i corect. Nu ştii care-i situaţia.

Spusese ceea ce nu trebuia.

— Chiar nu ştiu? ţipă ea, cu glasul ascuţit şi tremurător. Tata e mort de mai puţin de o lună, iar mama a căzut de-atunci la pat. Eu trebuie să fac totul şi să o îngrijesc şi pe ea, iar tu crezi că nu ştiu cum este?

Se întoarse şi plecă în graba mare.

— Agnes! strigă Petru. Aşteaptă! Te rog!

Oamenii priveau scena; el alergă câţiva paşi după ea, apoi abandonă.

— Agnes, spuse el încet, însă ea plecase. Ar fi putut să povestească văzduhului ce-avusese de zis, însă ce rost avea?

Se întoarse şi privi din nou spre ţigani. În jurul lor se adunase mulţimea, şi unii le aruncau chiar şi câţiva bănuţi în pălăria plimbată de jur-împrejur de un copilandru. Culorile coviltirelor ţigăneşti şi ale hainelor lor contrastau ţipător cu cabanele şi casele cenuşii ale satului.

Petru zâmbi cu amărăciune. N-ar fi fost prea mult să admită că ţiganii îl tulburaseră, însă simţea, oarecum, că se putea pune în locul lor. Iată-i pe săteni, bucuroşi să asculte muzica lor, bucuroşi chiar să le dea şi bani pentru ea, însă exista o contradicţie. Petru ştia că nu li se va permite să rămână în sat peste noapte şi că vor trebui să stea undeva în afara lui la lăsarea serii. Erau toleraţi doar, nu erau socotiţi şi de încredere.

Înţelegea cum se simţea asta. Şi chiar mai mult. Ceva legat de ţigani glăsuia direct inimii lui Petru, deşi nu ştia despre ce era vorba.

Se lăsa noaptea când o luă încet spre casă, prin zăpadă. În timp ce mergea, prin buzunare-i zornăiau banii adunaţi. Acum, tot ce mai avea de făcut era să-l împiedice pe Toma să-i bea pe toţi şi să-i explice de ce preotul îi plătise numai jumătate din lemnul lui.

Să-i spună tatălui său că în sat sosiseră ţiganii? se gândi mai bine. Parcă vedea deja privirea lui plictisită şi, în afară de asta, simţea ceva pentru ei. Dacă tatăl său i-ar fi desconsiderat, aşa cum făcea el cu toate, ar fi fost încă un vis distrus. Încă ceva ce

i-ar îndepărta.

Ca şi cutia. Asta era una dintre cele mai îndepărtate amintiri ale sale şi era una dureroasă. Tată lui avusese o cutie lungă, din lemn, pe care o lua întotdeauna cu el, însă Petru nu-i văzuse niciodată interiorul. Oriunde s-ar fi dus, oriunde s-ar fi aşezat, cutia era întotdeauna cu ei. Toma o dosea întotdeauna sub salteaua lui şi, cu toate că nu-şi putea aminti, ştia că Toma trebuie să-i fi spus, cândva, să n-o deschidă niciodată.

Pe măsură ce Petru crescuse, tot aşa făcuse şi curiozitatea lui. Într-o bună zi, îl potopi cu totul. Tocmai era pe cale să deschidă cutia când tatăl său intră în încăpere. Toma îl chelfăni atât de tare pe băiat încât acesta dormi prost săptămâni la rând din cauza durerii. Însă Toma îi făcuse ceva şi mai groaznic.

Pe raftul de lângă patul lui Petru se afla gâsca de lemn cioplită de tatăl său în ziua în care îi dăruise cuţitul. Toma înşfăcă sculptura de pe raft şi o aruncă pe podea, călcând-o cu cizma. Apoi azvârli bucăţile în foc.

Nici până-n ziua de azi lui Petru nu-i trecuse supărarea pentru asta. Ce putea fi atât de important încât Toma să fie nevoit să ascundă de el? Din câte putea Petru să-şi dea seama, cutia părea să fie viaţa lui; ceva asupra căruia nu avea niciun control, ceva pus sub cheie, ceva plin de secrete şi bogăţii pe care trebuia să le exploreze.

Obloanele erau trase peste toate ferestrele când Petru ieşi din Ciust, însă putea auzi zarvă de cântece din fiecare casă pe lângă care trecea. O altă formă de protecţie, pentru că toată lumea ştia că se cuvenea să cânţi în ajunul de Sfântul Andrei pentru a ţine răul la distanţă.

Petru ridică din umeri. Era prima noapte a anului când răul era slobozit în lumea largă, iar tot ce aveau sătenii la îndemână ca să se apere erau catranul şi cântecele.

Auzi, dintr-odată, bătăi de aripă deasupra capului său, iar apoi gâgâit de gâşte. Privi în sus şi observă păsările făcându-şi loc pe cer ca un vârf de săgeată vie.

— E foarte târziu, le spuse Petru şoptit, foarte târziu ca s-o luaţi spre sud.

Cel puţin gâştele puteau pleca; cu întârziere sau nu, puteau scăpa în zbor de frigul din miezul iernii.

Pentru toţi ceilalţi, urma într-adevăr o călătorie îndelungată

spre siguranţa oferită de primăvară.

7. Oi şi lupi

În următoarele câteva zile, Petru munci din greu, tăind şi ducând cât de mult lemn putea înainte ca zăpada să înceapă să muşte de-a binelea. În jumătate din aceste zile izbuti să-l facă pe tatăl său să vină să-l ajute. În restul timpului, Toma zăcea lângă soba din cabană bând dintr-un butoiaş cu şliboviţă cumpărat cu banii aduşi de Petru după ultima lui descindere la Ciust.

Într-una dintre dimineţi, târziu, pe când tăiau lemne dintr-o grămadă de buşteni, Toma lăsă să-i cadă securea. Petru observă, nu pentru întâia dată, că mâinile tatălui său tremurau. Toma se aplecă să culeagă securea din zăpadă, însă o mai scăpă de două ori înainte de a o ridica iarăşi.

— Vezi-ţi de muncă, Petru! îl apostrofă cu ţâfnă, văzându-şi fiul cum se uita la el.

Petru nici nu se clinti.

— E cam frig pe aici, nu-i aşa? zise Toma oprindu-se. Nu-mi pot ţine afurisitele astea de mâini să nu tremure.

— Da, tată, făcu Petru. Vântul e aspru astăzi.

Însă mai târziu, înapoi la căldura din cabană, mâinile lui Toma Continuară să tremure.

Petru şi Sultan făcură zeci de deplasări în jurul satului, cu cotiga hârbuită încărcată şi scârţâind prin zăpadă. Majoritatea oamenilor aveau deja rezerve îndestulătoare de lemne pentru iarnă, însă nimeni nu refuza încă o încărcătură; niciodată n-aveai de unde să ştii cât de grea urma să fie iarna. Lucrul cel mai greu era să-i faci pe oameni să plătească lemnul pe loc, totuşi Petru se întorcea acasă în mai toate zilele cu ceva bănuţi de pus în cutia de tablă de sub piatra slăbită din colţul cabanei.

Într-o zi, Petru veni acasă cu mai mult decât bani. Prin împrejurimile satului se răspândeau tot felul de poveşti, iar el aduse câteva cu el. Îl conduse pe Sultan pe podeţul spre insula lor şi-i dădu grăbit să mănânce. În timp ce calul se hrănea, puse două pături pe spatele animalului. Trecu cu găleata prin canalul care unea cele două braţe ale râului şi-i turnă apă lui Sultan în copaie.

— Bea-o înainte să îngheţe, măi băiete, spuse Petru, închizând uşa grajdului. I se păru ciudat să-i spună calului „băiete”. Sultan era mai bătrân decât el şi cumva – Petru ştia asta – mai înţelept, însă Toma îi zicea aşa mai tot timpul şi devenise o obişnuinţă.

— Într-o bună zi, chiar am să-ţi aduc nişte sfeclă.

Ca de obicei, Petru îl găsi pe tatăl său înăuntru. De data asta însă fără nicio urmă de băutură, iar pe sobă clocotea o oală.

— E larmă mare prin sat, zise Petru chiar înainte să fi închis uşa pentru a lăsa frigul afară.

— Poftim? întrebă Toma, oprindu-se din amestecat în oală.

— Oile au fost atacate în şopronul lor. La fel şi vitele la păşunat.

— Aşa deci, lupii au flămânzit, făcu Toma. Şi ce-i cu asta?

— Nu-s lupii. Aşa se vorbeşte prin Ciust.

— Atunci ce-o fi? întrebă Toma.

— Cred că ştii şi tu ce se vorbeşte, răspunse Petru.

— Ptiu! Toma scuipă pe podea. Imbecilii! Iar tu eşti tot un imbecil pentru că asculţi aşa ceva.

— Eu doar îţi spun ce se vorbeşte, zise Petru. Asta-i tot. Îl ştii pe morarul mort luna trecută? Willem? Văduva lui spune că o vizitează noaptea.

Toma nu mai spuse nimic şi-şi întoarse din nou atenţia spre oala de pe foc.

Petru continuă însă, considerând că avea o şansă de a-l face pe tatăl său să vorbească.

— Spune că o vizitează deja de o săptămână. Ea e foarte bolnavă. Palidă, nu vrea să mănânce.

— Şi ce dacă? N-ar fi prima babă nebună care spune aşa ceva! Fata aia a ta, Agnes, încrezuta.

— Da, făcu Petru iritat. Ce-i cu ea?

— Mi-au povestit ieri, la han, că maică-sa spunea la fel şi despre soţul ei.

Petru privi spre tatăl său.

— Ce-au spus?

— Ai auzit, răspunse Toma.

— Şi nu mi-ai spus?

Toma se răsuci brusc, trimiţând oala cu tocană la podea, însă nu o luă în seamă şi se repezi la Petru, care tresări, convins că

tatăl lui avea de gând să-l lovească.

— Nu! îi strigă Toma direct în faţă. Nu ţi-am spus pentru că sunt toate nişte prostii.

Petru rămase pe loc, răsuflând din greu şi tremurând. Tocana se împrăştiase pe podea. Privi înapoi spre tatăl său, hotărât să-i înfrunte privirea.

— Mă duc să discut cu Agnes, spuse el calm. Îl iau pe Sultan. Mă întorc târziu.

Petru ieşi din cabană şi, cerându-şi în tăcere iertare de la Sultan, îi puse din nou şaua şi frâul. Intră în Ciust galopând, furios pe tatăl său în timp ce gonea, bucuros să-l lase să cureţe singur tocana împrăştiată pe jos.

În cabană, Toma se holba la mizeria pe care o făcuse.

Se lăsă în genunchi şi încercă să răzuiască ce mai putea înapoi în oală, însă tot ce reuşi să facă fu să o umple cu zoaie groase. Scoase oala afară şi-i aruncă întregul conţinut în râu, apoi o spălă şi se întoarse în casă şi presără rumeguş peste ce mai rămăsese pe podea.

Se ridică, respirând întretăiat. Îşi puse ochii pe butoiaşul cu şliboviţă, însă se sforţă să-şi mute privirea de acolo şi se trezi holbându-se la patul său.

Aruncă o ocheadă spre uşă, dar îşi dădu seama că Petru ajunsese departe de-acum, deja în sat. Cu toate astea, puse zăvorul şi se duse lângă patul său jos, îngenunchind de parcă s-ar fi pregătit să spună o rugăciune.

Scotoci cu ambele mâini sub saltea şi scoase o cutie de lemn, lungă şi îngustă. Lăsă salteaua să cadă la loc pe pat şi puse cutia deasupra. Mai aşteptă o clipă – două, ţinându-şi respiraţia, de parcă s-ar fi temut de ce avea să facă.

Cutia avea un simplu opritor, fără lacăt, şi era destul de simplă, confecţionată din lemn închis la culoare, diferit de cel de pin sau mesteacăn din Pădurea Mamă. Toma se mai uită încă o dată în spatele lui, spre uşă, încă nehotărât. Apoi inspiră adânc şi deschise capacul, iar din interior ridică un obiect ciudat şi frumos, aducându-l spre lumina portocalie şi tremurătoare a lămpii.

Era o sabie şi era pe cât de frumoasă, pe atât de înfricoşătoare şi la fel de neobişnuită ca soarele în plină iarnă.

Lama sa subţire, dar mortală era curbată de la jumătate,

lăţindu-se spre ultima treime înainte de a se îngusta spre a forma un vârf de temut.

Mânerul era îmbrăcat în corn lucios, cenuşiu şi împestriţat, iar garda sabiei era o creaţie elegantă din alamă.

Suprafaţa lamei era foarte netedă, în afară de porţiunea de lângă mâner, unde în oţel era gravată o imagine stranie. Două triunghiuri înlănţuite care formau o stea cu şase colţuri, iar între braţele fiecăreia era câte un cerc mic. În mijlocul stelei se afla un al şaptelea cerc, iar de jur-împrejur spaţiul era închis de alte două cercuri concentrice, menţinând totul în ordine.

Toma ridică sabia nu de mâner, ci de lama care se odihnea între palmele sale. Părea hipnotizat de ea; aveai impresia că şi răsuflarea i se oprise.

Singurele lucruri care se mai mişcau în întreaga cabană erau flăcările dansând în sobă şi lacrimile care-i picurau lui Toma de pe obraji drept pe lamă.

Mintea-i fu năpădită de amintiri, nechemate şi nepăsătoare. Ieşi brusc din reverie, puse cu bruscheţe sabia înapoi în cutia ei şi o azvârli sub pat, de parcă n-ar mai fi avut nicio valoare, deşi nimic n-ar fi putut fi mai departe de adevăr.

Înşfăcă o cană de pe masă, o umplu până la buză cu şliboviţă şi începu să bea, încercând să-şi înece amintirile.

De afară se auzi un zgomot. Pe podul din buşteni care lega insula de malul râului se auziră paşi.

— Petru, strigă Toma, neliniştit de ceva greu de definit.

Însă atunci Petru tocmai bătea la uşa casei lui Agnes.

8. Regina Umbrei

— Du-te de-aici, Petru!

Agnes se aplecase peste fereastra de la etaj, privind în jos spre locul unde stătea el pe uliţă, ţinându-l uşor pe Sultan de frâie. Peste sat căzuse amurgul. Tatăl lui Agnes fusese un negustor de vază, un postăvar, iar casa era una dintre puţinele din sat care aveau două caturi.

— Lasă-mă să intru, îi spuse Petru pe cât putea de încet. Ici-colo, oamenii veneau şi plecau pe uliţa lungă, iar el se ferea de ei, dorind să evite privirile prea iscoditoare. De fapt, oamenii se

grăbeau cu toţii spre casele lor, preocupaţi să nu-i prindă noaptea pe-afară. Ca mai totdeauna, uliţele din Ciust păreau dominate de o ameninţare subtilă pe care Petru n-ar fi putut-o defini.

— N-am s-o fac, spuse Agnes pentru a patra oară. Ţi-am mai zis asta. Am baricadat uşile şi ferestrele de jos.

— Păi, deschide-le din nou, zise Petru, exasperat de data asta.

— Nu, Petru! Eşti smintit? Se întunecă. Du-te acasă şi lasă-mă.

De parcă ar fi aprobat-o, Sultan necheză încet lângă el. Petru întinse mâna şi-l bătu uşurel pe gât pentru a-l linişti. Nu putea face mare lucru. Venise s-o vadă pe Agnes, iar acum ea nici măcar nu-i deschidea uşa.

— Agnes, încercă el din nou. Agnes, trebuie să-mi spui că eşti bine. Am auzit nişte vorbe, Agnes, că…

Se opri, aşteptând ca un bătrân să treacă de el şontâcăind şi să se îndepărteze în aşa fel încât să nu-l mai poată auzi. În acele puţine clipe, Petru chibzui la ce-i spusese Toma. Nu ştia dacă trebuia să ia în serios ce auzise, însă nu era cu totul sigur că nu credea.

— Ce-i, Petru?

— Am auzit că mama ta spune că… tatăl… tău. Că tatăl tău s-a întors s-o caute.

Spuse astea pe cât îndrăznea de clar, uitându-se în sus şi-n jos pe uliţă în timp ce vorbea. Răspunsul lui Agnes fu şoptit, aproape de neauzit.

— Şi ce-i cu asta?

— Deci este adevărat?

Agnes nu spuse nimic. Se uită în jos, la Petru, care devenea din ce în ce mai frustrat şi înfrigurat. De ce nu-i putuse oferi un răspuns direct? Nu-i venea să creadă cât de calmă părea, dar apoi un gând sumbru îi trecu prin minte.

— L-ai văzut şi tu, Agnes?

Pentru o clipă, trăsăturile ei se îmblânziră. Privea în depărtare, peste acoperişurile caselor, spre – credea Petru – biserică.

— Nu, nu l-am văzut, zise ea încet. Aproape cu tristeţe. Nu l-am văzut. Şi nu ştiu dacă mama l-a întâlnit sau doar…

Lăsă vorbele în aer.

— Agnes, îmi pare rău. Vreau să te ajut. Nu mă laşi înăuntru?

Lasă-mă să văd dacă totul este în ordine. Pot să-ţi aduc ceva?

— Nu, Petru. Oricum, ce-ai putea face? Mă descurc, am încuiat toate uşile. Am pregătit ferestrele. Vom fi bine. Ar trebui să pleci. Nu-i sigur afară acum. În beznă. Ştii ce spun oamenii, nu?

Vocea ei se transformă într-o şoaptă, aşa că Petru trebui să se înalţe în vârful picioarelor pentru a înţelege cuvintele blânde care se prăvăleau spre el.

— Este vorba despre Regina Umbrei. Oamenii spun că s-a întors, că vine să pună stăpânire pe Ciust. Unii chiar vorbesc că au şi văzut-o.

Astea fiind spuse, Agnes păru să se fi înspăimântat singură şi o mişcare din mână îi arătă că întrevederea se terminase.

Regina Umbrei.

Petru ştia ce spunea tatăl lui despre asta. După el, toate erau prostii şi vorbe de clacă. Cu toate astea, se simţi dintr-odată foarte vulnerabil pe uliţa pustie, cu nimeni altcineva decât Sultan să-i ţină de urât.

Îşi săltă un picior peste spatele lui Sultan şi o luă plictisit spre casă.

9. Întoarcerea eternă

— Hai, Sultan.

Petru se aplecă peste gâtul lui Sultan şi şopti la ureche:

— Şi eu sunt obosit, dar ar trebui să ne întoarcem la tata.

Asta era adevărat, dar la fel de adevărat era şi că, în pofida voinţei sale, Agnes îl tulburase.

A se încuia în casă împreună cu mama ei în fiecare seară părea o măsură disperată, iar spusele ei despre Regina Umbrei s-ar fi putut să fie doar vorbe de clacă, însă, în timp ce Petru călărea pe uliţele pustii, bezna începu să-l apese.

Se îndreptă de spate şi continuă să meargă, dar nu trecu mult timp până când se surprinse scrutând umbrele ghemuite pe la colţurile uliţelor. Apoi îşi muta din nou privirile, ca un copil înspăimântat. Dintr-odată se părea că întunericul îl apăsa ameninţător din toate părţile. Şi dacă era adevărat? Şi dacă Regina Umbrei chiar exista şi venea să-i ia pe toţi?

Chiar dacă Petru şi tatăl său n-or fi văzut-o nicio clipă, în peregrinările lor se întâlniseră cu o mulţime de oameni care susţineau că o văzuseră.

Să fi fost anul trecut? Sau cu un an înainte? Petru nu-şi putea aminti, însă odată el şi tatăl său treceau printr-un judeţ îndepărtat de prin sud-est, cuibărit la poalele munţilor Carpaţi. Pe înserat se opriseră într-un sat. În timp ce stăteau la han, toată noaptea nu se discutase decât despre un singur lucru: Regina Umbrei. Localnicii vorbeau despre asta în şoaptă, cu fereală, de parcă ea ar fi stat la ferestrele hanului hotărâtă să prindă pe oricine ar fi vorbit-o de rău.

— Are o mie de ani, zise cineva.

— Prostii! S-a născut la începutul timpului. Nu are vârstă.

— Da, se învoi altcineva. Are vreo trei metri înălţime şi o sută de dinţi! Poate înfuleca cinci copii deodată!

— Ah!

Numărul de ascultători creştea pe măsură ce detaliile se înmulţeau, iar berea se bea şi cântecele răsunau. Petru se trezi privind peste umăr şi, după un timp, se trase mai aproape de foc.

În ziua următoare era duminică şi, întâmplător, era chiar Duminica Floriilor, iar Petru şi Toma fură surprinşi să afle că localnicii îi spuneau Ziua Umbrei. Fură şi mai uimiţi când aflară că, mai târziu, o vor vedea pe Regina Umbrei însăşi. După toate discuţiile din noaptea de dinainte, li se păru absurd să-i audă pe săteni discutând despre sosirea ei iminentă.

Toma anunţă că venise timpul să plece, însă Petru era de-acum intrigat şi, în cele din urmă, îşi convinse tatăl să mai rămână încă o oră.

— Prea bine, făcu Toma brusc. Poate că vei avea ocazia să vezi cu ochii tăi despre ce superstiţii caraghioase este vorba aici.

Găsiră un stejar masiv, se căţărară pe una dintre crengile mari, de jos, şi priviră.

Nu trebuiră să aştepte prea mult până la venirea Reginei Umbrei. Sătenii fuseseră ocupaţi întreaga dimineaţă. Toată lumea avea câte ceva de făcut sau trebuia să fie undeva, însă, în cele din urmă, pe la amiază, ieşiră din sat, ajungând pe un câmp întins care ducea spre un râu lat, cu apele repezi. Acolo, pe iarbă, fusese pregătit un mare foc de tabără, cu buşteni din

mesteacăn pe crengi de salcie, aprins cu fân luat din hambarele din sat. Unii rătăceau prin împrejurimi, în vreme ce alţii aveau destule de făcut şi, în cele din urmă, întreaga învălmăşeală se potoli şi pe pajişte se împrăştiară şoaptele.

Apoi, atât de încet încât Petru se întrebase prima dată dacă nu cumva era doar vântul, dinspre sat răzbătură nişte voci.

— Regina Umbrei! Regina Umbrei!

Nu era un strigăt, ci o mie de şoapte uimite care se răspândiră prin mulţime. Acum chiar şi Toma se ridicase şi-şi schimbase poziţia ca să vadă mai bine. Toate privirile se întoarseră spre marginea satului, de unde venea încet o căruţă care traversa câmpul. Era trasă de un singur cal alb, ţinut în frâie de o femeie tânără, iar la capătul cotigii stătea cineva care putea fi numai Regina Umbrei.

Toma începu să râdă.

Regina Umbrei era făcută din paie. O simplă momâie, îmbrăcată – destul de ciudat pentru o regină – în straie bărbăteşti. Era în mărime naturală şi se bălăngănea în timp ce căruţa înainta zgâlţâindu-se pe câmp.

— Regina Umbrei! râse Toma, batjocoritor, însă Petru aruncă o crenguţă spre el şi-l pironi cu o căutătură furioasă. Nu era niciodată o idee prea bună să-ţi baţi joc de necunoscuţi, ştiau prea bine asta.

Căruţa ajunse la marginea câmpului, în apropierea focului şi a râului. Toma şi Petru coborâră din copacul lor şi veniră să privească şi restul ceremoniei.

Regina Umbrei fu tăiată solemn în două, iar cele două jumătăţi aruncate în focul care dogorea, trosnind şi scăpărând, trimiţând în văzduhul cald de primăvară bucăţi înnegrite de paie. În cele din urmă, focul se mistui cu totul, însă mai era un ultim ritual de îndeplinit. Cenuşa fu adunată şi aruncată în râu, unde apele o duseră departe, spre sud, pentru a nu mai fi nicicând văzută.

Petru încercă să-i descoasă pe săteni asupra celor văzute, dar răspunsurile primite îl buimăciră şi mai mult. Ceea ce văzuse fusese chiar Regina Umbrei? Cine fusese ars? Era doar o momâie din paie? Toţi cei pe care-i întrebase îi oferiseră un alt răspuns, dar se părea că localnicii ştiau că era doar o păpuşă din paie, însă cumva, în acelaşi timp, ştiau că era şi *adevărata* Regină a Umbrei. Prin arderea ei la începutul primăverii, o

trimiseseră departe, sub pământ, pentru primăvară, vară şi toamnă, ca să nu-i mai bântuie. Cel puţin până în ajunul de sfântul Andrei şi începutul iernii. Atunci, când nopţile lungi şi reci acaparau pământul, ea se întorcea, aducând din nou cu ea boli, molime şi putreziciune. Răul se va scălda înaintea ei într-un val de ură.

Petru nu era în stare să priceapă cum dădeau sătenii un sens întregii poveşti: personajul înspăimântător, cu puteri malefice, descris la han cu o noapte înainte, era la mare distanţă de momâia caraghioasă tăiată şi arsă pe câmp.

Pe măsură ce Petru discuta cu tot mai mulţi localnici, apăreau şi din aceia care pretindeau că o văzuseră cu adevărat, sus pe munte sau în inima pădurii ori pândind prin câte-un cimitir.

În timp ce i se povestea că hainele cu care era îmbrăcat personajul aparţinuseră soţului decedat al celei mai recente văduve, prin aceasta dorindu-se să-l împiedice pe mort de a se mai „întoarce”, observă că Toma ieşea din sat cu propria lor căruţă, după ce se hotărâse să nu-şi mai piardă vremea.

— Să-l împiedice să se mai întoarcă? îl întrebă Petru pe om. Cum adică? Să se întoarcă?

10. Refuz

Gândurile lui Petru alunecaseră spre o câmpie însorită pe care o văzuse cu multă vreme în urmă, ceea ce ar fi putut face câte ceva să ţină la respect puterea nopţii. De fapt, nu reuşise nimic ca să-i mai reducă din spaime în vreme ce călărea spre casă prin beznă. Lumina stelelor era firavă, dar ştia că n-ar fi putut goni în galop cu Sultan odată ce ajungeau în pădure. Cu toate astea, nu exista nimic care să-l oprească să se grăbească pe ultima uliţă de la marginea satului.

Îi dădu pinteni lui Sultan, simţindu-se dintr-odată mai înspăimântat din cauză că-şi acceptase frica, însă tocmai când câştigau viteză ceva le tăie calea.

În primul moment, Petru nu-şi dădu seama ce se întâmplase, dar Sultan, de obicei atât de sigur pe el, se feri şi apoi se cabră. Se auzi un ţipăt. Pentru o clipă, Petru se luptă să rămână pe spinarea lui Sultan, însă pierdu bătălia şi lovi pământul destul de dur. În confuzia de moment, i se păru că Sultan era pe cale să

cadă şi să-l strivească sub el, dar se rostogoli pe lângă Petru, se strădui să se ridice în picioare şi apoi se îndepărtă înspăimântat.

Petru se ridică de la pământ, îngrijorat că Sultan va goni spre casă. Apoi îşi aminti de ţipătul de dinaintea căderii.

— Aproape că m-ai omorât.

Tot ceea ce putu vedea Petru mai întâi fu păr, mult păr, cu bucle ca nişte mici şerpi negri.

Personajul se puse în poziţia şezut şi începu să-şi netezească rochia lungă, verificând să n-aibă nimic rupt.

Acum îşi dădu seama cine era. Ţiganca, fata care cânta.

— Călăreşti foarte prost, zise ea acuzându-l cu degetul îndreptat direct spre el.

— *Eu?* se stropşi Petru. A fost greşeala ta! Ce Dumnezeu făceai pe aici, alergând aşa înaintea calului meu?

Ea ignoră complet revolta lui Petru, însă odată cu asta şi propria ei furie păru să dispară cu totul.

Fata-i zâmbi şi încercă să se ridice singură, dar ţipă imediat.

— Spatele meu, se plânse ea, lăsându-se la pământ. Oh, cred că mi l-am rupt!

Petru se îndoia foarte tare de asta, însă fata chiar părea să sufere.

— Trebuie să mă ajuţi! îi aruncă ea. Aproape că m-ai omorât. Ia-mă de pe drumul ăsta.

Petru se ridică încet. Şi pe el îl durea, însă nu avea niciun rost să înceapă să se vaite.

— Ia-mă în braţe. Până acolo.

Ea-i arătă cu un gest din cap spre o parte a drumului, spre o porţiune netedă, cu iarbă.

Petru oftă şi se aplecă asupra ei. Pentru o clipă, se gândi cum ar fi fost mai bine s-o ridice, apoi îşi strecură un braţ pe sub picioarele ei şi celălalt pe după umeri. Era destul de uşoară pentru el, era obişnuit să care buşteni toată ziulica. Însă lemnele nu se foiau şi nici nu protestau, şi nici nu şuierau de durere, aşa că fu încântat, după ce o cărase câţiva paşi, să o aşeze pe iarba moale, la începutul unei fâşii înguste de pământ care separa satul de pădure.

Se aflau doar puţin mai încolo de linia nesigură a caselor de aici; mai erau doar una sau două presărate ici-colo, astfel că uliţa nu era altceva decât o cărare acoperită de zăpadă, şerpuind printre copaci. Gardul prăpădit din paie care marca

marginea satului nu oferea niciun fel de apărare, dar, cu toate astea, era neliniştitor să fie dincolo de el. Regina Umbrei se cuibărise deja într-un colţ al minţii lui Petru.

— N-ai spatele rupt, spuse el privind-o pe fată. Dacă ar fi aşa, n-ai putea să-ţi mai mişti picioarele.

— Pe mine mă cheamă Sofia, zise ea. Pe tine?

El oftă, privind în jur să vadă dacă Sultan era prin apropiere.

— Petru, făcu el.

— Cred că s-ar putea să mă fi lovit la cap, spuse fata.

Petru îşi deschise gura, apoi o închise la loc. Poate că se pricepea să cânte nemaipomenit, însă o găsea foarte enervantă. Cu toate astea, în timp ce o căra nu se putuse opri să nu observe că avea picioare lungi şi că rochia ei era foarte scurtă. Nu se putuse opri să nu se uite la pielea ei măslinie, atât de diferită de cea a tuturor celor din sat, dar atât de asemănătoare cu a sa.

— Mă doare capul, zise Sofia din nou. Uite aici, trebuie să simţi şi tu. Vino aici.

Petru rămase pe loc.

— Vino! îi porunci ea, şi el, fără nicio tragere de inimă, îngenunche lângă ea. Fata îl apucă de mână fără să mai stea pe gânduri şi i-o puse în părul ei bogat.

— E un cucui acolo. Da? Nu?

Petru îşi strecură cu grijă degetele prin părul fetei, însă nu simţi nimic.

— Cred că n-ai nimic, zise el, trăgându-şi mâna.

În timp ce făcea asta, Sofia îi luă mâna într-a ei şi nu-i mai dădu drumul.

— Cred că am noroc că nu m-ai omorât, spuse ea, de astă dată cu blândeţe.

Stânjenit, Petru rămase lângă ea. Tot nu-i dădea drumul la mână.

— Oricum, ce făceai acolo, în noapte? N-ar trebui să fii nici în sat după lăsarea întunericului.

— Pentru că suntem ceea ce suntem? întrebă Sofia semeaţă.

— Da, răspunse Petru.

Apoi adăugă:

— Însă nu eu fac regulile pe aici.

Fata râse.

— Nu, sunt sigură de asta.

Petru se simţea ofensat, însă, în acelaşi timp, se întreba de ce-l mai ţinea Sofia de mână. Îşi dădu seama că nici n-ar fi vrut ca ea să-i dea drumul.

— Ce doreşti de fapt? zise el. E periculos pe aici.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, şopti ea, atât de încet încât, fără să vrea, Petru se aplecă mai aproape spre ea. Simţea căldura trupului ei şi-i putea mirosi buclele lungi şi întunecate. În clipa aceea nu i-ar mai fi păsat nici dacă Regina Umbrei ar fi fost chiar în spatele său.

— Vreau să mai rămâi cu mine ceva timp, glăsui Sofia.

Apoi îl trase de mână, dezechilibrându-l. Aproape că pică peste Sofia, dar ea se ridică suficient de mult cât să poată lăsa un sărut pe buzele lui Petru.

El gemu, de parcă ar fi fost muşcat de un câine, şi sări în picioare.

Fata râse.

— Petru! zise ea zâmbind.

El se îndepărtă şi fugi spre Sultan.

— Petru! strigă Sofia, de data asta cu mai mare insistenţă. Rămâi cu mine! Mă doare spatele! Nu pot să merg!

Însă Petru nu mai putea fi păcălit de trucurile Sofiei, pentru că se gândea numai la tatăl său, la cabana lor şi la Agnes. Ce-ar spune ea dacă ar afla ce-i făcuse fata?

Sultan părea destul de teafăr după căderea sa, iar Petru se repezi în pădure, fără a mai lua în seamă pericolul unui galop pe un teren accidentat, pe întuneric. În urma sa, strigătele Sofiei se auzeau din ce în ce mai stins.

— Vino înapoi! Vino şi ajută-mă, Petru!

El gonea.

11. Oaspeţi

În timp ce gonea, Petru nu mai vedea nici copaci, nici zăpadă, ci doar imaginea mândră a Sofiei. Fata era în mod clar arogantă, însă tot ceea ce mai putea el vedea erau cosiţele ei bogate, ochii ei veseli şi căprui, pielea ei oacheşă. Se sforţă să se scuture de viziuni şi s-o reaşeze pe Agnes în locul Sofiei. O descoperi pe Sofia plutind din nou în mintea sa şi începu să-i modifice imaginea, decolorându-i şi scurtându-i părul, făcându-i

ochii din căprui cenuşii. În cele din urmă, privi cum pielea oacheşă devine tot mai deschisă la culoare. Iată, era Agnes.

Dar nu! Privi îngrozit, transpus, cum pielea lui Agnes dobândi o albeaţă malefică, o paloare de moarte, şi deveni tot mai zbârcită şi mai bătrână. Buzele i se încreţiră, iar nasul i se subţie şi se ascuţi, părul i se făcu lins şi se urâţi. Ochii îi deveniră lătăreţi, se măriră, întunecându-se şi dispărând în umbră.

Umbră.

— Nu!

Petru slobozi ţipătul în văzduh, apoi se smulse din calea acelei viziuni groteşti.

Îl lăsă pe Sultan să meargă la pas odată ce Sofia nu mai putu fi auzită. Urmară malul râului Ciust până la cabană, însă Sultan era speriat. Simţea ceva înaintea lor şi acum se oprise complet.

O vreme, Petru îi porunci să-şi continue mersul şi izbuti să mai facă încă vreo câţiva paşi, dar apoi Sultan se opri de-a binelea.

— Ce-i cu tine, băiete? şopti Petru cu atenţia împărţită între cal şi orice se afla înaintea lor şi-l neliniştea.

Sultan nu scoase niciun sunet, ci rămase nemişcat, pe cât de nemişcat putea rămâne un cal.

— Păi atunci, n-ai decât să rămâi aici.

Ştiind ce va spune Toma despre abandonarea celui mai de preţ bun al lor noaptea în pădure, cu inima grea Petru legă frâiele lui Sultan de un mesteacăn solid. Se întoarse de jur-împrejur şi tot ceea ce putea vedea erau umbrele cuibărite în pădurea cufundată în noapte. Copacii se întindeau în depărtare, cât vedeai cu ochii, devenind fantome cenuşii, apoi, treptat, nu mai mult decât o idee de fantome. În întuneric, râul susura uşor, undeva la dreapta sa, aşa că se îndreptă spre cabană.

Când o luă din loc, Sultan fornăi pentru ultima dată.

Petru îl cunoştea bine pe Sultan, era de încredere, nu era genul de cal care se speria uşor, aşa că ştia că refuzul lui de a se mai apropia de cabană era un semn că se întâmplase ceva rău. Încetini pasul până la mersul tiptil când ajunse pe malul râului şi era bucuros să audă măcar sunetul apei gonind vijelioasă, ascunzându-i sunetul paşilor.

Peste puntea de lemn, înaintea sa, se afla cabana.

La prima vedere părea pustie, însă lui Petru îi îngheţă inima în

piept când distinse pe malul celălalt, dincolo de podeţ, nu doar un cal, ci doi. Animalele erau priponite şi nepăzite.

Scrută întunericul smolit uitându-se spre cabană, însă nu putea vedea nimic, nu se auzea nimic în afară de apa râului. Dinăuntru se vedea lumină, pâlpâind încet, ca şi cum nişte oameni s-ar fi învârtit în jurul ei.

Ceva nu era în regulă. Niciodată nu venea nimeni să-i vadă şi, mai mult ca sigur, nu atât de târziu în noapte. Puse un picior pe podeţ, ţinându-şi ochii pe cai în timp ce mergea. Nu-i putu recunoaşte, însă observă cât era de ciudat că nu aveau şei. Îşi întoarse atenţia spre traversarea podeţului fără a scoate niciun zgomot. Izbuti şi făcu câţiva paşi în grabă, pe insulă şi spre cabană, însă în loc să deschidă uşa şi să păşească direct înăuntru, aşa cum făcea de obicei, se lipi de perete, ghemuindu-se tulburat sub fereastra bine oblonită.

Putea auzi voci.

Se ridică în genunchi, apropiindu-se cu urechea de fereastră pe cât de mult îndrăznea. Ştia că nu putea fi văzut dinăuntru, dar cu toate astea ceva îl făcu să încerce cu disperare să rămână ascuns.

Acum putea distinge cuvinte.

— …nu ai de ales…

Un răspuns înăbuşit; Petru ştia că era glasul tatălui său, însă cuvintele nu erau desluşite.

— Cândva, ai fi vorbit altfel.

— Nu poţi refuza. Nu există nicio altă alegere. Regina Umbrei ţi-a luat şansa asta.

Regina Umbrei. Cu cine tot vorbea acolo tatăl său? Acum mai multe voci se amestecau vorbind agitate.

— …vine Regina Umbrei…

— …şi mai mulţi ostatici.

— …unde-i, Toma?

— Nu-i la mine.

— Te vei învoi cu asta. Trebuie să înţelegi doar.

— Nu!

Pentru un timp scurt se lăsă tăcerea, apoi se auziră voci mai potolite, nedesluşite, dar insistente.

Petru era pe cale să rişte încercând să se apropie, când uşa se dădu la perete în cealaltă parte a cabanei. Se lăsă la pământ şi se târî într-un colţ al grajdului lui Sultan. Printre deschizăturile

dintre scândurile grajdului văzu patru siluete părăsind cabana şi traversând podeţul.

Lumina dinspre uşa deschisă strălucea peste insulă şi pod. Era firavă, însă îndeajuns ca Petru să poată vedea cine erau vizitatorii.

După mantiile lor colorate, Petru îşi dădu seama că erau ţiganii care cântaseră în sat împreună cu Sofia.

12. Mai aproape

Agnes închise uşa de la camera mamei sale şi se sprijini o clipă de canatul uşii, ţinând ochii închişi, strecurându-şi degetele prin păr. Deja nu mai ştia de câte ori trecuse în timpul zilei să vadă ce face, iar acum seara bătea la uşă şi noaptea cea lungă se aşternea înainte. Încercase în decursul întregii zile să facă ceva ordine în treburile tatălui ei răposat; oamenii veniseră să ridice comenzi despre care ea nu ştia nimic; izbucniseră şi certuri. Era istovită.

Furia faţă de Petru încă nu-i trecuse, dar în adâncul inimii ştia că nu era drept să fie aşa. El încercase să fie de ajutor, însă nu avea tact şi, mai mult ca sigur, nu era atât de aprig pe cât i-ar fi plăcut ei să fie. Aşa cum i-ar fi plăcut să fie viitorul ei soţ.

Se îmbujoră gândindu-se la ceea ce nu mai spusese nimănui până acum, nici măcar lui Petru. Şi mai era şi sărac; n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună tatălui ei ce-şi dorea. Fata unui negustor nu se mărita cu fiul unui tăietor de lemne.

Oricum, tatăl ei nu mai era. Deşi nu asta spunea şi mama ei.

Agnes încercă să alunge acest gând în timp ce se pregătea de culcare. Îşi scoase hainele şi-şi puse o cămaşă de noapte, începând apoi să-şi pieptene părul, însă temerile ei nu dispăruseră. Mâinile începură să-i tremure şi scăpă neîndemânatică peria de păr pe masa de lângă fereastră, dar se îndepărtă nesigură de ea. Ştia că fereastra era apărată, însă asta nu-i potolea spaima.

Şi dacă tata se întorcea? La mama, chiar la noapte? Nu se îndoia nicio clipă că asta era posibil, toată lumea o ştia. În ultimele zile, vitele şi oile fuseseră atacate şi era cât se poate de adevărat că mama ei părea tot mai slăbită cu fiecare noapte care trecea. Tot mai slăbită şi mai palidă.

Însă nu va veni acasă în această noapte, nimeni şi nimic nu putea; ea îşi luase şi alte precauţiuni. Încă mai era catran de la ziua de Sfântul Andrei la fiecare fereastră şi uşă, şi mai pisase şi cinci căţei de usturoi în timpul zilei şi pusese pasta pe fiecare fereastră şi în pragul uşii.

Nu avea pe unde să între acum. Sau cel puţin aşa spera.

Se urcă în patul ei şi ascultă zgomotele nopţii.

Pe uliţă, în faţa casei lui Agnes, pe sub fereastra ei, se bălăngănea o siluetă masivă şi puhavă, care încerca să se strecoare mai aproape. Personajul, îmbrăcat în haine murdare, uşor ponosite, adulmecă prin aerul nopţii, încărcat cu izul greu de usturoi.

13. Şi mai aproape

Adulmecă din nou aerul. Acum blestemă şi o luă în jos, pe uliţă, zgribulindu-se uşor. Ceva îl îndepărta de acea casă, casa pe care şi-o amintea, însă simţea că mai erau şi alţii acolo.

De fapt, avea să fie chiar mai uşor de-atât.

Două uliţe mai încolo, un tânăr pe nume Ştefan făcu o greşeală fatală. De fapt, făcuse mai multe, fiecare mai gravă decât precedenta. În primul rând, se hotărâse să-şi petreacă seara la han, unde se îmbătase foarte tare împreună cu prietenii lui. În al doilea rând, jucase cărţi toată noaptea şi, dintr-un motiv sau altul, pierduse fiecare mână, rămânând fără simbria lui pe aproape o săptămână; toţi banii pe care-i avea pe lume. Apoi se decisese să rămână la han când prietenii săi plecaseră împreună şi băuse până când nu i se mai dădu pe veresie.

În cele din urmă, hangiul îl azvârlise afară. Era o noapte rece, şi uliţa era un amestec de zăpadă veche, noroi şi urme de paşi. Se târâse spre casă, prea beat pentru a se lamenta despre cât de mizerabil se simţea, când văzu pe cineva înaintea sa, nu mai departe de o lungime de braţ.

Ştefan rămase o clipă buimac, încercând să-şi dea seama cine era.

— Cristal anunţă el, încântat că-şi amintise.

Era negustorul de postav, cel cu o fiică frumuşică. Cum o

chema? Nu-şi putu aminti imediat, apoi numele-i veni în minte.

— Şi ce mai face micuţa Agnes?

Postăvarul nu spuse nimic, apoi, încet, foarte încet, Ştefan îşi dădu seama că era oarecum ciudat să-l întâlnească aici pe Constantin Crista. Dacă şi-ar putea aminti ce…

Într-o clipită, Ştefan zbură îndărăt, lovindu-se cu spatele de perete. Crista se aplecă, împingându-l, dându-i capul într-o parte cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl imobiliză. Îşi apropie şi mai mult capul, cu gura lângă gâtul lui Ştefan.

Buzele lui, aflate acum doar la un deget distanţă, se deschiseră şi apoi limba lui Crista ţâşni afară, străpungând direct pielea şi pătrunzând într-o arteră.

Lui Ştefan îi luă doar un moment să îşi dea seama că murea.

14. Pe furiş

Lumina zorilor se strecură încet peste munţi, furişându-se printre copaci, ajungând în cele din urmă, cu încetineală, şi pe uliţele întortocheate din Ciust. Ningea, însă molcom. Agnes se trezi, simţindu-şi sufletul mai uşurat decât fusese de câtva timp. Când intră în cameră s-o vadă pe mama sa, ea zâmbi şi-i spuse că se simţea ceva mai bine. Agnes se întoarse în propria cameră şi se îmbrăcă, apoi coborî să facă focul şi să pregătească un terci de ovăz, făcându-şi loc printre baloţii de stofă aşezaţi la întâmplare pe coridor.

Apoi auzi ţipete de afară şi un urlet.

Scăpă oala pe care o ţinea şi începu să demonteze frenetic baricada de scaune şi mese de la uşă.

15. Apele Ciustului

În adâncul pădurii, lângă râu, Sultan aştepta răbdător. Pufnea din când în când, azvârlind în aerul îngheţat al dimineţii nori imenşi de abur cald. În apropiere, singurul zgomot care se mai putea auzi era cel făcut de Toma, care tăia încet un trunchi de copac aşezat la pământ. Gura-i era doar o linie îngustă în vreme ce încerca să-şi golească mintea de orice altceva în afară de ferăstrău şi trunchiul de copac. Asta era tot ceea ce mai voia să

gândească, însă, în pofida mahmurelii şi a străduinţei sale de a tăia lemnul, în mintea lui se înghesuiau tot felul de imagini. Fusese obligat să se gândească la lucruri pe care jurase să le uite. El însuşi, cu douăzeci de ani în urmă. Se opri din lucru, istovit, şi-i aruncă o privire lui Sultan. Îi era suficient ca să-şi amintească de celălalt cal pe care îl avusese. Un armăsar uriaş, numit Prinţul. Cum mai călărise! Şi cum mai fugea lumea numai la vederea lor! În imaginaţia sa, Toma privea spre dreapta, acolo unde se afla regele însuşi.

Măreţ. Cât de măreţ!

Preţ de o clipă, Toma îşi reaminti de glorie, apoi văzu cum aceasta devine amărăciune, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Figura lui Petru se ridică înaintea lui şi odată cu asta îşi aminti de cearta lor din noaptea de dinainte. Apoi îşi aduse aminte ce făcuse.

Se aplecă şi reluă tăiatul lemnului şi munci până căzu peste trunchiul copacului, luptând ca să respire, plângând.

Sultan lovi zăpada cu copitele.

16. Agnes

Petru se trezi târziu şi descoperi că tatăl său plecase deja de la cabană. Îşi trase cizmele şi puse pe el o haină, apoi păşi în dimineaţa înzăpezită, privind de jur-împrejur. Râul curgea leneş, ca de obicei; nu se vedea nimic ciudat. Nicio urmă de copită lăsată de cai noaptea trecută. Se uită în grajd şi văzu că şi Sultan lipsea.

După ce-i privise pe ţigani plecând, Petru mai aşteptase o vreme, tremurând în grajd. Apoi o luase din loc ca să-l caute pe Sultan, iar calul păruse încântat să revină acasă. Îl dusese în grajd şi intrase în casă.

Atunci începură problemele.

Şi mai multă ceartă, mai multă băutură.

Lui Petru i se păruse destul de normal să întrebe de ce fuseseră ei sau mai degrabă de ce fusese Toma vizitat de nişte ţigani pe care nu-i mai văzuse niciodată. Şi ce voiau la o oră atât de târzie?

Cu toate astea, Toma nu spusese nimic.

Plecă să bântuie în jurul cabanei, cu o cană de băutură în

mână, vărsând cea mai mare parte din ea, bând câte puţin, fără să comenteze absolut nimic. Petru nu-l mai văzuse într-o asemenea stare, însă, măcar o dată, nu-i mai era teamă de tatăl său. Putea vedea că se petrecuse ceva rău, foarte rău. Toma era agitat şi beat, iar Petru voia să ştie de ce. Ceru să i se spună.

Atunci Toma îl lovi.

După aceea nu se mai întâmplă nimic, iar Petru se duse la culcare.

Acum stătea neclintit în aerul dimineţii, întrebându-se unde era tatăl său. Îl durea într-o parte a capului, acolo unde-l lovise, însă nu-i trecu prin minte să-şi plângă de milă, tot aşa cum nu-i veni nici să fie furios pe Toma.

În cele din urmă, se gândi să verifice trusa de scule din cabană şi descoperi că toporul lui Toma şi cel mai bun dintre ferăstraie nu mai erau acolo. Aşadar, plecase la muncă, iar asta însemna ceva, se gândi Petru, dându-şi seama că tatăl său era mai mult ca sigur beat încă după noaptea trecută. Ei bine, frigul şi efortul aveau să-l trezească imediat.

Pe pod se auziră paşi, uşori şi repezi.

— Petru! Petru!

Agnes.

Fata fugi către el, aruncându-i-se în braţe fără să mai spună niciun cuvânt.

— Agnes, glăsui Petru. Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva rău?

Agnes nu răspunse, însă se zgribuli lângă el, ţinându-l strâns în braţe.

— Ai gonit atâta drum din Ciust şi până aici?

În sfârşit, ea-şi ridică faţa de la pieptul lui şi-l privi direct în ochi. Pe chipul ei se lăţise groaza.

— Este…

Se opri şi se apucă să plângă, tare şi zgomotos.

— Ce-i? ţipă Petru, contaminat de groaza ei.

— Încă un mort. Noaptea trecută, gemu Agnes.

Petru o apucă de umeri şi o desprinse de el, pentru că trebuia să-i vadă chipul, să o vadă vorbind pentru a înţelege şi a o crede.

— Încă un mort?

— Ştefan, boci ea. Îl ştiai pe Ştefan? Fiul morarului? L-au găsit pe uliţă, azi-dimineaţă. Am văzut… Oh, Petru!

Se opri iar şi începu să plângă, îngropându-şi faţa în haina lui Petru.

— Este îngrozitor, făcu el.

Era tot ce putea să spună. Sărmanul Ştefan, dar cel puţin…

Cel puţin ce? se gândea la o fată, şi nu era cea aflată acum înaintea lui. Se sforţă să-şi limpezească mintea, să încerce s-o ajute pe Agnes.

Ea părea să murmure ceva, aproape incoerent, iar Petru nu putu distinge decât un cuvânt.

— Sângele!

Încercă să se domolească, ştiind prea bine că trebuia s-o liniştească pe fată, deşi vibra încă de încordare.

— E-n ordine, zise el. Eşti în siguranţă aici. Eşti bine. Îngrozitor ce s-a întâmplat cu Ştefan, dar tu eşti în siguranţă şi voi avea grijă să rămână tot aşa. Am să vin cu tine acasă şi rămân acolo peste noapte. Nimeni n-o să se atingă de tine.

— Nu, Petru. Nu!

Agnes se trase de lângă el, aproape ţipând.

— Nu înţelegi.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Ştefan nu era însurat.

— Şi? întrebă Petru.

— Ştefan nu era căsătorit. Va fi nunta mortului.

— Ştiu, făcu Petru. Ştiu, însă asta-i ceva normal…

— Petru, scânci ea. Eu voi fi mireasa!

17. Nunta mortului

Nunta mortului.

Ştefan, tânărul găsit în stradă cu întregul sânge scurs în juru-i, nu fusese căsătorit, aşa că, pentru a nu fi pus în mormânt ca burlac, urma să fie însurat, la marginea gropii sale deschise, cu o fată din sat.

Acea fată avea să fie Agnes. Ea era cea mai în vârstă dintre fetele nemăritate şi fusese aleasă. Aşa hotărâseră Ana şi bătrânii satului, aşa că asta era. Nu exista nicio posibilitate de a evita sau refuza. Ştefan urma să fie îngropat, iar Agnes, pentru a trece de perioada de doliu, urma să fie trimisă într-o cabană mică de la marginea pădurii, unde nu putea să vadă pe nimeni

altcineva timp de patruzeci de zile.

Petru îşi dăduse toată silinţa ca s-o consoleze, însă ce mai putea să spună? Tot ce mai putea face era să o asigure că va avea grijă ca mamei ei să-i fie bine, că va avea grijă să nu fie singură şi să aibă destulă mâncare în casă. Cât despre căsătorie, nimic nu-i putea îndepărta nici frica de a trece prin aşa ceva, nici cea legată de cele patruzeci de zile de izolare pe care trebuia să le îndure.

Patruzeci de zile în acea cabană micuţă, fiindu-i interzis orice contact. În văzul satului, însă cu toate astea, în afara lui, având întreaga întindere a Pădurii Mamă pândind în spatele ei.

Aceasta era cea de-a doua înmormântare la care participa Petru în sat, şi nu semăna deloc cu cea a lui Radu, tăietorul de lemne. Întregul sat luă parte şi, în afară de asta, exista atracţia reprezentată de nuntă. De ani mulţi nu mai fusese o Nuntă a mortului, iar pe deasupra mireasa era deosebit de drăguţă, ceea ce înmuia inima chiar şi a celor mai cinici.

Mireasa era gata. Fusese îmbrăcată nu de mama ei, prea bolnavă ca să stea în picioare, ci de două femei alese de bătrâni. Sosise la cimitir purtând o rochie de nuntă lungă şi apretată, găsită pe undeva pentru ea. Oricum, rochia era o parodie sinistră a uneia obişnuite, pentru că fusese vopsită în negru; servea şi ca rochie de mireasă, şi ca haină de doliu în acelaşi timp. Era completată de o coroniţă înaltă şi ornamentată cu un voal greu, tot negru, care ascundea cu totul faţa miresei. Petru putea doar ghici că era vorba despre Agnes după înălţime şi siluetă. Îşi dădea seama că avea dificultăţi la mers, rochia ei foşnea precum frunzele uscate şi-şi ţinea mâinile strâns împreunate în faţă. Poate că era greutatea hainelor, poate că era aşa pentru că nu putea vedea bine, însă, în adâncul sufletului, Petru ştia adevărata cauză. Era încremenită de groază.

Sosise şi mirele. Fusese pregătit pentru asta la el acasă, unde-l îmbrăcaseră în cele mai bune haine, potrivite pentru slujba la biserică. O nuntă. Ori o îngropăciune. Trupul îi fusese frecat cu leuştean. Pentru protecţie. Sicriul zăcea deschis pe suportul de lângă mormânt.

Groparul lucrase din greu la el, mai mult decât la mormântul

lui Radu, însă acum era vorba despre o înmormântare corespunzătoare, în cimitirul dominat de biserica susţinută din credinţă, cu acoperişul ei din şindrilă şi turla ascuţită, de forma unei cepe. Oamenii se adunau rânduri-rânduri, aplecaţi peste garduri, prinşi între alte morminte, toate cu câte o cruce de lemn. Majoritatea erau viu colorate, aşezate sub câte o streaşină mică, tot din lemn, pentru a fi ferite de vitregiile vremii. Acestea erau şi ele pictate, iar multe purtau texte privitoare la răposat. Câteva dintre mormintele din cimitir erau din piatră, locurile de odihnă ale celor mai bogaţi locuitori din Ciust.

În jurul sicriului se aflau bocitoarele, dincolo de ele se întindea cimitirul, iar dincolo de cimitir se afla satul. Dincolo de toate acestea se întindea pădurea nesfârşită şi tăcută, privind nunta mortului, văzând totul şi nespunând nimic.

Petru se luptă să se apropie de Agnes cât putea de mult, însă era încă departe de ea. Dar chiar şi aşa, de unde se afla putea simţi singurătatea fetei. Era ca şi cum cele patruzeci de zile de izolare ar fi început deja.

Când părintele Daniel psalmodie primele cuvinte ale slujbei de căsătorie, Petru văzu că Agnes tremura. În anumite momente ale slujbei, ea ar fi trebuit să răspundă, însă, cu toate că Petru stătea pe vârfurile picioarelor şi-şi lungise gâtul cât putea, nu reuşea să audă ce spunea. Poate că era prea departe sau poate că glasul ei era prea stins. Nu putea decât să ghicească ce trebuia ea să spună, să se declare de acord să se mărite cu un mort. Cât despre mire, acesta era scutit de la orice comentarii, nefiind în stare să facă asta.

În afară de Agnes şi Daniel, acolo mai era un personaj familiar, Teodor, vraciul, care stătea prin apropiere, însă nu lua parte la ceremonie. Bătrâna Ana se afla lângă el, cu chipul său crud şi îmbătrânit, aruncând o căutătură urâtă la oricine îndrăznea să se uite în direcţia ei.

Nunta se termină repede şi începu înmormântarea. În timp ce era pus capacul sicriului, Petru îl văzu pe Teodor păşind înainte. Părintele Daniel se întinse şi-i puse o mână pe braţ, de parcă ar fi încercat să-l oprească să se apropie de sicriu. Deşi nu putu auzi ce-şi spuneau, Petru îşi dădu seama că se certau. Oamenii începuseră să fie tot mai agitaţi şi se foiau nerăbdători. Se auzeau şi murmure şi, în cele din urmă, părintele Daniel păru că

cedează. Teodor înaintă, punând diferite lucruri în interiorul sicriului, lângă trup. O plasă, câteva flori de păducel şi câteva figurine. Apoi capacul fu bătut în cuie, iar sicriul coborât în groapă. În timp ce era lăsat tot mai jos, bocitoarele începură să cânte, spontan, cu toatele. Cântau Mioriţa.

La început, fredonară încet, însă, pe măsură ce versurile depănau povestea evenimentelor văzute prin ochii păstorului, căsătoria lui cu crăiasa stelelor, vocile lor crescură în intensitate şi deveniră tot mai însufleţitoare, şi astfel Petru descoperi că, în pofida scepticismului său, avea lacrimi în ochi.

Că la nunta mea
A căzut o stea;
Soarele şi luna
Mi-au ţinut cununa;

Când cântecul ajunse la apogeu, în mintea lui Petru mai rămase doar o singură imagine: crăiasa din stele. Tânărul păstor îşi aflase mireasa, chiar şi în moarte.

Petru se trezi din vis. Înmormântarea se terminase şi, hotărât să încerce să ajungă la Agnes, începu să-şi facă loc prin mulţime. Fu suduit pentru lipsa lui de maniere şi împins din toate părţile de oamenii care umpleau cimitirul. Uitându-se după Agnes, văzu, alarmat, că era condusă de Ana şi de ceilalţi bătrâni ai satului.

— Agnes! o strigă el, însă degeaba. Era mult prea departe, iar bătrânii o duceau direct la cabană. Acolo urma să-şi înceapă ea doliul. Neputincios, Petru o privi cum dispare, imaginându-şi groaza fetei înaintea perspectivei îngrozitoare a izolării care o aştepta. Se spunea că nu trebuia să discute cu nimeni atât timp cât purta doliu după soţul ei. În acest fel, după patruzeci de zile se considera că purtase doliu o viaţă întreagă şi putea să-şi reia statutul de tânără nemăritată.

Disperat, Petru mai făcu un ultim efort de a trece prin mulţime şi reuşi să ajungă la câţiva paşi de Agnes, dar de acolo drumul se termina. Bătrânii formaseră o procesiune în jurul ei, un alai care s-o conducă la cabană. Feţe mânioase se întoarseră spre el pe când încerca să-şi facă loc spre ea.

— Agnes! strigă el, iar acum ea-l auzi. O văzu întorcându-se şi dându-şi vălul la o parte, disperată să-i arunce o privire.

— Du-te de lângă ea, băiete! strigă cineva cu asprime în glas.

— Dar ea îmi este...

— Nu-ţi mai e nimic. Nu acum. E măritată cu altcineva!

Petru se luptă, încercând să protesteze, însă un pumn îl lovi în spate, iar un altul în rinichi.

Se prăbuşi, icnind din lipsă de aer. În timp ce cădea, îi mai aruncă lui Agnes o privire. Ea izbutise să-şi smulgă coroniţa şi vălul de pe chip, un chip schimonosit de groază.

18. În prag

Petru merse şchiopătând până acasă, obosit. Hotărâse că Sultan avea nevoie de odihnă şi străbătuse întregul drum pe jos, ţinând cărarea care ducea spre casă. Copacii se înghesuiau peste el, tăcuţi şi puternici, iar Petru avu din nou senzaţia că era privit. Scutură din cap, îndepărtându-şi din minte acest simţământ; avea mult mai multe lucruri urgente de care să se preocupe. Coastele şi spatele îl dureau din cauza loviturilor primite.

Se împletici pe podeţ şi-l lăsă pe Sultan să-şi găsească singur drumul spre grajd.

Imediat ce trecu pragul, îşi dădu seama că ceva nu era în ordine. Toma zăcea pe podeaua cabanei, cu ochii deschişi, însă nu se putea mişca.

— Tată!

Petru alergă spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Aproape imediat ce pusese întrebarea, simţi mirosul de băutură ce se ridica din hainele tatălui, din respiraţia lui. De parcă ar mai fi avut nevoie de o confirmare, Petru văzu un urcior de şliboviţă spart zăcând în apropiere, cu drojdia scurgându-se pe podea.

— Nu-mi pot mişca braţul, zise Toma, nici piciorul ăsta.

Arătă cu capul spre partea pe care stătea. Ochii lui priveau înnebuniţi spre Petru, ca ai unui câine înfricoşat.

Petru era speriat şi ceea ce-l îngrozea cel mai tare era că nu-l mai văzuse niciodată speriat pe tatăl său. Nu crezuse că era posibil.

— Ajută-mă să mă ridic.

Tatăl său era foarte greu şi, fiind o masă imobilă, incapabilă să se mişte măcar un pic, acest lucru îi dădu de furcă băiatului. Petru, în pofida forţei sale, tot ce reuşi să facă fu să-l tragă pe tatăl său spre pat şi să-l aşeze pe el.

— Băutura… zise Petru pe cât putea el de blând, deşi fierbea în sinea lui… băutura ţi-a făcut toate astea.

— Prostii, scuipă Toma. Am căzut.

Petru nu mai spuse nimic. Acesta era Toma. El nu cădea şi nici nu-i tremuraseră mâinile vreodată.

Nu-l credea pe tatăl său şi nici nu voia să se ia la harţă cu el. Trebuia să rămână calm. Să lase lucrurile aşa cum erau.

— Te doare? întrebă el.

— Puţin, răspunse Toma. Nu-i nimic serios. Doar atât că nu-mi pot mişca afurisitul ăsta de braţ.

Petru îşi înveli tatăl cu pătura, apoi se duse şi băgă lemne în sobă şi pregăti nişte supă. Când fu gata şi cu asta, lui Toma părea să-i fie ceva mai bine.

— Cred că-mi pot mişca degetele, zise el. Da? Se mişcă?

Petru se întrebă de ce nu-şi putea da seama şi singur.

Nu voia să se gândească la ce însemna asta. Privi mâinile tatălui său, dar nu putu să distingă nicio mişcare.

— Da, tată, zise el. Cred că se mişcă.

Toma se istovise cu totul; după un timp adormi, însă chiar şi în somn încercă să-şi mişte degetele, de parcă ar fi vrut să le strângă pe ceva, cum ar fi mânerul unei săbii.

Visele goneau precum caii sălbatici prin somnul lui Toma, vise în care el călărea şi călărea din greu.

Gonea cu un anumit motiv, pentru o cauză.

Era o cauză bună.

19. Răspântii

Trecură zilele.

Toma îşi reveni, la început cu încetineală, dar era din ce în ce mai bine. După ce se trezise, mâncase puţină supă de la Petru şi părea mai lucid. Petru era surprins că, deşi refuzase să participe la nunta mortului, tatăl său întrebase de nuntă şi chiar se interesase cum îi mergea lui Agnes.

În cea de-a treia zi, Toma coborî din pat pentru o oră şi ceva,

mişcându-şi braţele şi picioarele la fel ca înainte. Se duse chiar la grajd, să vorbească o vreme cu Sultan.

Petru era epuizat: El făcea toate treburile şi în plus era nevoit să aibă grijă în continuare de tatăl său, să meargă în Ciust pentru a duce lemne, să adune banii şi să cumpere de mâncare. În sat încercă să întrebe de Agnes, dar nimeni nu voia nici măcar să-l privească în ochi, darămite să-i şi vorbească. Dar, de fapt, ce-ar fi fost de spus? În afară de coşul cu mâncare lăsat fără vorbă pe pervazul ferestrei cabanei în fiecare dimineaţă, nimeni nu intra să-i vorbească şi nimeni nu era dispus să discute despre ea. Nimănui nu i se permitea să se apropie de ea.

În Ciust domnea o atmosferă ameninţătoare, remarcă Petru. Se schimbase ceva, iar un loc care era mohorât în momentele lui bune acum devenise şi mai mohorât şi neprimitor. Petru ştia ce însemna asta: frica. Fuseseră atacate şi mai multe vite; două fuseseră găsite cu sânge închegat, adunat în partea din faţă, iar două mieluşele fuseseră ucise, golite de sânge din câte se părea. Asta nu era isprava lupilor, însă nimeni nu îndrăznea să spună mai mult de-atât.

Când se duse să discute cu vecinii lui Agnes pentru a vedea cum îi mergea mamei ei, aceştia refuzară să discute cu el, catadicsind doar să-i dea de înţeles că se vor ocupa ei de toate. Petru simţea că satul îl excludea, simţea bariere care nu puteau fi rupte. O femeie bătrână, arţăgoasă îi spuse de la obraz că nu erau doriţi. El şi Toma fuseseră întotdeauna nişte străini, Petru ştia asta. Acum că bezna se lăsase peste sat, orice ciudăţenie şi orice străin erau ţinta ostilităţii lor.

Mai primise mama lui Agnes vizite nocturne din partea tatălui ei? Nu ştia asta, nu-i spunea nimeni aşa ceva.

Trecu timpul şi Petru deveni tot mai neliniştit şi nerăbdător. Toma se refăcu şi avea din ce în ce mai puţin nevoie de ajutorul fiului său, aşa că Petru era liber să se ocupe şi de altele.

Agnes era închisă în cabană de şase zile. Cabana se afla dincolo de gărduleţul din paie, dincolo de prag, dincolo de protecţia satului şi nu era un loc bun pentru o femeie tânără nici măcar în vremuri normale, iar acestea nu erau deloc vremuri normale. În jurul Ciustului se întâmpla ceva malefic. Poate că era ceva numit Regina Umbrei, poate că nu, însă Petru ştia că era de rău. Toma socotea orice discuţie despre Regina Umbrei

drept o aiureală, însă sătenii credeau în existenţa ei şi, chiar dacă era sau nu reală, rezultatul era acelaşi: frica şi suspiciunile se strecuraseră până în Ciust ca o molimă. Curând cu toţii aveau să fie contaminaţi, iar Toma şi Petru erau nevoiţi să plece, să se mute din nou, să revină la vechiul lor stil de viaţă de pribegi. În fugă, mereu în fugă, deşi Petru nu avea habar de cine fugeau.

În momentul când Toma ridică din nou securea, Petru se hotărâse.

Nu se putea duce până lângă cabană în timpul zilei – ar fi putut fi văzut printre copacii de la marginea satului – şi ştia că nu putea risca. Dacă era prins, lucrul cel mai puţin grav care s-ar fi putut întâmpla era ca Agnes să fie nevoită să-şi ia de la capăt perioada de doliu. Însă *avea* de gând să-i facă o vizită.

Lucră întreaga zi alături de Toma, dar îşi cruţă energia pe cât de mult putea. Toma nu părea să bage de seamă. Petru sesizase anumite schimbări la tatăl său, între care şi faptul că se retrăsese în sine însuşi. Era mai tăcut ca de obicei şi bea ceva mai puţin. Petru se întreba cât de mult se datora asta accidentului sau vizitei ţiganilor, însă Toma nu vorbea.

În acea seară Toma bău, iar Petru se ospătă cu tocană, şi amândoi priviră focul din godinul burduhănos, gândindu-se la ale lor. Apoi plecară la culcare şi, în timp ce Toma se apucă grăbit de sforăit, Petru rămase de veghe, gândindu-se şi aşteptând.

Când fu sigur că Toma dormea dus, coborî din pat şi, la lumina slabă care venea dinspre godin, îşi trase cizmele şi ieşi. Afară, deschise din nou uşa şi aşteptă o clipă, ascultând, însă nu trebuia să se îngrijoreze: tatăl său sforăia în continuare, la fel de tare ca şi înainte.

Şi de astă dată îl lăsă pe Sultan la locul său; zgomotul făcut de scoaterea lui din grajd ar fi putut fi suficient ca să-l trezească pe Toma.

Podeţul era luminat de sclipirea vagă a stelelor, iar Petru păşi cu grijă peste buşteni, apa pură a râului clipocind pe dedesubt.

Îi trebui o vreme până să ajungă în sat, dar noaptea asta nu avea de gând să se arate pe acolo.

În loc de asta, o luă pe o cărare care ducea spre marginea de est a Ciustului şi-l ocolea. În timp ce gardul de la margine se curba din loc în loc, tot aşa făcea şi cărarea, iar Petru nu ezită.

Nu ducea la nimic bun să ezite. Dacă s-ar fi oprit să se gândească cine sau ce l-ar fi putut aştepta afară, în pădurea cufundată în noapte, n-ar mai fi părăsit niciodată siguranţa cabanei. În ultimele câteva zile acolo se petrecuseră două omoruri, iar lupii erau cel mai puţin înspăimântători dintre posibilii vinovaţi. Petru mări pasul şi-şi izgoni într-un colţişor al minţii toate gândurile despre orice altceva.

Peste alte câteva minute distinse conturul bisericii cufundate în beznă. Trecu de ea şi apoi încetini. Undeva, nu departe, avea să dea peste altă cărare, mai mică, ieşind din sat şi ducând până la cabana unde fusese dusă Agnes.

În timp ce mergea din ce în ce mai încet, începu să se întrebe dacă nu cumva avea ceva la ochi, pentru că, dintr-odată, i se păru că vedea mult mai prost decât înainte. Îşi ridică faţa spre cer, încercând să vadă cum era lumina prin văzduh, şi simţi fulgii de nea atingându-i pielea. Norii de zăpadă acopereau totul, sorbind aproape întreaga lumină.

Tocmai când începuse să se îndoiască de capacitatea lui de a găsi cărarea, auzi sub paşi trosnetul făcut de pietriş.

Se întoarse spre stânga şi se grăbi pe cărare, care se avânta în sus împreună cu dealul, spre lizieră. Acolo, la o aruncătură de băţ în pădure, se afla cabana.

20. Mâini în beznă

— Agnes, glăsui Petru pe cât de tare îndrăznea.

Nimic.

Petru stătu la uşa cabanei şi se întrebă dacă să încerce s-o deschidă şi să între. Dar poate că era mai bine să n-o facă, se gândi el. S-ar putea s-o sperie destul de rău.

— Agnes, încercă el din nou, puţin mai tare.

— Petru? Tu eşti?

Era trează.

— Agnes, eu sunt, Petru, zise el, simţindu-se ca un imbecil. Pot să intru?

Auzi mişcare în interior şi simţi cum uşa se mişcă uşor când Agnes se sprijini de ea de cealaltă parte.

— Nu te pot lăsa înăuntru, Petru, spuse ea, tristă. Ştii că trebuie să stau aici singură. Şi, oricum, uşa-i încuiată. M-au

încuiat pe dinafară.

Neluând în seamă protestele ei, Petru încercă uşa, însă era, într-adevăr, închisă.

— Hai la o fereastră, Petru, putem vorbi acolo.

Petru se furişă într-o parte a cabanei, găsindu-şi calea cu mâna ţinută pe peretele aspru. Auzi scârţâitul balamalelor de lemn când Agnes deschise oblonul şi deodată glasul ei se înălţă deasupra sa.

— Petru, aici!

Fereastra era mică şi destul de sus, cam deasupra capului. Avea un pervaz lat, unde erau lăsate coşurile cu mâncare pentru Agnes. Cu puţin efort, ar fi reuşit să coboare de la fereastră şi să fugă, însă bătrânii satului ştiau ce fac. Încuiatul uşii fusese ceva mai degrabă simbolic; ştiau că n-ar fi putut scăpa nici dacă ar fi lăsat-o larg deschisă. N-avea unde să se ducă şi nu i s-ar fi permis să revină în sat decât după ce şi-ar fi terminat perioada de doliu.

— Petru! făcu Agnes din nou, părând ceva mai liniştită acum. Poţi să-mi găseşti mâna?

Destul de sigur pe el, Petru pipăi în jur, în beznă, şi dădu de braţul ei. Îşi strecură degetele de-a lungul mânecii ei până-i simţi mâna.

— Agnes, lasă-mă să intru. Nu pot suporta gândul că eşti singură aici. Nu eşti în siguranţă.

— Nu, Petru, zise Agnes, însă glasul îi tremura. Ştii ce se va întâmpla dacă suntem prinşi. Şi-atunci va trebui s-o iau de la început.

— Dar, Agnes, nu-i corect aşa. De ce a trebuit ca tocmai *tu* să te măriţi cu Ştefan? De ce n-a fost altcineva?

— Pentru că Ana m-a ales pe mine. După ce-ai să mai zăboveşti prin locurile astea o vreme, ai să înţelegi cum stau lucrurile şi de ce.

Petru nu spuse nimic. Era în Ciust de suficient timp încât să priceapă că vorba unei bătrâne era aici literă de lege.

— Cel puţin este ceva mai cald în noaptea asta, comentă Agnes.

Petru îngheţă.

— Ce-ai spus?

— Mâna ta, zise Agnes cu nevinovăţie. Este mai caldă decât noaptea trecută.

Brusc, Petru îşi retrase mâna ca fript. Ea se încordă, simţind că e ceva în neregulă.

— Petru, ce-i?

Petru ezită, apoi rosti repede, cuvintele adunându-i-se în gât.

— Vrei să spui că am venit aici noaptea trecută?

— Da, ai venit. Mi-ai cerut să… Oh, Petru! N-ai fost tu…?

Deodată, Petru simţi în urma lui bezna de nepătruns a pădurii, în care puzderie de orori puteau să stea la pândă după el. Îl înconjura acum ca o ameninţare aproape de nesuportat, o lume vastă care i se înstăpânise în viaţă, controlând-o, supraveghind tot ce trecea pe sub crengile ei şi, cu toate astea, fără să trădeze niciun secret.

— Agnes, trebuie să mă laşi să intru.

Îi vorbi cu voce apăsată şi liniştită, însă amestecată cu teamă, făcând-o pe Agnes să cedeze imediat de spaimă.

— Da, spuse ea, oh, Doamne! Da. N-ai fost tu.

Însă uşa, uşa!

— Nu contează. Dă-te la o parte de la fereastră.

Îşi luă avânt şi se prinse cu mâinile, dând obloanele la o parte pentru a măsura deschiderea ferestrei. Îngustă, dar se descurca el. Cu un picior fixat pe peretele denivelat, din bârne al cabanei, găsi un locaş suficient de sigur şi mai sări, mai se trase prin deschizătură. Apoi se zbătu, se împinse şi căzu în interiorul cabanei, cu capul înainte, aterizând pe mâinile depărtate.

— Oh! ţipă Agnes. N-ai păţit nimic?

— N-ai niciun pic de lumină? zise Petru, ridicându-se în picioare. Se frecă la mână, însă nu era cine ştie ce rană.

— Nu, nu mi se dă voie. Spune-mi că este o glumă, Petru. Că ai spus asta doar ca să fii aici, cu mine.

Însă Petru nu răspunse nimic, iar Agnes ştiu că era adevărat.

— Cine-a fost? şopti ea îngrozită. S-a dat drept tine. A vrut să între.

— Tu n-ai…?

— Nu! făcu Agnes în grabă. Nu te-aş fi lăsat, nu l-aş fi lăsat înăuntru…

— Slavă Domnului pentru asta, Agnes!

— Dar cine-i?

Petru clătină din cap, în întuneric.

— Nu ştiu.

Se duse înapoi la fereastră. Putea simţi în nemişcarea de

afară că încă mai ningea, deşi nu putea vedea nimic. Oblonul se lovea de peretele exterior al cabanei. Pe undeva se afla un zăvor de fier cu care să-l închidă. Ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă acum era să-şi scoată din nou mâna în beznă, însă nu avea de ales. Aşteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, să-l apuce cineva de încheietura mâinii, bâjbâi pe afară, găsi mânerul şi trase oblonul spre interior, răsucindu-i la locul său. Se întoarse spre Agnes.

— Nu ştiu, repetă el, însă ceva nu-i în regulă pe aici. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Ţi-am povestit. Tu… cineva a venit la fereastră, noaptea trecută. Mi-a cerut să-l las să între, iar eu am spus nu. M-a rugat din nou şi eu am refuzat încă o dată şi…

Agnes se opri.

— Oh! zise ea.

— Ce, Agnes?

Petru o căută prin beznă şi o învălui cu braţele sale.

— Ce-i?

— După ce l-am refuzat, mi-a cerut un sărut.

— N-ai făcut-o, nu-i aşa?

— Petru, am crezut că eşti tu. Eram atât de speriată. Oricum, am spus nu, dar te-am lăsat… l-am lăsat să-mi sărute mâna.

Petru înjură.

— Am crezut că eşti tu.

— Ştiu. Ştiu.

Petru o simţi pe Agnes încordându-se brusc în braţele sale. Capul îi zvâcni spre el, prin beznă.

— Oh, Doamne şi Pădure!

— Agnes? Agnes?

— A zis că se întoarce în noaptea asta.

21. Urzeli

Niciunul dintre ei nu mişcă o bună bucată de vreme, de parcă s-ar fi aşteptat să audă în orice clipă un glas la fereastră. Când, în cele din urmă, se convinseră că nu se auzea nimic, începură din nou să respire normal.

— Stai jos, spuse Agnes, conducându-l pe Petru spre o laviţă mică, unde dormea ea. Se aşezară la marginea patului, niciunul

dintre ei nedorind să dea glas fricii sale.

Petru îşi blestema zilele pentru că fusese atât de naiv. Şi-ar fi putut aduce toporul cu el. Încercase să creadă ce spunea Toma, că toate astea nu erau decât superstiţii nesăbuite, însă în adâncul sufletului ştiuse că era ceva rău prin preajmă.

— Ţi-a fost bine aici? întrebă el.

— Da, zise Agnes fără ezitări. Însă mi-am făcut griji pentru mama. M-am gândit la ea. Şi la tata.

— Mama ta este bine, spuse Petru repede. Am văzut-o ieri. Am vorbit şi cu văduva Caterina, vecina ei. M-a liniştit.

Nu erau decât minciuni, însă Agnes nu avea nevoie şi de alte motive de îngrijorare, iar din câte ştia el, mama ei era bine.

— Dar tu ce-ai făcut? Şase zile!

— Am tors, zise Agnes. Apoi râse. Dacă ai putea vedea podeaua cabanei ăsteia. E aici destulă lână ca să seci tot râul. Mi s-a spus să mă fac de folos, aşa că am început după vreo două zile. La început am fost prea nervoasă, însă după aceea am început să mă plictisesc şi-am fost bucuroasă să pot face ceva. Cred că am tors aproape doi kilometri de lână până acum.

— Iar cineva îţi aduce de mâncare în fiecare zi?

— Da, unul dintre bătrâni, cred, însă nu vorbeşte deloc. Aud numai cum lasă coşul pe pervazul ferestrei. Este o fereastră aşa de mică. Nu pot să văd decât câteva crengi şi o bucată de cer. Însă noaptea pot vedea stelele din ceruri…

Oftă.

— Am de gând să aflu ce se petrece aici, Agnes. Ai încredere în mine. Mi-a venit o idee.

— Dar cum rămâne cu… el? Dacă vine din nou? zicea că aşa o să facă.

— Asta-i ideea mea. Vom afla ce se petrece. Câtă lână ai tors?

Agnes şi Petru aşteptară. Petru îi explicase ce voia să facă ea. Nu era deloc încântată, însă, în cele din urmă, fusese de acord. Se puseră pe aşteptat şi, cu toate că Petru îşi dorise adeseori să fie numai el singur cu Agnes, acum că se întâmpla asta nu ştia ce să spună sau să facă. Chiar existau mii de lucruri despre care ar fi vrut s-o întrebe? Oare ea ar fi vrut să-i vorbească şi să-i tot vorbească, să-l ţină de mână şi, poate, să-l sărute? Dar, cumva, se găseau unul lângă celălalt, muţi ca stânca. Petru se întreba dacă nu cumva era aşa pentru că erau amândoi speriaţi de

moarte, însă începu să bănuiască o altă cauză. Un motiv care-l şocă la început, însă, odată ce-l întâlnise şi-l cercetase în minte, îl acceptă calm, ca pe ceva inevitabil.

Adevărul. Poate că nici n-o iubea.

În cea mai mare parte a timpului rămaseră tăcuţi, pe pat, foarte aproape unul de altul, însă la kilometri depărtare. După o vreme, Petru se trezi că mintea începuse să-i joace feste. Văzu puncte ascuţite de lumină, însă hotărî că erau doar în închipuirea lui. Cu toate astea, simţea că ar fi putut fi oriunde; orbirea sa forţată părea să înlăture pereţii cabanei şi chiar şi prezenţa pădurii înseşi se retrase până când ajunse să se creadă singur-singurel.

Trecură orele, iar Petru tocmai era pe cale s-o întrebe pe Agnes dacă avea ceva de mâncare, când auzi un zgomot afară. Era clar, din felul în care se foia lângă el, că-l auzise şi ea.

Pentru un moment se făcu linişte, apoi se auzi:

— Agnes! Agnes! Eşti acolo, frumoaso?

Inima lui Petru se zbătea în piept. Se întinse şi-o înghionti pe Agnes, îndemnând-o, fără cuvinte, să răspundă.

— Da! zise ea de la fereastră. Sunt aici.

Vocea ei era firavă şi temătoare, iar Petru crezu că era prea evident, însă cel care se afla afară nu părea să fi observat nimic.

— Lasă-mă să intru, frumoasă Agnes, urmă glasul încetişor.

— Cine-i? întrebă Agnes.

— Eu sunt, continuă vocea. Petru.

Agnes se aşeză buimăcită lângă Petru, spaima de moment paralizând-o, dar Petru o înghionti din nou, îndemnând-o să se ducă la fereastră. Se străduia să distingă ceva prin beznă, cu toate simţurile încordate, însă fără a-i spune nimic.

Ea tot refuza să se mişte, însă el o îmboldi să se ridice în picioare, băgându-i un capăt de lână în mâini când începu să meargă spre geam.

— Nu te pot lăsa înăuntru, Petru. Ştii asta.

— Lasă-mă să intru, drăguţă. Mi-e atât de frig.

— Nu te pot lăsa înăuntru, Petru.

— Mi-e aşa de frig. Ia-mi mâna. Deschide oblonul şi atinge-mi mâna.

Se lăsă tăcerea, iar Petru îşi putu imagina cât de înspăimântată era Agnes, încremenită de frică.

Încercă, în mintea lui, să o facă să se mişte, să respecte planul lui.

— Deschide oblonul, Agnes, drăguţă. Mi-ai atins mâna noaptea trecută.

După o pauză mai lungă, Petru o auzi pe Agnes cum se duse spre fereastră şi trase zăvorul oblonului.

— Poftim, zise ea, curajoasă.

— Vezi ce rece mi-e? făcu vocea.

Petru se minună. Nu suna ca a lui, însă era atât de şoptită încât n-ar fi putut băga mâna în foc nici că nu era a lui.

— Atinge-mă, zise glasul. Lasă-mă să intru.

— N-am să te las, Petru.

— Atunci sărută-mă.

Se lăsă din nou tăcerea îngrozitoare, în vreme ce Agnes se îmbărbăta, încercând să-şi păstreze calmul suficient cât să poată să facă tot ceea ce conveniseră ea şi Petru.

— Prea bine, spuse ea în cele din urmă, cu un glas pierit. Am să te sărut. Aşteaptă o clipă.

Agnes se mişcă şi găsi scăunelul pe care îl folosea când lucra. Îl trase lângă fereastră.

Petru aşteptă, bolnav de frică, paralizat de lipsa de acţiune. Tot ce mai putea face era să se roage pădurii s-o ia în paza sa, dacă ei se cuvenea să i se adreseze.

O auzi pe Agnes ridicându-se pe scaun. Apoi se aplecă pe fereastră. Auzi sunetul slab al firului de lână începând să se desfăşoare din ghemul uriaş de pe podea şi se rugă în tăcere ca ideea lui să dea roade.

Se lăsă din nou un moment de linişte totală, iar Petru încercă să nu se gândească la ceea ce se petrecea. Nu putu auzi sărutul.

Apoi Agnes ţipă:

— Eşti atât de rece!

— Vino aici, răsună tare glasul, arţăgos şi răutăcios. Lasă-mă înăuntru, curviştină frumuşică!

Se auzi un zgomot de luptă şi de afară, pe perete, răsunară bufnituri. Agnes ţipă şi căzu înapoi în cabană. Petru îndrăzni acum să se ridice şi să tragă oblonul la loc.

— Mă întorc eu, făgădui vocea, ascuţită de furie. Mă întorc mâine-noapte!

Tăcere.

22. Chemarea

Multă vreme, nici Agnes, nici Petru nu îndrăzniră să facă vreo mişcare. În cele din urmă, Petru se târî prin încăpere şi o găsi chircită pe podea. O îmbrăţişă cu blândeţe şi apoi îşi dădu seama că auzea ceva.

Lâna era trasă încetişor de pe mosor.

— Ai reuşit! ţipă Petru. Bravo ţie!

Agnes rămase tăcută.

— Ai reuşit.

Petru se duse lângă oblon şi simţi lâna trecând prin deschizătura dintre oblon şi rama ferestrei. Nu se mişca repede, nici constant, dar se mişca. Cu grijă, ca să nu agaţe firul de lână, deschise din nou fereastra şi văzu că ninsoarea se oprise. Cerul se înseninase şi acum stelele dădeau suficientă lumină ca să fie vizibil conturul copacilor. Petrecu mai multă vreme căutându-l din priviri pe îngrozitorul lor oaspete, însă nu dădu de niciun semn.

Pe podeaua cabanei se împrăştia acum o lumină firavă şi verifică mormanul de lână. Agnes fusese ocupată; acolo se afla suficientă lână cât să o întinzi până-n Turcia, din câte îşi dădea el seama. Asigurându-se că se putea desfăşura nestânjenită din ghemul adunat de Agnes după tors, se întoarse spre ea.

— Agnes, e timpul să plec. Rămâi aici. Mă întorc repede.

O ridică şi o puse din nou pe pat, trăgându-i pătura până la gât.

Fata se întoarse cu faţa spre el.

— Nu pleca, îi zise ea cu glasul stins şi obosit.

— Trebuie. Aşa ne-am înţeles. Tu ţi-ai făcut treaba. Acum trebuie să mi-o fac şi eu pe a mea.

Îi luă bărbia între palme şi-i ridică faţa spre el.

Agnes se zgribuli.

— L-am sărutat, Petru.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Ai fixat lâna. Asta-i tot ceea ce contează.

— Era atât de… rece. Atât de…

Însă nu mai reuşi să-i explice ce simţise atunci.

— Stai aici, zise Petru şi se aplecă spre ea, sărutând-o pe

frunte. O să se lumineze în curând. Asta te va face să te simţi mai bine. Închide oblonul după ce plec.

Se ridică şi, fără niciun alt cuvânt, potrivi încă o dată scaunul lângă fereastră şi se căţără afară, ceva mai uşor decât intrase la începutul nopţii.

Odată ajuns afară, îi fu destul de lesne să-şi dea seama că zorii erau încă departe şi că era greu să vezi limpede. Însă Petru zâmbi. Nu avea nevoie să vadă, ci doar să urmărească firul. Agnes făcuse treabă bună. Furca de tors folosită de ea avea o clamă metalică. Ei o rupseseră de acolo şi legaseră lâna de ea. În acel moment îngrozitor când ea se aplecase pe fereastră, fixase clama pe spatele hainei vizitatorului nocturn.

Acum, tot ce trebuia Petru să facă era să urmeze firul de lână şi avea să-l găsească pe făptaş. Încerca să-şi spună că probabil nu era decât vreunul dintre tinerii smintiţi de prin sat, care şi-o dorea pe Agnes, însă, cu toate astea, voia să-şi fi luat securea cu el.

Petru urmări lâna strecurându-se printre copaci.

Agnes rămăsese cuibărită pe podea, incapabilă să se mişte. Copleşită de groază, clipi în întuneric o bună bucată de vreme, incapabilă să se ridice şi să închidă oblonul aşa cum îi spusese Petru să facă. Mintea ei era ocupată de un singur gând: îl sărutase pe acela de la fereastră. Încă mai putea simţi un gust pe buze, ceva scârbos. În cele din urmă, îndrăzni să facă o mişcare şi-şi şterse buzele cu dosul palmei. Nu se simţi mai bine şi o făcu din nou. Şi din nou şi din nou şi apoi începu febrilă să-şi zgârie faţa, încercând cu disperare să îndepărteze orice urmă de răceală s-ar mai fi lipit de ea.

Se rostogoli pe podea şi se târî în căutarea urciorului cu apă, risipind-o pe toată în timp ce încerca să-şi cureţe gustul de pe buze. Apoi auzi un zgomot la fereastră.

Îşi înălţă capul în timp ce stătea în patru labe, ca un câine adulmecând o urmă.

— Petru? strigă ea.

Apoi intră în panică. *Trebuia* să fie Petru. Cine altcineva să fie?

— Petru! Vino şi ajută-mă! Vino înăuntru!

23. Lucruri cu care să ne acoperim morţii

Petru se opri să verifice lâna. Atârna flască. Aşa deci. Oricine era, cel pe care îl urmărea ajunsese acasă, iar Petru ştia că fiecare pas făcut acum era un pas spre misteriosul vizitator.

Privi spre cer. Numai dacă ar fi fost zorii mai aproape. Îl săgeta la inimă. Tânjea să vadă soarele, pentru că ce rele se mai puteau întâmpla la lumina zilei?

Cu toate astea, la lumina stelelor putea vedea satul, înaintea lui, iar acum zărea chiar şi lâna întinsă tot într-acolo. Respiraţia i se înteţi. Va ajunge imediat.

Reluându-şi din nou ritmul, grăbi pasul, lăsând firul de lână să-i alunece liber printre degete.

Ajunse la primele case şi văzu că firul ducea pe o mică alee pe care n-o mai observase până atunci. Probabil că nu trebuise să facă niciun transport pe acolo, însă acum nu conta. Nici nu trebuia să ştie unde mergea, ci doar să urmărească firul. Se felicită încă o dată pentru că-i veniseră repede ideile la cabană şi se gândi la Agnes. Cel puţin acum era în siguranţă. Agresorul ei era undeva, înaintea lui, şi era de presupus că urcase nemulţumit în pat. Ei bine, va fi şi mai nemulţumit după ce Petru va termina cu el.

Urmări firul de lână sus, pe alee, deplasându-se mai încet ca înainte, având grijă să nu facă niciun zgomot. Avea noroc. Zăpada căzută toată noaptea era una moale, însă rezistentă, şi se adunase destulă ca să acopere uliţele la loc cu o pătură care amortiza orice zgomot. Ceva îl deranja însă în timp ce păşea tiptil prin zăpadă, însă nu-şi putea da seama ce anume. După încă vreo câţiva paşi se răsuci pe călcâie. Putea vedea în urmă-i paşii întipăriţi în zăpada proaspătă. Se uită din nou înainte şi în faţa lui se întindea firul de lână.

Cum de nu putea vedea nicio urmă de paşi lăsată de cel pe care-l vâna?

Lâna cotea după un colţ, ajungând într-o uliţă mai lată, bine cunoscută de el. Fusese convins că ducea spre una dintre casele de care trecuse deja, însă le lăsase în urmă, iar firul nu dădea semn că s-ar fi sfârşit undeva. Înainte, se vedea spatele casei popii, însă firul trecea şi de ea şi cotea după încă un colţ.

Se grăbi pe uliţă, uitându-se la ferestrele unse cu catran ale casei părintelui Daniel în timp ce trecea, apoi mai trecu de un

colţ.

Se opri brusc.

Lâna ducea mai departe. Nu mai erau alte case, ci numai biserica, înaintea lui, dar nu într-acolo îl ducea lâna. În lumina slabă putea vedea cum firul cenuşiu şerpuia peste albul pur al zăpezii. Lâna se prinsese într-o piatră acolo, ba într-un gărduleţ dincolo, însă era neîntreruptă şi-şi urma calea, fără nicio îndoială, direct în cimitir.

Acum, mişcându-se ca într-un coşmar, paşii lui Petru îl duseră mai departe înainte, fără să vrea.

Simţea lâna ca pe o sârmă între degete. Poate că era aşa pentru că îngheţase în zăpadă, însă acum părea că-i taie pielea ca o bucată de metal.

Ajunse la poarta cimitirului. Nu mai era nicio îndoială. Lâna trecea de gard, pe lângă poartă, de parcă ţinta sa trecuse pur şi simplu peste el. Buimăcit, o strânse, de parcă ar fi fost salvarea lui, firul care ducea spre izbăvire, când, în realitate, îl conducea spre moartea însăşi.

Lâna şerpuia printre morminte, se poticnea printre cruci, coborând pe pământ, iar acum, cu ochii largi căscaţi de groază, Petru văzu destinaţia ei.

Acolo, la nu mai mult de un metru jumătate distanţă, era mormântul lui Ştefan. Lâna nu numai că mergea direct spre mormânt, ci dispărea în pământ. Apoi Petru băgă de seamă că întregul cimitir era acoperit de zăpadă, iar spre deosebire de alte morminte cel al lui Ştefan era neatins de ea.

O curiozitate bolnăvicioasă şi autodistructivă îl făcu pe Petru să se apropie. Incapabil să se oprească, se lăsă în mâini şi genunchi şi se târî pe ultimii centimetri spre mormânt. Apropiindu-se, altceva îi atrase atenţia. În pământ se căsca o gaură, chiar la capul mormântului, lângă cruce. Gaura era de mărimea unui pumn mic, fiind perfect rotundă, ca o gaură de şobolan pe malul unui râu.

Petru se aplecă deasupra ei.

Privi înăuntru.

Era destulă lumină cât să vadă în interior.

Pe fundul găurii văzu un ochi.

Era deschis şi părea fără viaţă, cu toate că privea direct spre el.

Apoi clipi.

Petru urlă şi o luă la fugă de parcă diavolul însuşi era pe urmele sale.

24. Cabana

La început, fugi mâncând pământul, fără să se mai gândească pe unde se ducea. Fără să se mai gândească deloc. Ţâşni din cimitir, ajungând din nou la marginea satului, iar acolo ştiu unde trebuia să ajungă.

Se opri o singură dată şi privi în urma sa, însă nu putea vedea nimic şi nici auzi nimic, iar asta-i linişti puţin. Însă ce linişte putea fi asta după ce văzuse ceea ce văzuse pe fundul acelei găuri îngrozitoare? Acel ochi rece şi mort.

Era Ştefan acolo? Mort? Sau, poate mai rău, viu?

Agnes! Trebuia să se ducă la Agnes şi s-o prevină. Să o convingă să plece din cabană.

Nu-i mai trebui mult până să ajungă să se împleticească printre copaci, călcând pe urmele de paşi lăsate de el mai devreme la marginea pădurii, spre cabană.

Alergă la fereastră.

Fată smintită, se gândi el, văzând oblonul deschis. Dar apoi gânduri mai rele îşi făcură loc în mintea sa.

Sări la fereastră, aterizând din nou, destul de incomod, pe pervaz, pe jumătate afară.

— Agnes! Agnes!

Însă ştia deja că nu mai era acolo.

— Nu! strigă el. Agnes, unde eşti?

Se prăbuşi în interiorul cabanei, înnebunit, rugându-se ca ea să fi rămas încremenită de groază într-un colţ, însă nu era acolo.

Fiind copleşit de frică şi obosit, se simţi dintr-odată vlăguit cu totul. Se sforţă să rămână calm. Trebuia s-o găsească. Dispăruse. Sau poate că fusese luată…

Indiferent ce se întâmplase, trebuia să dea de ea cât mai repede.

Ajunse, din nou, să fie nevoit să-şi dea drumul de la fereastra cabanei, dar apoi văzu ceva care-i îngheţă sângele în vine.

La nu mai mult de şase metri distanţă de cabană şi îndreptându-se direct spre ea, era conturul cuiva despre care ştia că era mort. Radu, tăietorul de lemne. Aşadar, nu numai

Ştefan bântuia prin împrejurimi. Oare câţi erau?

Petru icni şi-şi dădu drumul îngrozit înapoi în casă.

Pe acoperiş se auzeau zgomote. Îi trebui câteva clipe ca să-şi dea seama că bufniturile erau sunete de paşi. Pe acoperiş mai era unul dintre ei!

Se uită spre oblon. Ridicându-se în picioare, se smulse din încleştarea groazei şi se apropie de fereastră. Îl văzu pe Radu în apropierea cabanei, când, deodată, apăru un chip, întors cu susul în jos, chiar în faţa lui.

— Ajută-mă!

Era un chip pe care se bucura să-l vadă.

Îşi întinse braţele şi o trase pe Sofia de umeri, târând-o prin fereastră. Căzură amândoi grămadă.

— Repede! strigă Petru. Oblonul!

— Aşteaptă! ţipă Sofia şi, înainte ca el să mai poată face ceva, ea înşfăcă ceva din taşca de la şold şi-l azvârli pe geam. Numai după aceea trase oblonul şi fixă zăvorul.

— Acum e bine, zise ea. Sper.

În cabană se lăsase din nou întunericul, iar Petru n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea ea sau ce căuta acolo.

— Am făcut un cerc cu ele. În jurul cabanei.

— Cu ce-ai făcut cercul? zise Petru complet uluit.

— Seminţe de mei, spuse Sofia cu simplitate. Vom fi în siguranţă pentru o vreme. Doar roagă-te ca soarele să-şi facă apariţia cât mai repede.

— Mai sunt cel puţin două ore până în zori, răspunse Petru, şi nu văd cum ne-ar salva seminţele acelea de cineva.

— Chiar aşa? întrebă Sofia. Atunci uită-te şi singur.

Petru nu se clinti.

— Du-te, uită-te!

Petru se furişă până la fereastră şi se uită printr-o crăpătură în oblon. Dacă erau tot stelele sau se arătase în sfârşit luna, nu ştia, însă afară era suficientă lumină cenuşiu-argintie ca să scoată la iveală o scenă terifiantă. Acolo, pe pământul acoperit cu zăpadă, se vedeau mii de seminţe de mei formând un cerc în jurul cabanei, aşa cum spusese ea.

Sofia i se adresă în timp ce el se uita prin crăpătură.

— Cred că unul dintre ei a fost deja aici în noaptea asta. De-asta am folosit seminţele.

— Dar ce faci aici?

— Te căutam, zise Sofia.

— Poftim?

— Te-am văzut venind dinspre sat, apoi l-am văzut pe *el.*

Făcu un semn cu capul, spre perete.

— M-am urcat într-un copac, am sărit pe acoperiş şi-am împrăştiat în jurul cabanei câte seminţe am putut înainte să ajungă el aici.

Prin crăpătura lui de observaţie, Petru urmări cu ochii căscaţi de groază cum Radu îngenunche în zăpadă, adunând seminţele, una câte una, punându-le prin buzunare. Din când în când se uita în direcţia lui Petru şi, cu toate că ştia că Radu probabil nu-l putea vedea, îl îngrozi şi mai tare expresia de răutate de pe chipul său palid.

Spre deosebire de el, Sofia părea să fie calmă.

— Nu poate veni aici decât după ce le adună pe toate.

— Şi dacă le adună?

Ea nu-i răspunse.

— Şi dacă le adună? ţipă Petru întorcându-şi privirile spre ea.

Radu era undeva, în afara razei sale vizuale, croindu-şi drum la întâmplare în jurul cabanei.

Pentru Petru era mult mai înspăimântător să ştie că era undeva pe acolo, dar să nu fie în stare să-l vadă, şi nu mai putu suporta asta.

— E mort, Sofia! Bărbatul acela e mort! Am fost la înmormântarea lui.

— Ştiu, zise ea de-a dreptul, însă cu blândeţe.

— Asta nu-i un răspuns! Nu înţeleg. Cum poate fi acolo când este mort?

— Nici eu nu ştiu asta. Dar e acolo. Pe cei ca el îi numim „ostatici”. E mort, dar este pe-afară. Şi încearcă să între aici.

— Dar nu este posibil.

— Nu l-ai văzut cu propriii tăi ochi?

— Da, însă…

— Atunci, Petru, trebuie să pricepi că asta este posibil.

Reveni la fereastră, la crăpătură.

Radu era din nou la vedere, păşind greoi printre seminţe. Degetele lui erau umflate şi neîndemânatice şi avansa cu greutate. Pielea sa era albastră, pe alocuri aproape neagră.

— Iar dacă răsare soarele înainte să termine, atunci suntem în siguranţă?

— Da, spuse Sofia, pentru un timp.

Petru se răsuci pe călcâie, ca un animal prins în capcană în căutarea unei ieşiri, însă nu era niciuna.

— Iar tu? Cum adică, mă căutai? Nu înţeleg.

— Stai liniştit. Trebuie să ne păstrăm calmul.

— Calmul? Cum poţi fi calmă?

Sofia îşi depărtă braţele într-un gest ce vădea resemnare.

— Petru, crezi că pentru mine-i uşor? Crezi că nu sunt atât de speriată încât îmi vine să cad aici moartă de frică? Ba sunt. Chiar sunt. Însă eu am ceva ce tu n-ai. Eu am cunoaştere. Am mai făcut asta de zeci de ori înainte. Însă Crede-mă, vei avea nevoie de tot ce poţi scoate din tine. Ca să poţi supravieţui, va trebui să fii calm. Pricepi ce spun?

Petru dădu din cap, neîncrezător, însă înţelese.

— Dar cum rămâne cu Agnes? zise el. Trebuie s-o găsesc.

— Cred că este probabil prea târziu pentru prietena ta.

— Cum poţi spune aşa ceva? strigă Petru. Ce ştii tu?

— Ştiu că a fost luată de aici. Ţinând cont de ceea ce-ai văzut deja, ar trebui să înţelegi. Nu putem face nimic. Pe moment, suntem prinşi aici. Dacă am putea ieşi, ar fi un început. Asta ar putea fi de ceva ajutor.

Pentru Petru era aproape prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Dacă putem ieşi de aici, foarte bine. Însă există un rău şi mai mare. Sunt lupte şi mai grele de dat.

În el se declanşă ceva.

— Vorbeşti de Regina Umbrei, nu? Însă eu tot nu înţeleg.

— Nu, răspunse Sofia. Ştiu. Tatăl tău ţi-a irosit întreaga viaţă împiedicându-te să înţelegi.

— Ce ştii tu despre tatăl meu?

Sofia făcu o pauză.

— Mai mult decât tine, cred eu.

25. Regele Iarnă

Era ciudat. Chiar în timp ce se întâmplau toate astea, Petru ştia că era ciudat. Era ca şi cum ar fi stat în centrul unei furtuni. Afară, un bărbat pe care-l văzuse îngropat bântuia de jur-împrejur, hotărât să le facă rău, împiedicat să treacă la fapte

doar de nişte boabe de mei. În interiorul cabanei, într-o siguranţă relativă, stătea tăcut, deloc liniştit, împreună cu o fată pe care de-abia o cunoştea, în timp ce ea-i depăna povestea tatălui lui.

— Ai auzit vreodată de Regele Iarnă, Petru? îl întrebă Sofia.

— Da, făcu el. Este o legendă. Regele care ne va scăpa de toate relele. Se crede că a salvat ţara de turci. Toată lumea cunoaşte povestea. Însă este doar un basm pe care ţăranii şi-l tot spun unii altora.

— Ţăranii? Astea nu-s vorbele tale, ci ale lui taică-tu. Este mai mult decât o poveste. Tatăl tău ţi-ar fi putut spune că Regele Iarnă există sau a existat. Taică-tu a luptat alături de el.

Petru izbucni în râs.

— Nu fi proastă! Tata a luptat pentru Mihai Vodă. S-a luptat cu turcii.

— Aşa este, Petru. Mihai Vodă *a fost* Regele Iarnă. Asta s-a întâmplat acum treizeci de ani, nu mai mult. Însă amintirile sunt scurte când şi viaţa-i scurtă. Regele a devenit deja legendă. Turcii erau mult mai numeroşi, însă iarna pădurea-i un loc înşelător pentru cei necunoscători. Astfel, au fost copleşiţi de oamenii lui Mihai Vodă. Masacraţi. Unii au scăpat şi s-au strecurat printre copaci, în inima pădurii, şi nu s-a mai auzit niciodată despre ei. Pădurea Mamă s-a ocupat de ei. Atunci când este stârnită, nu mai ia prizonieri, însă nimic nu s-ar fi întâmplat fără Regele Iarnă.

Petru dădu din cap. Înţelegea ce voia ea să spună despre pădure şi se gândi la motivele pentru care cioplise el statuetele, ca să dea ceva înapoi. Nu era bine niciodată să înşeli generozitatea pădurii; Petru credea că toţi cei care-şi închipuiau că pădurea era o simplă adunătură de copaci erau nişte nătărăi şi că *printre* copaci exista şi altceva.

— Regele Iarnă, continuă Sofia, este cel care ne va salva de toate relele. Acum trebuie să ne scape de Regina Umbrei. E cea mai mare bătălie dată de el vreodată.

— Dar e mort. Mihai Vodă e mort.

— Da. A murit, iar noul vodă era unul slab. A lăsat ţara să se fărâmiţeze în facţiuni, nu mai era unită. În haosul care a urmat, s-au întâmplat foarte multe lucruri rele. Lupte între cei care fuseseră aliaţi. Iar tatăl tău a fost azvârlit în închisoare.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pentru că taică-tu a luptat împreună cu taică-meu.

— Un ţigan? A luptat sub comanda lui Mihai Vodă?

— Da, Petru, un ţigan.

Sofia îl săgetă cu privirea.

— Ce-i atât de rău în asta? Unii dintre noi sunt mai mult decât par.

— Iar tatăl tău este acum aici? A discutat cu tatăl meu în noaptea aceea, când…

Petru se opri.

— Tatăl meu e mort. A murit în puşcărie, când eu aveam doar trei ani. Unchiul meu ne-a crescut. Unchiul meu, Miloş. Şi da, el s-a dus să discute cu tatăl tău în noaptea aceea, când ne-am întâlnit pe uliţă.

Petru îşi amintea totul cât se poate de clar.

Îşi făcea reproşuri pentru că Agnes lipsea, însă nu se putea împiedica să-şi amintească de cum o cărase pe Sofia, cum îi atinsese braţele şi picioarele lungi şi zvelte şi cum îl ţinuse ea de mână.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, zise Petru, dar Sofia doar îi susţinu privirea, resemnată, cu o expresie îndurerată.

— În noaptea aceea, făcu Petru încet.

— Ce-i cu ea?

— În noaptea aceea, când tu…

Sofia îl întrerupse.

— Nu te gândi la prostii, îi trânti ea direct. Am fost trimisă să te întârzii la întoarcerea acasă, astfel ca unchiul meu să poată discuta nestingherit cu tatăl tău. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Unchiul meu era pe urmele tatălui tău de ani de zile şi nu voia să-i stea careva în cale.

Petru se înfurie. Pe el însuşi, pe Sofia. Prea furios ca să poată întreba măcar de ce unchiul ei îl pândise pe Toma. Oare de asta trăiseră ei mereu ca nişte pribegi? Întotdeauna ţinându-se la marginea lumii civilizate? Nu era surprins de spusele ei şi, cu toate astea, era dezamăgit. Imaginea lui Agnes îi reveni în minte şi, deşi încercă s-o înlăture, nu putu face asta cu totul.

Frustrat, se întoarse la crăpătura din oblon.

Radu se tot târa prin împrejurimi. Petru încercă să-şi dea seama dacă pe pământ mai erau ceva mai mult de jumătate din seminţe, însă picioarele lui Radu răscoliseră zăpada, transformând-o într-o mâzgă, făcând dificilă orice verificare

precisă. Se întrebă dacă nu cumva imaginaţia îi juca feste, însă i se părea că Radu se mişca mai repede decât înainte.

Se întoarse spre Sofia.

— Iar acum?

— Ce vrei să spui?

— Aşadar, vine Regina Umbrei, făcându-i pe morţi să umble din nou. Să ne facă pe toţi ca ei?

Însă Regele Iarnă este mort. Cum ne-ar mai putea salva el acum?

— Mihai Vodă e răposat, însă Regele Iarnă trăieşte. În noi. În tatăl tău. În noi, ţiganii. Chiar şi în tine, Petru. Ne aparţinem unii altora, strămoşilor, şi putem lupta. Am luptat dintotdeauna, de când îmi pot eu aminti. Mutându-ne, călătorind, luptând. Trăim o viaţă de ţigani, însă luptăm pentru Regele Iarnă.

Se opri.

Petru clătină din cap, oftând. Era prea mult. Nu voia să fie acolo, nu voia să creadă ceea ce auzea, o poveste care se adeverea.

— Petru. Trebuie să i te alături Regelui Iarnă. Avem nevoie de tine. Avem nevoie de tatăl tău.

— De ce?

— Pentru că tatăl tău a fost cel mai bun războinic din armata lui Mihai Vodă. Era faimos. Şi el mai are ceva. O sabie. O sabie turcească. A găsit-o într-o campanie în inima teritoriului turcesc, în vara de dinaintea bătăliei finale de iarnă, din pădure.

— O sabie? Ce sabie?

— O sabie fină, Petru. Una cu un echilibru perfect. Este la fel de uşoară ca vântul, însă la fel de dură ca iarna. Dar mai este încă ceva. Îi opreşte.

— Cum adică? întrebă Petru, încă buimăcit de toate cele dezvăluite de Sofia.

— Oameni ca el. Cel de afară. Tăietorul de lemne. Sabia îi opreşte. Îi trimite înapoi în pământ, pentru totdeauna. A fost călită într-o ţară potopită adesea de astfel de oameni. Acolo sunt numiţi vrykolakoi. Aici, îi numim nosferatu sau moroi. Unul şi acelaşi lucru. Sunt toţi ostatici. Şi cândva, după cum se povesteşte, erau la fel de răspândiţi precum firele de iarbă pe o pajişte. În fiecare ţară au mii de nume. Nu contează, depinde de noi să-i oprim.

— De noi?

— De noi, zise Sofia. Strămoşii. Peste tot, prin ţară, sunt grupuri ca şi noi. Unii sunt ţigani, unii sunt soldaţi, unii sunt oameni de rând, alţii sunt preoţi. Nu are importanţă. Cei care luptă împotriva ostaticilor sunt cu toţii înrudiţi prin strămoşi; unchiul meu, tatăl meu, tatăl tău, chiar şi tu, Petru.

El clătină din cap, neîncrezător.

— Avem nevoie de sabia tatălui tău.

— Taică-meu n-a fost războinic. Tata n-are nicio sabie, glăsui Petru. Aş fi văzut-o.

Însă chiar în timp ce spunea asta îşi aminti de cutia pe care tatăl său o cărase cu el în toţi aceşti ani. Să fie oare posibil? Chiar era o sabie acolo?

— Poate, zise Sofia. Însă, indiferent unde este, trebuie s-o găsim.

— Taică-meu nu-i vreun erou, spuse Petru cu amărăciune, încă refuzând să creadă. A luptat cu Mihai, asta este adevărat, însă nu-i marele războinic. Taică-meu este un beţivan.

Sofia se holbă la el, însă Petru nu putea pătrunde în gândurile ei.

Acum altceva îl intriga. Fără să spună nimic, se duse din nou la crăpătura din oblon.

Se trase înapoi, de parcă ar fi fost înţepat.

— Sofia, făcu el. Uite!

Ea se apropie şi-şi lipi faţa de gaură şi icni.

Afară, Radu era ocupat cu adunatul boabelor, însă temerile lui Petru se dovediseră a fi adevărate. Radu se mişca şi mai repede. Mâinile sale zburau prin zăpadă, ridicând mici norişori peste tot în juru-i.

Nu era posibil, însă părea că era tot mai rapid cu fiecare minut care trecea, până când ajunse să se învârtă în jurul cabanei tot mai repede, ca un derviş.

Boabele rămase se împuţinau tot mai mult. Foarte curând, nu avea să mai rămână.

26. Evadarea

— Ce ne facem acum? ţipă Petru.

— Nu ştiu, răspunse Sofia cu calm. Mă gândesc.

— Nu se vede niciun semn că ar veni zorii. Va termina cu mult

înainte.

— Ascultă, cât de departe de aici e până la cabana voastră?

— Nu-i departe, zise Petru, însă destul pentru noi. De ce?

— Mi-au mai rămas nişte boabe de mei. Dacă le aruncăm în urma noastră în timp ce fugim, va trebui să se oprească şi să le adune.

— Eşti nebună.

— Poţi să spargi uşa?

Petru se uită într-acolo şi dădu din cap.

— Cred că da. Câte boabe ţi-au mai rămas?

Sofia îi arătă resturile aflate pe fundul unui săculeţ. Ceea ce văzu nu-i plăcu deloc.

— Prea bine, zise el. Am să sparg uşa imediat ce ajunge în partea cealaltă. Eu o iau înainte, iar tu arunci boabele. Te avertizez că alerg repede.

— Şi eu, spuse Sofia ridicându-şi bărbia. Un sărut să-mi poarte noroc?

Însă Petru nu avea dispoziţia necesară pentru astfel de jocuri.

Sofia se duse la fereastra oblonită, cu mâna ridicată, aşteptând până când îl văzu pe Radu îndepărtându-se.

— Oh, şopti ea. A terminat!

— Atunci e vremea s-o ştergem!

Petru alergă la uşă şi sări, ajungând cu ambele cizme pe suprafaţa din apropierea încuietorii. Lemnul era, de fapt, destul de subţire, aşchiile de lemn zburară în toate direcţiile, iar uşa se spulberă cu un trosnet puternic.

Petru ateriză în zăpadă, printre resturile uşii, reuşind să sară în picioare. Auzi paşi în urma sa şi, o clipă, crezu că era Radu, dar Sofia trecu de el în clipa următoare, azvârlind din mers câteva boabe de mei.

— Hai! reuşi ea să-i strige, iar Petru o urmă.

O ajunse din urmă din câţiva paşi şi-o apucă de mână, trăgând-o. Aruncă o privire în spate. Ceea ce văzu îi făcu picioarele să se înmoaie şi să dorească să se oprească, însă se forţă să alerge mai departe. La doar o aruncătură de băţ de ei, Radu le călca pe urme, gonind prin zăpadă.

Sofia aruncă din nou câteva boabe, care-l loviră pe Radu drept în faţă, iar el urlă, aruncându-se la pământ şi repezindu-se să le adune pe toate.

Acum cel puţin reuşiseră să lase ceva distanţă între ei şi urmăritorul lor. Nu îndrăzneau să încetinească şi, cu toate că era o privelişte îngrozitoare, Petru se uită în urmă, văzând că Radu se apropia, din nou, cu o viteză aiuritoare. Dacă putea alerga atât de repede, se gândi el, pentru Dumnezeu, cât era oare de puternic?

Se întrebă la iuţeală cum ar fi putut fi mai în siguranţă în cabana tatălui său decât în cea din care tocmai fugiseră, însă alergau mâncând pământul şi nu mai era vreme să-şi arunce între ei nici măcar o vorbă. Petru hotărî că, dacă ajungeau la cabana lor, poate că reuşea să pună mâna pe vreuna dintre securi înainte să-i încolţească Radu. Iar tatăl său? Poate că i-ar putea ajuta. Chiar era o sabie în cutia aceea? Dacă era adevărat ce-i spusese Sofia…

Chiar în vreme ce fugea, Petru se gândea la ceva ridicol. Tatăl lui era un beţiv, care se prefăcuse probabil bolnav ca să fie scutit de muncă în anii cât servise sub Mihai Vodă. Nu era de niciun folos.

Sofia strigă la el.

Nu mai urla, se gândi Petru, doar fugi! mai goni câţiva metri printre copaci înainte de a-şi da seama ce spusese fata.

— S-au terminat!

Acum erau pe cont propriu, punându-şi nădejdea numai în picioare ca să scape nevătămaţi. Radu bâjbâi prin zăpadă, apoi se ridică. Adunase toate boabele.

Sofia strigă şi, preţ de câţiva paşi, îl depăşi pe Petru.

— Uite! strigă ea. Cabana!

Dacă s-ar fi întors, ar fi văzut că Radu era foarte aproape, cu mâinile întinse spre ei ca nişte gheare, la o palmă de ei.

Încă vreo zece paşi şi treceau podul, însă Radu se repezi la ei. Băgând de seamă că Sofia era o pradă uşoară, se aruncă asupra ei. Simţind atacul, ea se feri într-o parte, însă apreciase greşit distanţa până la râu şi malul se surpă sub picioarele ei.

Alunecă şi se rostogoli în apă cu un pleoscăit sonor.

Petru se opri, la câţiva paşi de pod. Ezita, văzându-l pe Radu stând pe mal, uitându-se la Sofia căzută în apă. Apoi se răsuci şi-l văzu pe Petru şi o luă spre el.

— Fugi! strigă Sofia din apă.

Curentul o ducea în altă parte, departe de cabană şi de insula pe care se afla, însă părea că începuse să înoate.

Lui Petru nu trebuia să i se spună de două ori.

Fugi urlând peste pod.

— Tată! Tată! Trezeşte-te!

Petru intră în cabană fără să îndrăznească să se mai uite în urmă, încercând cu disperare să găsească securea, însă când năvăli pe uşă îşi dădu brusc seama că nu mai auzise paşii pe pod, în urma sa.

Se întoarse spre prag şi-l văzu pe Radu pe partea cealaltă a podului, agitându-şi pumnii spre el, însă fără a face vreo încercare de a traversa. Petru privi buimăcit şi în acelaşi timp uşurat cum Sofia ajunse pe insulă.

— Ajută-mă să ies! îi strigă ea furioasă.

Alergă spre ea şi o prinse de încheieturi, trăgând-o afară, pe malul abrupt, dintr-o singură mişcare.

— Ce naiba se petrece?

Toma ieşi clătinându-se din cabană, cu o lampă într-o mână, îndepărtându-şi părul din ochi cu cealaltă. Fusese trezit din somnul său adânc şi nu era deloc încântat.

— Tată! strigă Petru. Ne-a urmărit! Uită-te şi tu acolo!

Însă când Petru arătă spre locul unde fusese Radu, la capătul podului, nu mai era nimic în afară de foşnetul crengilor dezgolite în lumina spălăcită a zorilor.

Dispăruse.

27. Insula

Petru rămăsese pe loc, gâfâind din greu. Începu să tremure şi, pentru o vreme, nu luă în seamă strigătele tatălui său.

Sofia era leoarcă de apa îngheţată a râului. Se apropie de Petru, care-i înregistră prezenţa cu un zâmbet lipsit de viaţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! făcu Toma. Îl apucă pe Petru de ceafă. De-a ce vă jucaţi aici? Cine-i asta?

Sofia se duse direct la Toma, neluându-i în seamă furia.

— Mă cunoşti, Toma, zise ea. Sunt Sofia, fiica lui Caspar.

O clipă, Petru crezu că vede o sclipire în ochii tatălui său, însă dacă fusese ceva, dispăru imediat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Toma prefăcut. Nu cunosc pe nimeni care să poarte numele de Caspar.

Sofia se dădu brusc înapoi, de parcă ar fi lovit-o.

— Mincinosule! făcu ea.

Toma îşi ridică furios mâna, dar Petru se băgă între ei.

Toma încercă să-l dea la o parte, însă Petru rămase ferm pe poziţie, deşi îi tremurau picioarele.

— Tată, spuse el, de ce eşti aşa furios dacă fata asta nu îţi spune nimic? Sau o cunoşti?

Toma plecă.

— Trimite-o de aici, îi aruncă el.

Petru îl trase pe Toma înapoi şi fu surprins cât de uşor îi fusese. Privi chipul tatălui său de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Avea faţa rumenă şi buhăită din cauza băuturii, cu nasul pătat şi obrajii străbătuţi de vinişoare, căzuţi. Duhnea a băutură. Era bătrân.

Cum stăteau aşa, faţă-n faţă, Petru deveni conştient că se crăpase de ziuă. Câteva fâşii joase de lumină îşi făceau sfioase loc printre copaci, iar ici-colo acoperişul cabanei era punctat de pete roşii.

— Tată, zise el din nou, dar mai încet de astă dată. Sofia spune că l-ai cunoscut pe tatăl ei, că ai luptat împreună cu el pentru Mihai Vodă. Este adevărat?

Toma se holbă la fiul său.

— Spune că ai fost băgat la închisoare după război. Împreună cu tatăl ei. Şi mai spune că ai o sabie. O sabie care-i opreşte pe aceşti oameni să se mai întoarcă din mormânt.

Toma clipi şi se îndepărtă, tot fără să spună vreun cuvânt.

Însă Petru nu se dădu bătut.

— Aşa este? Ce sunt toţi aceşti oameni care nu mai rămân morţi? Tată?

— Prostii, îi aruncă Toma peste umăr. Se îndreptă spre uşă. Numai prostii şi basme ţigăneşti.

— Nu! strigă Sofia. Nu. Uită-te la mine! Sunt udă leoarcă. Am fost urmăriţi de un mort. Ne-a urmărit până aici!

— Prostii, zise Toma din nou.

— Nu!

Sofia păşi spre Toma, clocotind de furie, însă Petru o opri, apucând-o ferm de mâneca udă.

— Sofia, spuse el blând. Nu.

— Ce, Petru? Şi tu? Crezi că asta-i vreo poveste de şatră? Taică-tu ştie că e adevărat. Întreabă-l! Întreabă-l de ce şi-a construit casa pe o insulă, dacă toate astea sunt prostii?

Mâna lui Petru coborî de pe braţul ei.

— Ce vrei să spui?

— Mai întrebi? L-ai văzut pe tăietorul mort oprindu-se la apă. Ai văzut cu ochii tăi. Ei nu pot traversa apele curgătoare şi de-asta taică-tu s-a aşezat pe o insulă, în mijlocul râului! Întreabă-l numai!

Lui Petru îi era frig şi era obosit, tremura violent acum; cu toate astea, inima-i îngheţase şi mai mult.

— Asta ai făcut, tată? zise el. De asta ai săpat canalul?

Nimic.

Apoi Toma se întoarse din prag.

— Alung-o de aici, spuse el atât de încet încât aproape că nici nu fu auzit.

— Tată, nu putem face asta. E udă până la…

— Du-o de aici! Pleacă!

Pradă furiei, Toma scuipa vorbele, cu ochii aprinşi. Tot aşa de brusc, ochii bătrânului fură năpădiţi de lacrimi în timp ce stătea încremenit acolo, înfrânt.

Petru se uită la tatăl său şi ruşinea lui era ceva aproape imposibil de îndurat.

Se întoarse spre Sofia.

— Nu-i nimic, glăsui ea înainte ca el să poată spune ceva. Am să plec.

— Nu poţi, zise Petru, însă ea traversa deja podul.

— Nu e sigur.

Petru ridică o mână spre Sofia, însă ca un gest de prietenie.

— E destul de sigur, zise ea. Soarele e aproape sus. Pe lumina zilei răul nu se mişcă. Trebuie să mă întorc la ai mei.

— Stai! făcu Petru. Ai să îngheţi până acolo.

Cântărea ceva în minte.

— Ia-l pe Sultan, zise el în cele din urmă. Îţi va oferi ceva căldură şi vei ajunge repede acasă. Vin eu după el mai târziu.

Sofia dădu din cap.

— Mulţumesc. Nu trebuie să-ţi faci griji. Mă ocup eu de el.

Petru zâmbi.

— Când o afla tata…

Sofia îi întoarse zâmbetul.

Îl luară pe Sultan din grajd. Animalul păru încântat să-l vadă pe Petru. Fornăi împrăştiind abur în aerul rece al dimineţii.

Sofia se săltă cu uşurinţă în şa.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

— Am s-o caut pe Agnes. Trebuie.

— Petru, ar trebui să ştii că…

— Nu spune nimic, o întrerupse Petru. Trebuie să încerc s-o găsesc. Ea… eu…

Ezită. Nu putea spune la ce se gândea şi, oricum, nu ştia nici dacă era adevărat. Chiar fusese ceva între ei doi?

— Înţeleg, zise Sofia. Dar ai grijă.

Se aplecă din şa şi, luându-l pe Petru prin surprindere, îi sărută obrazul.

— Ca să ai noroc, îi explică ea, îmboldindu-l pe Sultan s-o ia din loc.

Râse.

— Ar fi trebuit să-mi dai voie s-o fac şi mai înainte, s-ar putea să ne fi fost mult mai uşor aşa!

Petru o privi cum pleacă şi apoi o auzi cântând.

Bineînţeles, era Mioriţa, iar Petru zâmbi cu toate că n-ar fi vrut.

Şi-i spune curat
Că m-am însurat
Cu-o fată de crai,
Pe-o gură de Rai.

Petru o urmări cu privirea şi, fără să se gândească, îşi duse palma la obraz, simţind umezeala buzelor ei pe vârful degetelor.

Imediat ce dispăru din câmpul lui vizual, îşi dădu seama cât de groaznic de frig îi era. Intră în cabană şi-l văzu pe tatăl său răscolind focul, încercând să-l trezească la viaţă după somnul său greu din noaptea cea lungă.

— Tată, spuse Petru.

Toma îşi ridică privirile.

— A plecat? întrebă el, încă tremurând de furie, dar Petru nu-i răspunse. Prin mintea sa alergau imagini, fiecare mai malefică decât precedenta, culminând cu priveliştea sinistră a ochiului lui Ştefan, holbându-se la el din mormânt.

— Fiule?

Istovit, îngheţat şi speriat, trupul lui Petru cedă şi lumea se risipi când se prăbuşi la podea.

28. Visul despre Regină

În lumea viselor în care orbecăia Petru, totul era o umbră. În vreme ce zăcea lipsit de cunoştinţă nu avea habar de nimic, nu vedea nimic, totuşi, undeva prin apropiere, o prezenţă îl încolţi.

Un spectru alb pluti spre el venind din beznă. Pe măsură ce se apropia, văzu un chip palid, imaterial şi mortal. Era faţa unei femei străvechi, însă puternice, cu un nas vulturesc şi sprâncene groase, ochii răi. Acum faţa ei era lipită de a sa, şi văzu că, deşi chipul era de un alb fantomatic, pe cuprinsul lui se întindea o umbră, de la ochi la buze, o umbră ciudată, în cinci colţuri, ca un pentagon inversat, atârnând de la frunte şi cătând spre buze.

Faţa se desprinse de el şi, din fericire pentru Petru, la trezire nu-şi mai aminti nimic din coşmarul său.

29. Strămoşi şi ostatici

Pe Petru îl trezi un cântec. Cineva cânta Mioriţa, însă când îşi deschise ochii îşi dădu seama că era chiar el. Cântase în somn!

Să spui lui vrâncean
Şi lui ungurean
Ca să mă îngroape
Aici, pe-aproape,
În strunga de oi,
Să fiu tot cu voi;
În dosul stânii
Să-mi aud cânii.
Iar tu de omor
Să nu le spui lor.
Să le spui curat
Că m-am însurat
Cu-o mândră crăiasă,
A lumii mireasă;

Iar cântecul acela prostesc! Acum îi pătrunsese şi în vis.

Petru deschise ochii şi îşi dădu seama că zăcea întins în pat. Îşi răsuci picioarele, le puse pe podea şi se ridică, frecându-se

pe cap.

Dintr-odată, ştiu ce anume îl irita atât de mult la acest cântec. Era slăbiciunea din el. Supunerea. Felul în care păstorul renunţă la tot, fără măcar să încerce să lupte cu ucigaşii săi. Petru nu putea pricepe asta: să te pleci înaintea sorţii fără măcar să încerci s-o schimbi. Desigur că trebuia să fii mai puternic de-atât ca să supravieţuieşti. Să trăieşti.

Toma nu era de găsit. Oblonul era deschis, iar Petru văzu la fereastră lumina strălucitoare, arzătoare a zilei, deşi nu avea habar cam cât era ora. Lumina zilei. Cât de mult tânjise după ea! Cât de mult îşi dorise să nu se mai facă niciodată întuneric. Ce spusese Sofia?

„Pe lumina zilei răul nu se mişcă”.

Se ridică în picioare, nesigur la început, incapabil să-şi scoată Mioriţa din minte. Se gândea la sfârşitul baladei, când păstorul se însoară cu crăiasa stelelor. Asta e povestea pe care i-o spune oiţei ca să i-o transmită mai departe mamei lui. Să o ferească de jale şi de durere. Petru înţelegea asta. Numai de nu şi-ar fi rănit propria mamă. Fusese primul său act în lume. Naşterea lui, moartea ei. Numai dacă ar fi putut-o feri de suferinţe! Şi, cu toate că ştia că era nevinovat, sentimentul vinovăţiei îl însoţea.

Întregul înţeles de la sfârşit îi scăpa; era un nor pe care nu-l putea străpunge. Fără îndoială, era ceva în povestea asta care-l atrăgea. Crăiasa. O nuntă în stele. Un loc şi un rost în viaţă, chiar şi în moarte.

Nu.

Îşi reprimă pe dată gândurile, obosit de toate.

Petru îşi trecu mâna pe deasupra sobei. Era caldă încă. Încet-încet, îşi reaminti tot ceea ce se întâmplase până în momentul când îşi pierduse cunoştinţa. Cineva, probabil taică-său, îl pusese în pat, dar cât dormise oare? îl durea stomacul de foame, aşa că poate trecuse mult timp.

Se simţea îngrozitor. Era flămând, îl durea capul, la fel şi picioarele, însă toate astea trebuiau lăsate deoparte pentru că avea altceva de făcut. Acel lucru era legat de Agnes, iar acum îşi aminti cât de şocat fusese când găsise închisoarea ei pustie, după ce se întorsese de la cimitir.

— Pe Pădurea Mamă, făcu Petru cu glas tare. Ce se petrece aici?

Avea nevoie de tatăl său. Căută cutia cu unelte şi constată că securea tatălui său lipsea. Plecase, cumva, la lucru? Fără Sultan?

Calul era nefolositor, însă Petru ştia instinctiv că tot ce-i spusese Sofia despre Toma era adevărat. Dacă-l putea face să recunoască asta, atunci poate-l putea ajuta pe Petru să înţeleagă lucrurile văzute. În cabană, în cimitir, în pădure…

Tot ceea ce voia cu adevărat să facă era să-l înhame pe Sultan la cotiga lor şi să plece departe, departe de tot. Petru auzise odată că exista o ţară la apus de mare, o ţară caldă, unde strugurii creşteau la fel de mari ca merele, agăţaţi de aracii fără de sfârşit. Poate că ar fi putut merge călare până ar fi dat de ea.

Însă Toma era pe undeva, pe Sultan îl împrumutase ţigăncii, şi rămânea să dea de Agnes. Dacă i se întâmplase ceva…

Îşi reprimă acest gând pentru că finalul său îl tulbura, şi nu asta ar fi vrut să simtă.

Atunci îşi mai aminti ceva.

Sabia.

Sofia îi vorbise despre o sabie, iar acum, după atâţia ani, Petru ştia ce se afla în cutia tatălui său fără măcar s-o deschidă. Se uită prin încăpere până când ochii i se opriră asupra saltelei tatălui său. Acolo trebuia să fie.

Făcu un pas spre pat, apoi ezită, gândindu-se la micuţa gâscă din lemn şi la lacrimile pe care le vărsase când Toma i-o stricase.

Dar nu.

Nu mai trebuiau să existe secrete.

Păşi înainte, simţindu-se vinovat, şi ridică salteaua, pipăind cu cealaltă mână în căutarea cutiei.

Nu era nimic acolo.

30. Bătrânii

Petru plecă pe jos spre Ciust. Pe drum molfăi nişte pâine de secară găsită într-un castron, încercând să-şi potolească durerile de burtă şi să prindă puteri. Până când ajunse în sat, terminase toată pâinea, dar foamea nu-i trecuse.

— Va trebui să mă mulţumesc cu atât, zise el.

Nu avea niciun plan, însă pe când mergea pe strada mare se gândi deodată că poate ar trebui să înceapă de la cabană. Acolo o văzuse pe Agnes ultima dată. Poate că lumina zilei scotea la iveală vreun indiciu legat de locul unde se dusese. Poate că apăreau ceva urme.

Gândul la lumina zilei îl făcu să ridice privirile spre cer. Soarele matinal dispăruse în spatele unui strat gros de nori ridicaţi. Dar era destulă lumină, iar el nu avea de ales. Trebuia să se ducă din nou la cabană.

Se întoarse în strada mare, călcând pe propriile urme. În timp ce mergea, gândurile-i fură invadate de evenimentele din noaptea trecută. Văzuse lucruri care nu erau posibile sau cel puţin despre care tatăl său îi spusese că erau imposibile. În întreaga sa viaţă, Toma îl povăţuise să nu ia în seamă istorisirile auzite de ei, după cum se mutau dintr-un loc în altul. Acum, aflaţi într-un loc uitat de Dumnezeu, cel mai mic în care ajunseseră vreodată, totul se adeverise. Totul prinsese viaţă, aşa cum făcuseră Radu şi Ştefan.

Trecea pe sub o fereastră înaltă când îi atraseră atenţia voci răstite.

Şi-ar fi văzut mai departe de drum, dacă n-ar fi apărut două cuvinte:

— …Regina Umbrei…

Se opri, însă nu mai reuşi să distingă şi altceva, deoarece vocile se transformaseră într-o bolboroseală. Hotărându-se că-şi pierdea vremea, se grăbi spre cabană.

Arăta atât de diferită la lumina zilei. Ceea ce fusese un loc al necruţătoarei spaime cu numai câteva ore înainte acum era un loc lipsit de viaţă, rece şi pustiu. Ziua, deşi nu era prea îmbietoare, cabana nu mai avea nimic dintre ororile nopţii.

Petru îi dădu ocol, pândind, însă nu găsi nimic. Peste noapte, căzuse destulă zăpadă încât să ascundă chiar şi cele mai disperate urme lăsate de Radu în timp ce umbla în patru labe strângând boabele de mei. Lemnul uşii spulberate zăcea în jur, aproape ascuns, cu excepţia câtorva aşchii.

Iar pe zăpada proaspăt căzută nu se vedea nicio urmă de paşi, nici altceva care să fi putut să-i ofere lui Petru vreun indiciu.

Înăuntru, căutările sale fură fără niciun folos. Nu era nimic acolo în afară de pat, un scaun şi mormane de lână netoarsă.

Singurul lucru cu care se alese de pe urma vizitei sale fu doar convingerea că totul se petrecuse aievea. Tot ceea ce credea că văzuse, toată spaima, toate se întâmplaseră cu adevărat.

Se aşeză pe scaun, întrebându-se ce să facă. De fapt, ştia că exista un singur răspuns, însă nu-i plăcea. Trebuia să se întoarcă în Ciust, să dea de unul dintre bătrâni, să-i povestească ce se întâmplase şi să ceară ajutor pentru găsirea lui Agnes.

Bătrânii. Bătrâna Ana, taciturnă, însă de temut. În mod sigur nu-şi dorea să îi înfrunte. Apoi îşi dădu seama că vocile pe care le auzise la fereastră veniseră din casa Anei.

Îl cuprinse o furie smintită şi năvăli înapoi în Ciust.

31. Gura satului

Nici măcar nu mai bătu la uşă.

În vreme ce gonea spre casa Anei, îi trecu prin minte că totul era din cauza ei. Ea era cea care punea lucrurile la cale în sat şi tot ea poruncise ca Agnes să fie mireasă la Nunta mortului. Trebuia să fi aflat deja că Agnes dispăruse şi că uşa închisorii sale zăcea spulberată în zăpadă. Ar fi trebuit să organizeze o acţiune de căutare.

Năvăli în casa Anei şi-şi urmă instinctul, zbughind-o în sus pe scări. Acolo. Putea auzi din nou vocile şi dădu uşa la perete păşind în încăpere, cu tot felul de acuzaţii stăruindu-i pe buze.

Însă ceea ce văzu îl lăsă fără grai.

— Cum îndrăzneşti?

Ana fu prima care-şi reveni din surpriza apariţiei lui Petru. Era înconjurată de un grup pestriţ. Ceilalţi bătrâni, popa Daniel şi Teodor, vraciul, stăteau smirnă de-o parte a Anei. Pe partea cealaltă, Petru fu uluit să vadă un grup de ţigani. Sofia nu era printre ei, însă Petru îl recunoscu pe Miloş, unchiul ei, în fruntea lor.

Dintr-odată, Petru începu să se îndoiască de el însuşi. Se simţea ca un băieţaş prostănac şi voise să fugă din cameră, dar se sforţă să vorbească.

— Agnes! le trânti el.

— Poftim?

Ana lătră cuvântul spre el, şi chiar asta fu destul ca să-l descumpănească. Era un personaj alarmant. Foarte înaltă

pentru o femeie, avea o faţă cu trăsături ascuţite şi un nas chiar şi mai ascuţit. Avea sprâncene ca de bărbat ce păreau încremenite pe veci într-o expresie încruntată. Nu era de mirare că le poruncea tuturor celor din jur, controlându-şi cu uşurinţă micul ei regat.

Petru mai făcu o încercare, străduindu-se, cu disperare, să se facă înţeles.

— Agnes! Aţi zăvorât-o în cabană, însă a fost răpită! De către apariţiile alea!

Ana făcu vreo câţiva paşi spre el şi, împotriva voinţei sale, Petru bătu uşor în retragere.

— Morţii ies din morminte! urlă el. Ştiţi asta! V-am auzit discutând despre Regina Umbrei. Iar ei o cunosc!

Arătă spre ţigani.

— Au venit ca să încerce să oprească asta, însă Agnes a dispărut! Trebuie să faceţi ceva! Ajutaţi-mă s-o găsesc.

Petru se opri. Tăcerea care se lăsă apoi în încăpere era chiar mai înspăimântătoare decât însăşi Ana.

— Acest loc nu-ţi aparţine, băiete, zise ea după ce se asigură că terminase de vorbit. Nu eşti din acest sat. Tu şi cu nevolnicul de taică-tu! Până acum v-am tolerat, ca să aflu că eşti ceva mai mult decât mi s-a părut prima dată.

Aproape imperceptibil, ea-şi mută privirea spre ţigani. Probabil că-i povestiseră despre Toma. Despre sabie.

— Trebuie să pricepi asta, băiete. Mă preocupă soarta Ciustului. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Ştiu totul, nu numai în Ciust, dar şi prin împrejurimi. Am discutat despre ameninţarea reprezentată de Regina Umbrei cu toţi cei adunaţi aici. Aceşti oameni din sat şi din împrejurimi sunt destul de înţelepţi şi de puternici ca să acţioneze. Cu toate astea, tu îndrăzneşti să dai năvală aici şi să ne insulţi pe toţi!

Se opri pentru ca vorbele să-şi facă efect, iar Petru profită de ocazie.

— Dar Agnes, pufni el. E ca şi cum aţi fi omorât-o! A fost luată de acolo. De ce nu…

— Tacă-ţi gura! ţipă Ana, cu o asemenea răutate încât încăperea păru că se întunecă. Nu ştii nimic. Da. Agnes nu se mai află acolo unde-ar trebui. În cabană. Însă n-a fost răpită. A plecat singură. Tu ai ajutat-o! Ne-a dezonorat pe toţi călcându-şi în acest fel propria onoare.

— Nu! zise Petru. Nu-i adevărat. A dispărut.

— Ajunge! declară Ana. Luaţi-l de aici. Nu mai avem timp.

Bărbaţii îl înconjurară pe Petru şi, cu toate că se zbătu, îl alungară cu forţa din încăpere, fără prea mari eforturi, şi-l traseră pe scări în jos.

Într-o clipă se şi trezi zăcând în zăpada de pe uliţă.

— Dar Agnes! strigă el. Trebuie s-o găsim şi s-o ajutăm.

Unul dintre bătrâni se opri şi îl luă în seamă.

— Eşti un băietan smintit. Agnes este acasă, cu mama ei. S-a dezonorat, iar tu ai ajutat-o să facă asta. Socoteşte-te norocos că nu te pedepsim, pe tine şi pe taică-tu, pentru ruşinea pe care ne-ai făcut-o tuturor.

— Acasă?

Lui Petru nu-i prea venea să creadă ce-i spusese bătrânul.

— Acasă?

— N-ai decât să te duci şi să vezi cu ochii tăi.

Omul scuipă la picioarele lui Petru şi închise uşa.

Petru se ridică şi privi în josul uliţei care ducea la casa lui Agnes. Alergă tot drumul până acolo, alunecând pe gheaţă şi zăpadă. Nici măcar nu trebui să meargă până la casa ei.

Era acolo, drept în faţa lui, arătând ca întotdeauna, deşi Petru remarcă înfiorându-se că purta încă veşmintele de doliu. De ce nu se îmbrăcase cu propriile ei haine? Cele patruzeci de zile de jelanie fuseseră oricum întrerupte; mai avea nevoie să se îmbrace aşa?

Ea traversa uliţa spre poarta din faţă.

— Agnes! strigă el, începând din nou să alerge când o văzu cum descuie poarta.

O văzu întorcându-se şi privind spre el, însă uşurarea se transformă repede în consternare atunci când ea-l văzu şi apoi se uită intenţionat în altă parte.

Ea deschise uşa şi, în timp ce Petru încă era la câţiva paşi distanţă, se strecură înăuntru.

Petru se apropie la timp pentru a auzi zăvorul tras pe dinăuntru.

— Agnes! strigă el prin poartă.

Niciun răspuns. Încercă din nou, de data asta izbind cu palma în lemn.

— Agnes! Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut rău?

— Vezi-ţi de drum, Petru.

Glasul ei răzbătu prin lemn, slab şi înăbuşit.

— Poftim? strigă Petru. Ce vrei să spui? N-ai păţit nimic? Te-am tot căutat, încă de când… Ce s-a întâmplat cu tine?

— Pleacă, Petru.

Din nou, vocea ei sună slab şi inexpresiv.

— De ce eşti aşa, Agnes? Ce s-a întâmplat?

Petru îşi încordă auzul să o poată înţelege, lipindu-şi urechea de poartă ca să-i surprindă vorbele.

— Du-te. Am plecat din cabană şi acum sunt de ruşinea lumii. Eu şi întreaga mea familie. Ha! Adică ce-a mai rămas din ea. Pleacă, Petru. Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Nu te-am vrut niciodată. N-ai fost niciodată destul de bun pentru mine. Iar acum eşti mai puţin decât nefolositor.

— Agnes!

— Eu sunt bine, Petru. Asta te face mai fericit? Na, acum pleacă.

Petru se dădu înapoi de la poartă, privind prosteşte lemnul, însă nereuşind să priceapă nimic. Agnes avea dreptate.

La ce-o fi fost el bun?

Îşi văzu de drum.

Străbătând uliţa, trecu din nou pe lângă casa Anei, dar, de astă dată, nu mai putu auzi nimic. Dar nici n-o văzu pe bătrâna Ana privind în jos, spre el, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

— Sabia.

Rostise cuvântul în tăcere.

— Sabia!

32. Nemişcare

Petru rămăsese pe gânduri, iar Toma bea. Timp de câteva zile, niciunul dintre ei nu-l deranjă pe celălalt din micul său bârlog.

Ceva se schimbase.

Timp de mai bine de un an, Toma şi fiul său se bucuraseră de o perioadă de un relativ confort şi simplitate. Încetaseră să mai cutreiere prin lume şi găsiseră un loc în care să trăiască, având de muncă berechet şi, o parte din timp, Toma chiar rămăsese treaz ca să poată face faţă.

Acum nu mai era aşa. Toate căile se închideau în jurul lor,

precum norii de zăpadă care învăluiau uneori munţii şi pădurea. Fulgii care cădeau din ei erau de albul cel mai pur, însă norii din care cădeau erau mai întunecaţi decât buimăceala, mai întunecaţi decât moartea.

Toma vorbise doar o dată. Se holba afară, spre pădure, din pragul uşii, când rosti din senin:

— S-ar putea să trebuiască să plecăm, Petru.

Asta fusese totul şi nu mai adăugase altceva, în pofida întrebărilor puse de Petru şi a rugăminţilor sale. Petru fu lăsat să se gândească la tot ceea ce se petrecuse, din nou şi din nou, încercând să obţină răspunsurile după care tânjea cu atâta disperare.

La o zi după ce Petru fusese alungat de la casa Anei, ziua în care o văzuse şi pe Agnes, avură un musafir.

Petru fu scos din starea lui de zgomotul de copite de pe podeţ.

Ieşi şi dădu cu ochii de Sofia, care-l conducea pe Sultan înapoi acasă.

— N-ai mai venit după el, zise Sofia.

Petru dădu din umeri.

— Am avut altele de făcut, răspunse el.

— Poftim, făcu ea zâmbind. Am avut grijă de el. Aşa cum am promis.

Petru îl luă pe Sultan de frâu destul de binevoitor, însă fără să vorbească.

Sofia îl privi cum duce calul în grajd şi revine în faţa cabanei. Încercă din nou.

— Ai fost foarte amabil să mi-l împrumuţi, zise ea.

Ezită.

— A fost frumos din partea ta să… ai încredere în mine.

Petru se întoarse spre ea.

— Am avut încredere în tine, Sofia, zise el. Dar mai apoi l-am găsit pe unchiul tău povestindu-le bătrânilor satului despre tatăl meu. El nu vrea altceva decât să fie lăsat în pace. Nu aveţi niciun drept să faceţi asta.

— Nu sunt răspunzătoare de faptele unchiului meu, ripostă Sofia. Dar nu despre asta-i vorba acum. Nici nu-i aşa de important ce ştie cineva despre tine şi tatăl tău. S-au dus să discute cu bătrânii despre ameninţarea Reginei Umbrei. S-au dus să-şi ofere serviciile în numele Regelui Iarnă. Nu te poţi

ascunde pe veci pe mica ta insulă, Petru.

El o lăsă să termine, apoi se pregăti să între în casă.

— Îţi mulţumesc că ni l-ai adus înapoi pe Sultan, spuse el încet, intrând în cabană.

O auzi pe Sofia prin uşă.

— E Mioriţa, Petru. Ar trebui s-o înţelegi.

Îi auzi paşii uşori retrăgându-se peste podeţ, podul spre *mica lor insulă.*

Lua-o-ar naiba! se gândi Petru. Ce voia să spună cu asta?

Mioriţa? Ce avea ea în comun cu toate astea? Şi totuşi nu numai ţigăncuşa asta reuşise să i se vâre sub piele. Şi cântecul o făcuse.

„Ar trebui să-i înţelegi”.

Ce voia să spună cu asta?

După acea scurtă întrevedere, Petru petrecuse ore în şir zăcând în pat, ignorându-l pe Toma, care destupa urcior după urcior de rachiu, gândindu-se la Agnes, la pădure, la Radu şi la Ştefan. La Sofia.

Şi da, bineînţeles, şi la Mioriţa.

După vreo trei zile, trupul lui Petru se revoltă. Poate că mintea lui alunecase în derivă, ca o plută în largul mării, însă trupul său era obişnuit cu munca grea şi nu-şi mai găsea astâmpărul. În cele din urmă, în cea de-a treia dimineaţă, practic se ridică din pat şi-şi trase cizmele în picioare cu atâta violenţă încât chiar şi Toma înălţă din sprâncene.

— Ce faci? îl întrebă Toma.

— Merg la lucru, zise Petru. Este tot ce ştiu.

Înşfăcă securea, îl înhămă pe Sultan la căruţă şi se pierdură în adâncul pădurii înzăpezite.

Lui Petru nu-i păsa unde se duceau, însă într-un colţ al minţii ţinu cont de un copac anume pe care el şi Toma voiseră să-l doboare cu câteva săptămâni în urmă. Era un mesteacăn uriaş, bătrân, şi i-ar fi trebuit vreo două zile ca să-l taie şi să-l facă bucăţi, însă Petru doar voia să-l vadă căzând şi izbind pământul. Trupul său urla după asta. Şi mai voia să cadă şi pădurea, nu doborâtă, ci arsă.

După vreo oră, găsi copacul. Erau acum foarte departe în inima pădurii, însă era o dimineaţă însorită şi, pentru scurt timp,

era posibil să crezi că mijlocul iernii era la mai mult de câteva săptămâni distanţă. Petru îl priponi pe Sultan de un copac, la o oarecare distanţă de mesteacăn, mai mult din obişnuinţă decât de nevoie. Calul său era, într-un fel, cel mai statornic element din viaţa sa. El şi, poate, pădurea, deşi ultimele evenimente îl făcuseră să se îndoiască de faptul că pădurea era întotdeauna binevoitoare.

Petru măsură copacul. Chiar şi de la sol părea imens, iar el învăţase în toţi aceşti ani de meserie că indiferent cât de mare părea un copac profilat în văzduh, se dovedea de două ori mai mare la pământ. Încercă să-i cuprindă trunchiul cu braţele şi de-abia dacă reuşi să-şi atingă vârfurile degetelor.

Se dădu înapoi, rosti pe tăcute o rugăciune de mulţumire către pădure şi apoi ridică securea de parcă întreaga sa viaţă depindea de asta.

În jurul său ploua cu aşchii de lemn, iar în jurul picioarelor sale zăpada se acoperi de resturile azvârlite de secure.

Ceva îl poseda în vreme ce securea se rotea prin aer din ce în ce mai repede cu fiecare lovitură. Reuşi să facă o tăietură perfectă pe dedesubt, cu mai puţin de douăzeci de lovituri, şi scoase partea cealaltă a copacului de sub protecţia scoarţei. Apoi se apucă de adevărata muncă, făcând tăietura care urma să doboare monstrul la pământ, exact acolo unde voia el să cadă.

În continuare, loviturile de secure căzeau una după alta şi nimic nu i-ar fi putut sta în cale, nici douăzeci de oameni, darămite un copac, chiar şi unul care ar fi putut asigura căldură unei familii pentru o iarnă întreagă. În minte i se strecură o viziune cu tatăl său, de-acum treizeci de ani, din timpul în care era în armata lui Mihai Vodă, luptând cu turcii. Şi poate şi cu alţii, duşmani mult mai periculoşi.

Securea lui Petru cădea. Sabia lui Toma se răsucea.

Ambele doborându-şi duşmanul la pământ, lovitură după lovitură.

Deodată, Petru se opri. Fusese atât de fascinat de loviturile propriei securi încât de-abia dacă băgase de seamă cât de adânc tăiase. Trunchiul trosni asurzitor în locul unde tăiase, de parcă în apropiere ar fi căzut fulgerul. Copacul se mişcă. Începuse să cedeze.

Petru se dădu înapoi, ştiind că lucrase îndeajuns. Cât de încet se urnea, la început, aproape imperceptibil, în timp ce se cobora dinspre cer. Se auzi un alt trosnet când lemnul se frânse sub propria greutate, apoi copacul coborî în grabă, înclinându-se în văzduh, fără să găsească nimic de care să se poată sprijini şi accelerându-şi căderea până când se izbi de pământul acoperit de zăpadă.

Solul se zgudui.

Sultan necheză, iar Petru se uită spre el.

— Asta-i tot pe ziua de azi, zise el.

În oricare altă zi, ar fi început imediat să taie buştenii, în bucăţi suficient de mici încât Sultan să poată să-i tragă până acasă. Cotiga era goală şi în aşteptare, însă Petru nu voia să mai muncească. Scăpase din toropeala cabanei şi simţea că trupul îi revenea la viaţă. Mai mult decât atât, stăpânise tot timpul situaţia şi se simţea bine.

Petru nu află niciodată cum se întâmplase, însă deodată zări ceva lucind în zăpadă. Uitându-se mai bine, văzu că era o secure şi imediat, instinctiv, ştiu a cui era. Îi aparţinuse lui Radu.

Se înfricoşă brusc, luând asta drept un semn rău.

Satisfacţia sa pentru doborârea copacului se risipi imediat, pentru că era sigur, pe cât de sigur putuse fi el vreodată de ceva, că tatăl său dăduse de bucluc. Chiar atunci.

Chiar în acea clipă când loviturile sale doborau copacul.

Nu mai pierdu vremea, îl deshămă pe Sultan, lăsând cotiga şi copacul căzut acolo unde se găseau şi o luă în galop spre casă.

33. Toma

Imediat ce Petru zări cabana, ştiu că avea dreptate. Ceea ce-i spusese de pericolul în care se afla tatăl său nu-l înşelase.

Petru goni cu Sultan direct peste pod şi se aruncă de pe spatele calului, apoi încremeni. Locul fusese întors pe dos.

În mod clar, avusese loc o luptă; capra de lemne căzuse într-o rână, uşa grajdului se legăna deschisă, mormanul de lemne de foc de lângă cabană se surpase.

Apoi Petru văzu sângele pe zăpadă. O urmă nesigură, lipicioasă, traversând micul triunghi care era insula lor până la şanţul săpat de Toma. Simţind cum i se ridica fierea în gât, se

luă după urmă, îngrozit, gândindu-se la ceea ce putea găsi. Privi peste buza malului şi văzu un cadavru căzut cu faţa în apă, agăţat într-o rădăcină de copac.

Petru recunoscu hainele. Era unul dintre ţigani. Se întoarse şi fugi spre cabană.

Acolo era Toma, zăcând lângă patul său, de parcă ar fi încercat să ajungă acolo înainte de a cădea la podea. Petru îngenunche lângă el.

— Am crezut că eşti… începu Petru, însă nu putu s-o şi spună.

Toma zâmbi, însă era în mod evident foarte slăbit. Lângă el, pe podea, zăcea securea lui. Petru văzu sânge pe tăişul ei şi ştiu al cui era.

— Eşti rănit?

Toma scutură din cap.

— N-am nici pe dracu'. Vrei să mă ajuţi să mă ridic?

Petru încercă să-şi urce tatăl în pat, dar nu izbuti. Era de necrezut cât de greu devenise acum.

Cu un icnet, Toma se lăsă la loc pe podea, iar Petru ştiu că minţise în privinţa rănilor.

— Ce-au făcut?

— Nimic. Toma zâmbi. Pentru că nu i-am lăsat eu.

— Stai puţin, făcu Petru, şi trase păturile de pe pat. Mai bine stai pe astea, până prinzi puteri ca să te ridici.

— Îmi aduci ceva de băut, vrei? zise încet Toma, făcându-i cu ochiul în timp ce se rostogolea pe aşternutul improvizat.

Petru nu ştia ce să spună, dar asta şi fu de-ajuns ca să-l enerveze pe Toma.

— Tocmai am fost atacat de patru oameni. L-am omorât pe unul dintre ei. Am nevoie de o afurisită de băutură, Petru!

Petru dădu din cap.

— Iartă-mă. Da, imediat.

Se agită cu sticla în mână, încercând să găsească o cană.

— Dă-mi-o!

Toma i-o smulse din mână şi bău cu sete. Şliboviţa i se scurse pe bărbie şi apoi pe cămaşă. Petru îngenunche din nou lângă tatăl său.

— Ce-au vrut de la tine, tată? De ce-au făcut asta? Toma mai luă un gât şi-l privi pe Petru direct în faţă.

— Iartă-mă, Petru, făcu el. Te-am minţit.

Fiul său dădu din cap, punându-şi o mână pe umărul tatălui.

— Ascultă-mă bine. Te-am minţit. Despre multe lucruri.

— Nu-mi pasă, răspunse Petru cu blândeţe. Nu-mi pasă. De ce-au făcut asta? Ce-au vrut de la tine?

— Nu pe mine mă vor. Ei bine, nu mă mai vor. Nu acum, după ce-am ajuns aşa.

Petru nu era sigur dacă asta însemna că era rănit sau, mai mult, că devenise un beţiv nefolositor.

— Nu pe mine mă vor. Asta vor.

Toma făcu un semn dincolo de Petru.

— Acolo, spuse el, arătând. Sus, pe streaşină, după grindă.

Petru urmă direcţia mâinii lui tremurătoare până sus, pe perete. Se ridică pe un scaun şi căută prin jur şi acolo, băgată după cotul de la îmbinarea grinzilor cu acoperişul, era cutia.

— Dă-o jos, Petru. Dă-o jos.

Petru mai văzuse cutia şi înainte, însă acum, chiar şi fără s-o deschidă, ştia ce era în ea. Iar sabia era adevărată, atunci totul era adevărat.

Tatăl său, un erou.

— Sabia? întrebă el.

Toma dădu din cap.

— Dacă vrei, uită-te.

Mâinile lui Petru tremurau când deschise capacul şi privi sabia din interior. Nu îndrăznea să se atingă de ea.

— Dar de ce? întrebă el clătinând din cap. E doar o sabie.

Toma râse şi apoi gemu din nou.

— Stai jos, Petru. Ascultă-mă. Te-am minţit. Ceea ce vezi acum este mai mult decât o simplă sabie. Are o anumită putere asupra celor care se întorc. Cei care se întorc din mormânt. Pricepi?

— Mi-a povestit Sofia. Ce nu înţeleg eu este de ce ai negat în toţi aceşti ani. De ce?

Toma mai sorbi din băutură, apoi inspiră adânc. Îşi mută privirea prin încăpere, spre foc.

— Acum treizeci de ani am luptat pentru Vodă. Acum îi spun Regele Iarnă, dar pe atunci era doar Mihai Vodă. Turcii s-au tot dus cu războaiele tot mai departe de casă, au ajuns până în Polonia. Ani de zile n-am putut face nimic ca să-i oprim, nobilii voievozi care domneau în fiecare regiune erau prea ocupaţi cu vrăjmăşia lor ca să se unească. Mihai a schimbat asta şi i-a

obligat pe toţi voievozii să-i jure credinţă. În acest fel, a reuşit să formeze o armată măreaţă care i-a împins pe turci dincolo de Dunăre. Apele râului s-au înroşit! Şi mai apoi i-am împins chiar şi mai mult îndărăt. Eram cu el şi înaintam departe în teritoriul turcesc. Acolo am găsit eu sabia. Şi tot acolo am aflat că exista ceva mai rău decât turcii. Mai auzisem eu de vrykolakoi înainte, la poveştile de lângă foc. Toată lumea auzise de ei, însă pe acel tărâm ciudat m-am pomenit luptând împotriva lor ca şi cu turcii. Sabia a fost făcută într-o ţară unde astfel de terori sunt obişnuite şi are puterea de a-i distruge odată pentru totdeauna, dintr-o singură lovitură.

Petru dădu din cap, dar încă nu-i era limpede nimic.

— Dar de ce se luptă ţiganii ăia cu tine pentru ea? De ce nu mi-ai povestit niciodată despre asta?

— Aşteaptă. O poveste are menirea şi calea ei. Trebuie spusă corect pentru a putea fi înţeleasă. Aminteşte-ţi asta, Petru. Deci războaiele s-au terminat, dar nu înainte ca Vodă să moară. Nu de sabie, ci dintr-o boală care l-a aflat în timpul unei incursiuni pe pământ străin. L-a ros pe dinăuntru, era ceva îngrozitor de privit. Atunci, când armatele destrămate îşi croiau drum spre casă, l-am întâlnit pe Caspar. Tatăl Sofiei. De la el am aflat totul despre năravurile celor care se întorc din morţi. Sunt peste tot, în orice ţară, zicea el, şi-am aflat cât era de adevărat. Auzise şi el despre bătăliile mele, despre sabia mea, şi anii care au urmat i-am petrecut amândoi vânându-i şi trimiţându-i la odihna eternă. Pentru că şi ei sunt ca o boleşniţă, Petru. Îi infectează pe cei vii şi ne transformă în cei asemenea lor. Odată ce izbucneşte un val de atacuri, e ca o molimă. Se poate dovedi greu de oprit. Uneori, mor o mulţime de oameni până i se pune capăt.

— Iar Regina Umbrei?

Toma dădu din cap.

— Despre asta nu ştiu nimic. Eu credeam că nu-i decât o legendă, însă dacă-i adevărat, nu ştiu cum şi-ar fi putut băga coada în toate astea.

Toma se opri, înfigându-şi privirile în podea şi răsuflând greu.

— Sofia zicea că ai fost aruncat în închisoare după terminarea luptelor din cauza haosului care a urmat morţii lui Mihai Vodă. E adevărat?

Toma clătină din cap.

— Nu. A fost din vina lui Caspar.

— Dar a murit la închisoare! Ori şi asta-i vreo altă minciună?

— Nu, asta aşa-i. După ani de zile de vânat morţi, mă săturasem. Lucrurile deveniseră tot mai primejdioase pentru noi întrucât trăiam în vremuri de pace. Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te la ce eram noi obişnuiţi să facem. Pândeam prin noapte, vânând printre morminte, deschizându-le. De ce? Pentru a-i opri şi a-i trimite înapoi. Pentru a-i ucide, dacă vrei. În timpul războaielor şi vrajbelor, nimănui nu-i prea păsa de morţii lor. Considerau că avuseseră noroc dacă reuşeau să-i îngroape. Însă în timp de pace aceia care profanează mormintele nu sunt prea îndrăgiţi. Eu voiam să ne oprim. El se însurase şi avea o fetiţă; voiam să fac şi eu la fel.

O fetiţă, se gândi Petru. Sofia.

— Însă Caspar m-a convins să continuăm; spunea că era ceva mult prea important. Curând, am fost arestaţi, însă eu ascunsesem sabia. Am fost judecaţi şi trimişi amândoi la închisoare pentru profanarea mormântului unui nobil. Un boier care ieşea din pământ în fiecare noapte şi le ataca pe fetele tinere. Nu mai conta. Voievodul local ne-a aruncat după gratii pe viaţă şi aş fi rămas acolo pe veci dacă n-ar fi fost detronat. Asta s-a întâmplat însă prea târziu pentru Caspar, iar eu am jurat că, după ce ies din închisoare, n-am să mă mai ocup de aşa ceva. Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Un an mai târziu, am cunoscut-o pe mama ta, Petru, şi mi-am reînnoit jurământul de a nu mai lupta, ca să mă pot ocupa de tine. Dar n-am prea făcut cine ştie ce treabă, asta-i.

— Nu, tată. Nu-i adevărat. N-am înţeles eu anumite lucruri, despre cutie, despre motivele pentru care a trebuit să ne tot mutăm în acest timp, însă am priceput un lucru. Tu crezi că-i vina mea că a murit mama…

— Nu!

Toma strigă ridicându-se şi apoi strâmbându-se de durere.

— Nu, nu am gândit niciodată aşa.

— Chiar nu? zise Petru încet. Chiar deloc?

Tăcură amândoi.

Petru se gândea la vechea viaţă a tatălui său. Luptase pentru Vodă, iar Vodă murise. Luptase alături de prietenul său, pentru a-i proteja pe oameni de ostatici, iar în loc de răsplată fuseseră închişi amândoi. Prietenul lui murise acolo. Întorcând spatele vieţii sale de războinic, îşi găsise o soţie, apoi o văzuse murind

la naşterea singurului său fiu. Ar fi trebuit să fie mândru de fiul lui, însă se îndepărtase de el. Era oare prea mult să vadă în fiecare zi ceva care să-i aducă aminte de nevasta pe care o pierduse?

Aşa că, în cele din urmă, îndată ce Petru ajunsese destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă, Toma recurse la singurul lucru care nu-l lăsase niciodată baltă în viaţă: băutura.

Petru privi încă o dată spre sabie.

„Ca să mă împiedici s-o văd, mi-ai sfărâmat jucăria”, se gândi el. „Gâsca mea din lemn.” Însă nu spuse nimic.

Deşi inima-i fusese rănită de cele povestite de tatăl său, exista un singur sâmbure de speranţă. Toma îi spusese în cele din urmă totul. Între ei nu mai erau secretele, tainele care-i ţinuseră parcă despărţiţi întreaga viaţă.

Acum puteau acţiona.

— Toma. Tatăl meu, zise Petru. De ce ţi-au făcut una ca asta? Cândva eraţi în aceeaşi tabără.

— Aici nu există niciun fel de tabere. Am jurat că nu mai lupt, şi nu voi mai lupta. Uită-te la mine! O zgârietură mi-a fost de-ajuns. Încă una şi s-a zis cu mine.

— Deci ai refuzat să li te alături? Iar ei au vrut atunci sabia? De ce nu le-ai dat-o? Dă-le-o şi hai să plecăm de aici. Să mergem departe.

— Şi unde să mergem? Am tot fugit întreaga viaţă. Ostaticii, cei care se întorc, sunt peste tot. Strămoşii, cei care luptă împotriva lor, sunt şi ei peste tot. Dar sabia este a mea şi n-am să renunţ la ea. Se vor întoarce curând şi presupun că data viitoare vor trimite mai mult de patru molâi ca s-o ia. Nu pot împiedica asta.

— Nu, însă nu trebuie ca lucrurile să se întâmple aşa. Dacă nu ai cum să-i ajuţi, atunci dă-le sabia. Nu are niciun rost s-o păstrezi. Atunci ei ar putea încerca să oprească molima.

Toma se mânie brusc.

— Ţi-am mai spus! Nu mai este războiul meu! Nu mai e treaba noastră. Noi suntem doar simpli tăietori de lemne. Vreau să vieţuiesc în pace pe insula asta. Să nu deranjez pe nimeni, dar nici alţii să nu mă deranjeze pe mine.

Petru se ridică şi-şi privi tatăl.

— Cum poţi fi atât de egoist? strigă el. Ajută-i! Măcar dă-le

sabia. Au nevoie de tine. Eu am nevoie de tine!

— Totul a fost bine până la sosirea lor.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce bei? Asta te omoară şi tot nu te opreşti! Şi de ce trebuie să bei, dacă nu pentru a te împiedica să mai vezi, să mai gândeşti?

Drept răspuns, Toma lovi cu piciorul un scaun, care zbură prin încăpere.

Petru sări înapoi şi privi, îngrozit, cum Toma ridică la buze sticla de şliboviţă.

Când Petru trase după el uşa cabanei, tatăl său încă nu se oprise din băut.

34. Şatra

Petru nu mai fusese niciodată în şatra ţiganilor, însă ştia că se afla undeva departe, la vest de Ciust. Auzise că se aşezaseră într-o poiană. Sultan se deplasa cu uşurinţă prin pădurea imensă, încă dorind să facă pe placul stăpânului său în pofida aventurii lor de prisos la tăiatul copacului.

Petru era mohorât, dar, cu toate că furia-i clocotea pe dinăuntru, chipul său nu reflecta altceva decât hotărârea. În timp ce călărea, îşi ţinea o mână pe frâu şi alta pe coada securii. Lumea înnebunise, se întorsese cu susul în jos. Tatăl lui omorâse pe cineva, şi acum se ducea să discute cu familia răposatului. S-ar putea să-i trebuiască securea şi calul ca să scape cu viaţă.

Şi dacă nu mai ieşea de-acolo? În acel moment nu-i prea păsa de asta. Nu asta-i tot spunea Mioriţa? Să-ţi accepţi soarta, cu blândeţe, fără nicio împotrivire, fără luptă. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci se va duce la şatra ţigănească fără nicio frică şi-i va face să-l lase în pace pe Toma, să-şi poarte singuri toate bătăliile.

Cât despre Sofia…

Îi dădu pinteni lui Sultan, inutil de tare. Bătrânul cal o rupse la galop, dar îşi scutură uşor capul pentru a-i arăta că nu era fericit.

Poiana se vedea în faţă, şi chiar şi de la această distanţă putea vedea galbenul şi roşul coviltirelor printre copaci şi putea simţi mirosul de fum de lemn ars, răsucindu-se în fuioare spre

cer.

Îl opri pe Sultan şi-l priponi de un copac.

— Stai aici, zise el. Mă întorc imediat.

Petru ar fi dorit să fie la fel de încrezător pe cât îi părea glasul, dar trăgând securea de la şaua lui Sultan îşi dădu seama că nu avea de ales, trebuia să treacă prin asta. Ţiganii se puteau regrupa şi întoarce după sabie.

La început merse apăsat, drept, fără să facă nicio încercare de a se ascunde pe când se apropia de poiană. Putea vedea acum bine şatra. Erau cinci căruţe cu coviltir şi două cotigi descoperite. Căruţele cu coviltir erau aşezate în cerc, cu intrarea orientată spre un foc mare, de tabără, deasupra căruia atârna un ceaun pentru gătit. Caii, legaţi de ţăruşi şi de cioturi de copac, mestecau fân din saci. Formând un cerc chiar lângă şatră, cam la jumătatea drumului spre linia copacilor, Petru văzu mai mulţi ţăruşi înfipţi în pământ. De vârful fiecăruia atârna un ciorchine de ceva alb şi bulbos. Îi trebui câteva clipe să-şi dea seama că era vorba despre căţei de usturoi.

Pentru protecţie.

Acum Petru văzu pe cineva sărind de pe treapta de jos a uneia dintre căruţele cu coviltir, dar, în timp ce îl urmărea pe ţigan traversând cercul, ceva îi atrase atenţia. Se lăsă pe vine şi se târî mai aproape.

Stând sprijinită de trunchiul unui mesteacăn mare, de partea cealaltă a poienii, Petru o văzu pe Sofia. Era singură în zăpadă, cu picioarele întinse în faţă şi cu braţele pe lângă corp.

Văzând-o acolo şi uluit de privelişte, Petru uită cu totul pentru ce venise, precum şi de supărarea lui faţă de ea. Se furişă înainte, apropiindu-se de marginea liniei copacilor, apoi începu să înainteze spre ea în cercuri.

Era obişnuit să meargă iarna prin pădure şi nu scoase niciun zgomot în timp ce-şi lărgea uşor cercul, pentru a se apropia de Sofia venind din spate. Un timp se gândi că pierduse din vedere copacul de care se sprijinea ea, dar iată-l din nou chiar în faţa lui.

Acum înţelese.

În jurul trunchiului şi al Sofiei erau legate strâns mai multe funii. O legaseră de un copac, în exteriorul cercului protector oferit de usturoi.

— Sofia, şopti el.

Nu se auzi niciun răspuns, însă ea se afla de partea cealaltă a trunchiului gros, incapabilă să se mişte.

În vreme ce se furişa mai aproape, dexteritatea îl părăsi. Lama securii se prinse de trunchiul unui puiet, iar acesta trosni zgomotos. Privi înainte şi văzu părul Sofiei sclipind deodată – îşi întorsese capul.

Temându-se că s-ar putea ca ea să strige după ajutor, făcu ultimii paşi în fugă până ajunse să se sprijine chiar de copacul ei.

— Sofia! Eu sunt, Petru.

O clipă nu se întâmplă nimic, dar apoi auzi:

— Petru!

Nu era mai mult decât o şoaptă.

— Mulţumesc Domnului! Scoate-mă de aici!

— De ce ţi-au făcut asta? întrebă el.

— Nu acum! Dezleagă-mă.

Petru dădu din cap. Îşi scoase cuţitul din buzunar şi începu să taie funia groasă de cânepă care o lega. Făcând asta, îi trecu prin minte că poate fusese legată de copac dintr-un motiv foarte întemeiat, poate că ea fusese chiar…

Nu. Era ziuă. N-ar fi putut fi una dintre ei şi să reziste pe lumina zilei, îşi aminti el, continuând să taie.

— Repede! strigă Sofia. Ar putea veni pe aici în orice clipă.

— Iată! făcu Petru şi slăbi legăturile.

Sofia rămase nemişcată, aşteptând să vadă dacă nu cumva era urmărită de cineva, apoi azvârli frânghiile şi se răsuci, ajungând direct în braţele lui Petru.

— Mulţumesc! ţipă ea. Hai să plecăm de aici.

— Nu pot, zise Petru. Am venit să-i opresc să-l mai atace pe tata. Vor trebui să mă asculte.

— Nu! ţipă Sofia. Te vor ucide. Nimic nu-i va opri. M-au legat de copac pentru că am încercat să-i împiedic să fure sabia de la tatăl tău. Le-am spus să-l lase în pace, iar ei mi-au făcut asta! Unul dintre ai lor!

— Te-ar fi lăsat aici, peste noapte?

— M-au ameninţat că da. Cred că nu voiau decât să mă sperie. Însă nu-i poţi opri.

— Trebuie să încerc, Sofia.

— Petru! Ascultă-mă! Propriul meu unchi m-a legat aici. Imaginează-ţi ce-ţi vor face ţie şi tatălui tău! Hai. Hai să plecăm

de-aici.

Îl apucă pe Petru de mâini, trăgându-l mai adânc în pădure, iar el ştia că avea dreptate.

Se scuturã.

— Pe aici, zise el. Am venit cu Sultan.

O luară la fugă.

35. Apropierea

Nu le trebui mult timp până să ajungă la Sultan, însă Sofia era deja istovită când îl găsiră. Stătuse pe pământul îngheţat întreaga dimineaţă, iar la început picioarele ei de-abia dacă se putuseră mişca, însă Petru o grăbi. Trebui s-o urce el pe spinarea lui Sultan, apoi încălecă în spatele ei. Foarte curând, cu ajutorul căldurii calului şi a băiatului, Sofia începu să se simtă mai bine.

Goniră printre copaci, fără nicio ţintă, până când se convinseră că nu-i urmărea nimeni din şatră. Petru îl încetini pe Sultan până merse la pas, îngrijorat că animalul trebuia acum să ducă o încărcătură dublă. Călărind cu mâinile împreunate în jurul Sofiei, o simţi lăsându-şi spatele să se sprijine de pieptul lui. Dar Sofia avea alte intenţii.

— Depinde de noi, zise ea.

— Cum adică?

— Toate astea se vor sfârşi rău, Petru.

El mormăi.

— Unchiul meu s-a dus să discute cu bătrânii satului. Cu o femeie pe care o cheamă Ana.

— Da, făcu Petru.

— A încercat să-i prevină asupra pericolului, însă nici nu l-au luat în seamă. Este o femeie cu toane şi crede că ştie cel mai bine cum să-şi conducă satul. Ştim mult mai multe decât ea despre ostatici, însă refuză să asculte. După câteva ore de discuţii, n-au realizat nimic.

— Însă trebuie să mai fie şi alte căi pentru uciderea… ostaticilor, nu?

— Ostaticii, da. Nu ei au vrut să devină ceea ce sunt. Asta este ca o boală, îi face să se transforme. Nu se pune problema de a-i ucide, ci de a-i face să se întoarcă în mormânt. Pentru

totdeauna. Şi asta se poate face fără sabie, însă cu ea este mai simplu. O singură lovitură cu ea este de ajuns. Şi se tem de ea. E ca şi cum puterea Regelui Iarnă se află înlăuntrul ei. În lamă.

— Dar ce-am putea face? se lamentă Petru. Numai tu şi cu mine. Un băiat şi o fată.

— Petru. Acum nu mai este nimeni altcineva. Sătenii sunt prea înspăimântaţi ca să ştie ce este de făcut. Tatăl tău refuză să ajute sau măcar să le dea sabia. Ai mei l-ar putea ucide acum, pentru că şi el a omorât pe unul de-ai noştri.

— Sofia, îmi pare rău. N-am fost acolo. Aş fi putut să-l opresc dacă eram.

— Şi ai putea fi şi tu mort, zise Sofia. Nu-ţi fie frică. Nu mă miră că George este cel mort.

Întotdeauna el era primul căruia îi sărea ţandăra. Am aflat că s-a repezit la taică-tu cu cuţitul, iar el s-a apărat, şi ceilalţi au fugit înapoi la unchiul meu. Dar ascultă-mă, Petru, asta n-o să ţină prea mult. Îndată ce-au terminat să-şi lângă rănile, se vor întoarce. Dacă te duc să-i opreşti, vei fi şi tu rănit. Iar molima se va agrava. Foarte curând, vor fi şi mai mulţi ostatici în sat; dacă se împrăştie, vor fi imposibil de controlat.

Petru se gândi la ceea ce spusese despre Toma şi unchiul ei, despre ostatici, însă un lucru pomenit de ea ieşea cel mai mult în evidenţă.

„Şi tu ai putea fi mort”.

Îi păsa de el, iar aceea mică scânteie era suficientă ca să aprindă ceva în sufletul său. Nu putea să se întindă la pământ şi să aştepte să moară, precum blândul păstor. Avea de gând să lupte.

— Sofia, am să te ajut. Ce-am putea face?

— Nu suntem chiar nevolnici. Putem acţiona. Trebuie să arătăm întregului sat că şi ei trebuie să se mişte, în pofida spaimei lor. Şi e musai să facem asta înainte ca ai mei să se atingă de tatăl tău.

— Cum?

Sofia ezită. Sultan se codi şi el şi ajunse să se oprească. Petru de-abia dacă observase asta. Sofia se răsuci ca să vadă chipul lui Petru. În jurul lor, crengile încărcate cu zăpadă ale copacilor desfrunziţi atârnau grele, cu degetele lor din rămurele aţintite spre cei doi călăreţi. Pe faţa pământului era o linişte mormântală, iar tăcerea se concentra în acest mic univers al

copacilor.

— Îl avem pe Sultan, spuse Sofia cu încetineală. Există o veche metodă de a-i descoperi pe ostatici în pământul în care zac.

— Vrei să spui, în mormintele lor?

Gura lui Petru se strâmbă de groază în timp ce vorbea.

— Da. Trebuie să începem aici. Dacă o fecioară călare pe cal vrea să treacă peste un mormânt unde se află un ostatic, calul ştie şi refuză să mai meargă. Trebuie să găsim mormintele ostaticilor, ale tuturor, şi să-i împiedicăm să mai iasă din pământ.

— Cum?

— Sunt tot felul de căi. Putem să le înfigem ţăruşi. Asta-i ţine în pământ. Sau putem să punem năvoade peste morminte. Asta merge la fel ca boabele de mei; ei trebuie să desfacă fiecare nod al năvodului înainte de a putea pleca din nou. Însă nu avem năvoade.

— Am auzit şi eu de astfel de lucruri, zise Petru. Tata spunea să sunt poveşti vânătoreşti, dar acum…

— Ştii că este adevărat. Am putea pune cărbune în mormânt. Ei trebuie să înceapă să scrie cu cărbunele, şi asta-i îi împiedică să se mai întoarcă până nu îl termină de tot.

— Sau am putea folosi păducel, adăugă Petru. Asta au făcut şi la înmormântarea lui Radu.

— Da. Ţepii sunt precum ţăruşii, rosti Sofia dând din cap. Le străpung pielea. Nu se mai pot mişca printre ghimpi. Dar dacă au pus aşa ceva în mormântul lui Radu şi tot a ieşit…

— Ce înseamnă asta?

— Unchiul meu ştia despre asta. De-aia este atât de speriat. Nu a mai fost niciodată aşa; este ca şi cum acolo se petrece ceva mult mai groaznic. Ceva care le dă puteri mai mari.

Petru clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu mai putem face nimic altceva?

— Ba da. Poţi să le retezi capul cu securea şi să li-l pui la picioare. Numai două lucruri funcţionează mai bine ca asta. Focul şi sabia tatălui tău.

Petru se holbă direct prin Sofia.

Ştia că nu exista nicio şansă ca el să taie vreun cap, nici chiar capul unui cadavru.

— Dacă ţi-e prea frică, atunci măcar dă-mi calul tău. Am să

încerc singură.

— Nu! strigă Petru. Nu mi-e frică! Am să te ajut.

Îi dădu pinteni lui Sultan şi-l puse în mişcare.

— Vom avea nevoie de o lopată, zise el. Putem fura una din şopronul groparului. Ştiu eu unde-i asta.

Sofia râse.

— Excelent! Şi pe drum am putea culege şi ceva păducel.

— Dar…

— Ce-i? întrebă Sofia.

— Păi spuneai că avem nevoie de o fecioară care să călărească pe cal.

Sofia se întoarse încă o dată în şa şi-l pălmui peste obraz.

— Aia sunt eu, porcule!

Petru izbucni în râs.

— Glumeam, icni el, frecându-se pe faţă ca să mimeze durerea, iar Sofia râse şi ea.

— Ai grijă, Petru, zise ea, însă pe chip avea un zâmbet cald.

— Să mergem, Sultan, spuse el rânjind.

Ţinând nu numai frâiele, dar şi pe Sofia, îmboldi calul din nou şi o luară la galop spre sat.

36. Calvar

— Ţine minte. Este ziuă. Avem o oră şi ceva înainte să înceapă să fie periculos pentru noi. Nu contează ceea ce vezi, aminteşte-ţi că acum nu-i niciun pericol.

Petru dădu din cap.

Era o amiază mohorâtă. Începuse să ningă din greu în timp ce călăreau prin împrejurimile satului şi, mai mult decât atât, zăpada era purtată de un vânt aspru ce bătea dinspre est, chiar din munţi. Apăruse de nicăieri, dintr-odată, iar acum furtuna era la apogeul furiei sale. În orice altă zi, Petru ar fi suduit din greu, însă acum era altceva. Erau bucuroşi de vremea năprasnică pentru că însemna că nu mai era nimeni pe-afară. Se părea că aveau întregul sat numai pentru ei, ceea ce era cum nu se putea mai bine, având în vedere ce aveau de gând să facă. Toma şi Caspar fuseseră amândoi azvârliţi în închisoare pentru aşa ceva.

Tăiaseră păducel dintr-o tufă mai mare şi, la fel de lesne,

Petru rupsese lacătul de la şopronul groparului cu o singură lovitură de topor.

Acum se aflau lângă cimitir.

Zăpada cădea din cer, prelingându-se pe lângă capetele lor, împiedicându-i să vadă la mai mult de câţiva paşi distanţă, darămite până în partea cealaltă, unde bisericuţa de lemn se ducea pe panta moale a dealului, de parcă ar fi încercat să se ferească de furtună.

— Gata? făcu Sofia.

Petru zâmbi.

— Dă-i drumul.

Îşi împreună palmele, făcând o scară pentru ca ei să-i fie mai uşor să urce în şa. Ea zâmbi şi-i permise acest moft, aşezându-se. Îl conduse pe Sultan pe drumul spre poartă, iar Petru o urma, cu securea într-o mână şi sapa în alta. Îndepărtă cu dosul încheieturii zăpada adunată pe sprâncene, apoi deschise poarta pentru Sultan şi Sofia.

— Unde? întrebă el.

Drept răspuns, Sofia îl cârmi pe Sultan pe cărarea care ducea până în mijlocul cimitirului, spre primul mormânt din primul şir. Asta avea noimă. Să începi de la început.

Mai schimbară o ultimă privire şi Sultan merse înainte.

Era o înaintare lentă. Prima dată, Sultan fu destul de nesigur asupra a ceea ce trebuia el să facă, dar, în cele din urmă, înţelese. Trecu peste primul mormânt, depăşind crucea de lemn, şi ajungând pe partea cealaltă.

Nimic.

Se mişcase la fel de liniştit ca şi cum s-ar fi plimbat pe o pajişte cu fânul verii.

Petru privi în sus, spre Sofia, însă ea nu se uită înapoi, îmboldindu-l pe Sultan spre următorul mormânt.

Nimic.

Trecu din nou, fericit, peste el.

Se apropia de cel de-al treilea mormânt.

Nimic.

Sofia îl înghionti pe Sultan să continue.

— Sofia, strigă Petru. Nu…

N-apucă să termine ce avea de spus.

Sultan se cabră atât de brusc şi de violent încât o azvârli pe Sofia din şa înainte ca ea să poată face ceva.

Petru alergă la ea, iar Sultan se ascunse în zăpadă, devenind o nălucă cenuşie în lumina slabă.

— Am găsit unul, zise Sofia.

— Eşti…?

— Da, n-am nimic, zise Sofia. Repede. Trebuie să încercăm.

Se ridică în picioare.

— Haide!

Era atât de greu. Ceea ce făceau ei era atât de greu, iar dezlănţuirea furtunii de zăpadă îngreuna şi mai mult lucrurile.

Petru apucă din nou cazmaua, cu mâinile deja amorţite, şi începu să sape. Cu primele eforturi reuşi să îndepărteze zăpada, apoi lovi pământul. Din cauza gerului, solul îngheţase bocnă, însă nu renunţă, împingând sapa cu cizma. Smulse un bulgăre uriaş de pământ şi-l azvârli într-o parte şi odată ce reuşi asta munca deveni mai uşoară.

În scurt timp săpase o groapă până la jumătatea mormântului, adâncind-o cu fiecare lovitură.

Deodată, vârful cazmalei lovi ceva, nu mai era pământ.

— Lemn! strigă el spre Sofia. L-am găsit!

Ea dădu din cap.

— Acum ce mai e?

Ea înşfăcă securea şi păru gata să o rotească, dar Petru o opri.

— Asta-i treaba mea, zise el luându-i securea, şi îndepărtează-te. Mi-a venit o idee. Du-te şi adu-i pe Sultan.

Sofia se îndepărtă prin zăpada învolburată, ducându-se spre Sultan, care se speriase prea tare ca să se mai apropie, dar nici nu îndrăznea să plece. Reuşi să-l înduplece să se întoarcă la mormânt, apropiindu-se tocmai la timp ca să-l vadă pe Petru izbind cu securea capacul sicriului. Lovise deja de două ori şi-l spărsese. Lăsă securea înfiptă în lemn şi se îndreptă spre Sultan. Luă o funie de la şaua calului şi o legă prima dată de secure, apoi de şa.

Sofia îi descifră imediat intenţia şi-l traseră amândoi pe Sultan de lângă mormânt. El era mai mult decât încântat să facă asta, aşa că trase.

Se auzi un trosnet asurzitor şi jumătate din capacul sicriului zbură prin aer şi ajunse în zăpadă, nu departe de ei.

Acum, că o făcuseră, îşi dădură seama că partea cea mai grea de-abia cum venea.

Rămaseră neclintiţi, fără a îndrăzni nici măcar să se privească, însă holbându-se la marginea găurii pe care o făcuseră. Petru nu se putea mişca. Atunci, Sultan necheză şi păru că o trezeşte pe Sofia la viaţă. Ea se avântă înainte, negăsindu-şi timp ca să se gândească dacă ce se pregătea să facă era posibil.

Ruşinat, Petru se grăbi după ea şi văzu ceea ce Sofia constatase deja.

— E gol! ţipă el. Sultan s-a înşelat.

Sofia rămase tăcută, uitându-se mai adânc în sicriu.

— Sultan s-a înşelat, repetă Petru. N-o să meargă aşa.

— Nu, răspunse ea. Sultan n-a greşit. Uită-te!

Îl trase pe Petru alături de ea.

Când se aplecă spre groapă, pentru o clipă nu mai fură atenţi la ceea ce îi înconjura. Nu mai văzură zăpada şi nu-l auziră pe Sultan fornăind. Nu observară zăpada mişcându-se ciudat pe mormintele din spatele lor.

— Uite! zise Sofia din nou.

Lui Petru nu trebuia să i se mai spună. Îşi aminti ce-i povestise Sofia despre lucrurile pe care puteai să le îngropi odată cu un ostatic pentru a-l opri să mai iasă. Cărbuni. Asta era. Cărbuni.

Petru se holbă în sicriul deschis de ei. Fiecare centimetru de lemn era acoperit cu scris în cărbune. Era scrijelit, ca şi cum totul ar fi fost scris la mare furie sau în mare grabă, însă era încă lizibil. Şi, cu fiecare cuvânt pe care-l citea, inima lui Petru îngheţa tot mai tare, iar părul i se albea puţin câte puţin.

— Ce scrie? întrebă Sofia. Nu ştiu să citesc. Ce zice?

Petru clătină din cap. Ar fi preferat ca Toma să nu-l fi învăţat niciodată să citească, pentru că atunci n-ar fi fost nevoit să citească ceea ce era scris în sicriu. Cuvinte de o asemenea violenţă, răutate şi ură faţă de cei vii. Descrieri, declaraţii de intenţie. Declaraţii pline de pizmă. Întreaga oroare dezgustătoare la care urmau să fie supuşi cei de la suprafaţă.

— Dacă-ţi spun, zise Petru, o să vrei să nu fi aflat niciodată.

Sofia îşi luă privirile de cele scrise şi apoi amândoi auziră ceva strecurându-se pe la spatele lor.

Se întoarseră, şi Sofia ţipă. Sultan o luă la goană şi, de data asta, nimeni şi nimic nu-l mai ţinu în cimitir. Petru se strădui să facă tot posibilul să nu ţipe şi el. Priveau cu o teamă adâncă, de

moarte, cum zăpada aluneca de pe morminte, peste tot.

Sofia se răsuci în jur.

— Petru!

O urmă şi observă că acelaşi lucru se petrecea în urma lor. Ceea ce văzu în continuare era chiar şi mai îngrozitor. Peste tot în jurul lor, pătura de nea se ridica în mod ciudat în aer. Mormintele se deschideau. Zăpada aluneca de pe parcele pentru a dezveli capacele sicrielor, împinse în sus şi apoi la o parte.

Apăru o mână, pipăind de jur-împrejur, căutând ceva de care să se apuce. Disperaţi, Petru şi Sofia priviră în jur. Sultan o zbughise de mult şi fiecare privire le dezvăluia ceva mai rău decât cu o clipă înainte.

Ieşeau.

Înainte, în spate, la stânga şi la dreapta, ieşeau cu toţii şi era cât se poate de limpede că ştiau că Petru şi Sofia se aflau acolo.

— Nu se poate! strigă Petru. Pe lumina zilei!

— Ştiu, ţipă Sofia.

— Fugi!

Fugiră amândoi spre latura bisericii, încercând să lase distanţă între ei şi ostatici, însă acum erau câteva zeci, toţi gonind după ei, cu toţii animaţi de o intenţie simplă şi mortală.

— Repede! strigă Petru, şi o împinse pe Sofia înaintea lui.

Însă ea se împiedică prin zăpadă şi căzu neputincioasă pe o piatră de mormânt. Petru se aplecă s-o ajute, însă ajunse numai până la jumătatea gestului când un ultim mormânt se deschise înaintea lui. Capacul zbură de parcă ar fi fost aruncat în aer cu praf de puşcă. Zăpada ţâşni într-un şuvoi în văzduh, apoi reveni la pământ, iar Petru icni.

Nu una, ci două siluete se ridicară din groapa de mormânt. Prima era a lui Ştefan, iar cu el era o fată. Agnes.

37. Sabia

Petru şi Sofia se retraseră din calea primejdiei venite din toate părţile. Radu era acolo, la fel şi Willem, cel care-l făcuse ostatic. Ştefan şi Agnes se alăturară celorlalţi. Rochiţa de doliu a lui Agnes plutea în jurul ei, ceea ce o făcea să arate ca o nălucă neagră pe fondul zăpezii.

Instinctiv poate, se retraseră spre biserică, până când se treziră lipiţi cu spatele de peretele ei din nord, prinşi în capcană.

Petru ştia ce urma să se întâmple. Auzise destule istorisiri la vremea lui. Tatăl său îi spusese că poveştile acelea erau prostii, însă acum ştia că nu erau. Foarte repede, vor ajunge şi ei ostatici şi se vor dezlănţui împotriva celor încă vii ca o molimă ucigătoare.

O simţea pe Sofia lângă el şi-i putea auzi răsuflarea, în icnete scurte şi întretăiate. Îşi întinse mâna în lateral şi i-o găsi pe a ei, strângând-o tare.

— Dacă tot e să ne ducem, putem măcar să luptăm, şopti el. Nu-mi pasă ce spune cântecul ăla.

Peste alte câteva clipe, zeci de mâini urmau să se repeadă asupra lor.

Sări înainte cu un răget, lovind cu pumnii, cu picioarele, însă nu era de niciun folos. Forţa lor era dincolo de cea omenească şi-l trântiră cu uşurinţă la pământ. O auzi pe Sofia ţipând şi ştiu că o prinseseră şi pe ea. Din toate părţile îl imobilizau mâinile. Mâini cu degete umflate şi pătate, cu unghii lungi şi îngălbenite; şi, la fel ca feţele care-l hărţuiseră, pielea era învineţită, albăstruie şi uscată. Petru văzu chipul cel mai apropiat de el. Fusese cândva al unui bărbat, însă după urmele de sânge închegat de la gura lui era sigur că nu mai rămăsese nimic omenesc în el.

— Daţi-i drumul atunci! strigă el, închizându-şi ochii.

Însă nu se întâmplă nimic. Îi mai ocărî de câteva ori, apoi îşi deschise ochii şi descoperi că îl ridicau în picioare.

Nu se abătu nicio lovitură ucigătoare. Nu apăru nicio mână ca o gheară. Nicio muşcătură animalică. Se zvârcoli furios în strânsoarea celui care-l ţinea şi văzu că Sofia se afla în apropiere, la fel ca el, imobilizată, însă teafără.

— Ce-i asta? îi strigă el. Ce vor să facă?

— Nu ştiu, răspunse ea. N-ar trebui să poată aşa ceva. E pe lumina zilei!

Era adevărat. Era o amiază cenuşie şi mohorâtă, fără niciun pic de soare, însă era tot lumina zilei.

Lui Petru îi veni o idee.

— Să fie Regina Umbrei?

Sofia nu răspunse, însă nici nu trebuia. Când Petru pomeni numele Reginei Umbrei, toţi ostaticii din jur părură că se

zgribulesc şi unii începură să se tânguiască, fără cuvinte.

Deci era adevărat. Puterea ei era cea care schimba lucrurile.

Ostaticii îi prinseră şi mai cu nădejde şi-i forţară să meargă. Ieşiră din cimitir.

Petru fusese sigur că se vor îndrepta spre pădure, însă greşise. Intrară în piaţa din sat, în plină zi, fără să mai conteze că puteau fi văzuţi.

Şi acum fură văzuţi. O bătrână care se aventurase până la şopronul ei cu lemne văzu întreaga şi scârbavnica procesiune. Ţipând, îşi făcu semnul crucii şi fugi pe uşa din spate.

În acel moment, se deschiseră alte uşi şi ferestre, iar Petru privi înfricoşat cum oamenii dădeau cu ochii de ei şi se zăvorau imediat înăuntru, lăsându-i în voia sorţii.

Îi forţară să continue să meargă, tot mai repede, prin întregul sat.

— Unde ne duc? îi strigă Sofia lui Petru. Ce vor cu noi?

Petru începea să se lămurească ce se petrecea, însă nu îndrăznea să-şi de-a glas temerilor. Aproape alergau acum şi se vedea deja marginea satului.

Continuară deplasarea, iar acum Petru era sigur. Erau duşi la propria lui casă şi ştia şi de ce.

Pe când treceau de poarta satului, mulţi dintre ostatici rămaseră în urmă, lăsând ca Petru şi Sofia să fie duşi de opt dintre ai lor, câte patru pentru fiecare. Ştefan era printre cei care-l ţineau pe Petru şi o văzu pe Agnes îmboldind-o pe Sofia. Încercă să se mai elibereze pentru ultima dată, dar puterea lor era mult prea mare, şi mergeau din ce în ce mai repede şi mai mult.

Ostaticii începură să alerge, iar Petru şi Sofia se treziră că picioarele lor nu mai atingeau pământul – pluteau uşor, la câteva degete deasupra zăpezii.

Acolo.

Se vedea cabana.

— Tată! strigă Petru, încercând să-l prevină pe Toma, însă era fără niciun rost.

Sosiseră.

Petru ştia de ce veniseră aici. Ostaticii luaseră şi ei nişte ostatici. Acesta era singurul lucru de care se temeau, iar acum veniseră să se târguiască pentru ei. Petru şi Sofia urmau să fie înapoiaţi în schimbul sabiei.

Înainte, când Radu îi pândise pe lângă cabana lui Agnes, apa râului fusese suficientă pentru a-l împiedica să treacă pe insulă. Petru se întrebă dacă vor reuşi să traverseze podul sub puterea Reginei Umbrei, dar mai apoi îşi dădu seama că nici nu aveau nevoie.

Îl vor atrage ei pe Toma afară.

— Tată! strigă Petru şi, înainte ca sunetul să ajungă la cabană, se trezi ridicat în aer, ţinut de gât. Ştefan nu fusese un tânăr prea puternic pe când era în viaţă, însă acum ar fi putut frânge gâtul lui Petru într-o clipită.

Unul dintre ceilalţi ostatici, un bărbat mai vârstnic, cu o burtă umflată şi ochii injectaţi, făcu un pas înainte. Avea părul lung şi murdar, neîngrijit de ani de zile. Ridică o mână şi arătă spre cabană.

— Ieşi imediat!

Petru se înfioră la auzul glasului omului. Se lupta să respire sub strânsoarea lui Ştefan, încercând să se apuce de braţul lui şi să se ridice să ia aer.

— Ieşi odată!

Glasul era liniştit, însă poruncitor. Era într-adevăr mort, dar pluti peste pavăza apei, ajungând la cabană.

Înfiorat, Petru auzi uşa de la capătul celălalt al cabanei, ascunsă vederii. Se lăsă o tăcere sumbră, iar el încercă să vadă câte ceva.

Toma ieşi, iar lui Petru îi stătu inima în loc.

Toma era beat.

Se clătină nesigur, legănându-se când pe un picior, când pe altul, oprindu-se, din când în când, ca să-şi recâştige echilibrul. Într-o mână ţinea urciorul de rachiu, iar în cealaltă sabia, fără teacă şi ameninţătoare.

— Nu!

Petru încercă să strige la tatăl său, însă avertismentul fu sugrumat sub strânsoarea lui Ştefan.

Privi, nevenindu-i să creadă, cum Toma păşea spre pod. Agita sabia, ţinând-o neglijent, fără să-i pese că risca să se taie singur. Însă urciorul cu rachiu îl ţinea mult mai strâns, şi îl duse la buze, dându-şi capul pe spate pentru o înghiţitură lungă.

La vederea sabiei, ostaticii murmurară neliniştiţi. Pentru asta veniseră.

— Sabia. Pentru băiatul tău.

Asta era. Petru ghicise corect. Erau marfă la schimb pentru sabie şi, ca şi cum ar fi vrut să dovedească pe deplin cât de serioasă era treaba, Ştefan strânse gâtlejul lui Petru, sufocându-l, lăsându-l cu totul fără aer. Petru dădu din picioare şi se zbătu, însă celălalt parcă era făcut din stâncă.

Ştia că nu mai avea mult, însă în inima sa încă se mai ruga ca tatăl său să rămână pe partea cealaltă a apei, poate mai în siguranţă. Poate.

Toma păşi înainte şi-şi puse un picior pe pod. Se clătină deasupra apei şi izbuti cumva să nu cadă. Când trecu pe partea cealaltă, ostaticii începură să urle de bucurie, în vreme ce conducătorul lor se dădu puţin îndărăt, arătând spre Petru, prevenindu-l pe Toma să nu se apropie mai mult.

— Sabia.

Toma încercă să se concentreze. Îşi întoarse capul într-o parte şi cealaltă, de parcă n-ar fi reuşit să înţeleagă deloc ce se întâmpla. Însă era limpede că ştia ce voiau de la el.

Mai făcu o jumătate de pas, îndepărtându-se de protecţia oferită de pod, apoi, rotind sabia de jur-împrejur, o aruncă în zăpadă, la picioarele conducătorului lor.

Dinspre masa ostaticilor se auzi un urlet de încântare, iar conducătorul lor merse să ia sabia.

Petru aproape că-şi pierduse cunoştinţa, dar încă mai avea destulă energie în el cât să fie uimit.

Dintr-odată Toma se schimbă.

— Acum! strigă el.

Pe sus se auzi o foială şi zeci de ţigani se aruncară din copaci în spatele ostaticilor. Surpriza fu îndeajuns de mare încât să-l facă pe Ştefan să-l lase pe Petru să cadă la pământ. Petru se rostogoli, îndepărtându-se, la timp ca să-l vadă pe taică-său repezindu-se înainte şi ajungând la sabie înaintea ostaticului. Dintr-o singură mişcare, Toma se rostogoli pe spate, ridică sabia şi spintecă pieptul individului.

Odată ce surpriza iniţială se consumase, ţiganii nu mai aveau cum să se opună forţei ostaticilor şi fură aruncaţi la pământ. Totul părea pierdut, însă Toma îşi lăsase prima victimă zăcând în zăpadă, departe, în urmă-i. Intră fără ezitare în inima bătăliei, iar sabia se rotea atât de repede în jurul său încât Petru de-abia dacă reuşea să-i vadă mişcarea.

Acum putea admira puterea sabiei. Nu trebuia decât o

singură tăietură cu lama ei şi efectul era imediat. Ostatic după ostatic căzu netulburat. Numai trei mai rămăseseră. Agnes şi doi bărbaţi.

Petru se repezi acolo unde Sofia zăcea în zăpadă, să vadă dacă nu păţise ceva.

Fata ţipă, iar Petru se întoarse şi o văzu pe Agnes chiar în spatele lor, întinzându-şi mâinile reci ca gheaţa spre gâturile lor.

În spatele ei, Toma făcu o greşeală. Ultimii doi ostatici se apropiaseră de el în acelaşi timp, iar el ezită, încercând să se hotărască pe care dintre ei să-l atace mai întâi. Unul dintre ei îl lovi atât de tare încât îl trimise la pământ după ce zbură rostogolindu-se prin aer.

În acea clipă fără de sfârşit, îşi reveni singur. Cu o singură lovitură de sabie făcu o tăietură adâncă în ambele gâtlejuri. Căzură la pământ, încă o dată spre odihna veşnică.

Toma se zvârcoli în zăpadă, durerea de stomac fiind suficient de puternică încât să-l împiedice să stea în picioare.

Şapte. Fusese şi o fată printre ei şi, ridicându-şi gâtul, o văzu, cu mâinile pe gâtul lui Petru.

Din disperare, aruncă sabia spre ea, însă aceasta n-o nimeri şi căzu în zăpadă.

Sofia o apucă pe Agnes de mâini, încercând să o descleşteze de Petru, fără să ştie că sabia zăcea la o palmă în spatele ei, însă eforturile ei nu aveau niciun rost; ostatica era mai puternică decât dragostea, mai puternică decât ura.

Sofia dădu drumul mâinilor lui Agnes.

Făcu un pas în urmă.

Atunci începu să vorbească. Să-i spui cântat ar fi fost o minciună. La început, formă cuvintele pe buze şi, văzând că Agnes îşi mută pentru o clipă privirea de la Petru, speranţa crescu în inima ei. Dădu glas vorbelor mute, încă fără să le cânte, ci doar şoptindu-le.

Agnes îşi lăsă mâinile să-i atârne pe lângă trup, iar Petru trase din nou aer în piept. Se holbă la Sofia, minunându-se de ceea ce vedea.

Însă Sofia cânta acum.

Cânta Mioriţa şi, în sfârşit, Petru înţelese tâlcul acestei balade.

Încercă să i se alăture, însă, în primele momente, gâtlejul său vătămat nu scoase niciun sunet.

Sofia cântă mai tare, iar Agnes se dădu înapoi din faţa ei,

mişcându-se cu greutate prin zăpadă, cumva subjugată de cântec. În cele din urmă, Petru îşi regăsi glasul.

Cântară împreună Mioriţa şi când ajunseră la sfârşitul baladei Agnes zăcea în zăpadă, nemişcată ca şi cei atinşi de sabie. Sofia ridică de jos sabia lui Toma şi i-o întinse lui Petru.

El ezită, dar Sofia îl luă de mână.

— O singură lovitură? întrebă el, iar Sofia dădu din cap.

Îndreptă vârful sabiei spre Agnes, surprins de greutatea ei, apoi făcu o tăietură atât de mică pe gâtul ei încât ar fi putut fi luată drept o împunsătură de ac.

— Îmi pare rău, şopti el, atât de încet încât nici măcar Sofia, care mergea cu un pas în urma lui, nu auzi nimic.

Privi spre fata despre care crezuse cândva că o iubea: zăcea moartă în zăpadă.

38. Balada Mioriţei

Petru sări în picioare şi se repezi la Toma, care izbutise să se ridice.

— Cum ai făcut-o? strigă Petru. Erai atât de beat!

Toma zâmbi.

— N-am pus nicio picătură în gură întreaga după-amiază, zise el. Dar a mers.

Sofia se apropie. Era împreună cu unchiul ei.

— Toma, făcu Miloş. Eşti rănit?

Toma preferă să nu răspundă.

— Cum sunt ai tăi? zise el.

— Unii sunt răniţi, unii rău de tot, dar au scăpat cu toţii cu viaţă. Datorită ţie. Mă bucur că, în cele din urmă, ţi-ai venit în fire.

— N-am venit de bunăvoie, spuse Toma.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Petru.

Se întoarse spre Miloş.

— Aţi venit aici să luaţi sabia cu forţa.

— Da, zise Miloş, însă când am ajuns aici l-am găsit pe Toma aşteptându-ne. Ceva l-a făcut, se pare, să se răzgândească.

Petru îi aruncă o ocheadă tatălui său, apoi îşi mută privirea spre pământ, cu inima zbătându-i-se în piept.

— Ştiam că vor veni după sabie, aşa că am stat la pândă. Nu

ne-am aşteptat să vă aducă pe voi, dar totul a fost cum am vrut noi.

Sofia privi spre Petru, zâmbind, dar el se uita la tatăl său, prăvălit la pământ.

— Eşti rănit? Ce s-a întâmplat?

Miloş îngenunche lângă Toma, căutându-i rana.

— Unul dintre ei mi-a dat una. Aici.

Se strâmbă când Miloş îl apăsă pe burtă. Trăgând hainele lui Toma, putură vedea cu toţii o umflătură uriaşă, decolorată, deja în creştere.

— Sângerezi. Trebuie să te ducem înăuntru.

— Nu, făcu Toma.

— Nu? repetă Miloş.

— Petru, ce-aţi văzut în sat? Sunt şi alţii din cimitir acolo, nu?

Petru dădu din cap.

— Sunt cu zecile.

— Asta nu-i posibil! strigă Miloş.

— Aşa este, unchiule. I-am văzut, zise Sofia. Şi nu se mai opresc acum.

Toma se ridică.

— Trebuie să acţionăm. Astăzi am învăţat multe. I-am văzut pe ostatici mergând pe lumina zilei. Se pare că Agnes se număra printre ei. S-ar putea să fie şi alţii. N-am mai auzit niciodată despre aşa ceva. Aşadar, puterea Reginei Umbrei tot creşte.

S-ar putea ca unii dintre ei să fi trăit printre noi, pregătindu-se pe îndelete. Iar ostaticii au aflat de sabie şi o vor. Ei bine, o vor avea, însă şi noi am învăţat câte ceva.

Toma se întoarse spre Sofia.

— Ceea ce-ai făcut… Cum ai reuşit?

— Eu… eu n-am făcut nimic, rosti Sofia cu încetineală. Doar am crezut.

— Iată! făcu Toma. Şi în ce-ai crezut?

— Nu sunt sigură…

Scutură nedumerită din cap, iar Petru râse.

— Ştiu, zise el. Şi eu cred. Acum înţeleg balada.

— Şi ce ne arată ea? Ne spune să mergem la moarte, fără să luptăm? Să ne acceptăm soarta?

— Nu, zise Petru. Nu. Ne învaţă să acceptăm moartea cât timp suntem în viaţă pentru a o înţelege, astfel încât atunci

când în cele din urmă ne vine rândul, s-o primim fără teamă. În acest fel, putem trăi fără frică, crezând în noi înşine.

— Asta-i, rosti Miloş. Asta e. Moartea face parte din viaţă. Sunt inseparabile. Nu poţi avea una fără cealaltă. Cântecul ne spune că, dacă acceptăm o nuntă cu moartea, ne putem duce mulţumiţi la groapă. Neputinţa oamenilor de a înţelege asta îi face să fie pradă pentru Regina Umbrei.

— Cum? întrebă Petru.

— Ea poate simţi nemulţumirea morţilor, a celor care nu au înţeles Mioriţa. Aceştia sunt vulnerabili în faţa puterii ei, aşa că-i aduce înapoi de la groapă.

— Iar asta înseamnă că avem o armă nouă? ţipă Petru. O baladă?

Petru putea simţi credinţa dinlăuntrul său ca o prezenţă pe care nu reuşise s-o simtă până acum. Încrederea în acel cântec şi adevărata înţelegere a mesajului său, asta era. Destul cât să prindă puteri, destul să-i trimită pe ostatici în odihna veşnică.

— Da, spuse Toma. Şi marea confruntare de-abia acum vine. Ajutaţi-mă să mă ridic.

— Nu, tată! sări Petru. Trebuie să te odihneşti. Lasă pe altcineva să ia sabia.

— Fiul tău are dreptate, zise Miloş. Dă-mi sabia mie. Nu sunt eu atât de priceput ca tine, însă am să mă străduiesc din răsputeri. Eşti betegit.

Văzând că nu primeşte ajutor de la nimeni, Toma se rostogoli într-o parte, apoi se ridică în patru labe. Puse un picior în zăpadă şi apoi se opinti cât putu. Se ridicase.

— Nu, Miloş, nu sunt betegit, spuse el. Sunt pe moarte, însă mâna mea cu sabia cântă de bucurie. Voi intra cu sabia în sat şi-am să pun capăt tărăşeniei.

Miloş lăsă capul în jos, nefiind în stare să-i înfrunte privirea.

— Te rog, tată, zise Petru. Nu te duce.

Toma se întoarse spre fiul său, cu faţa albă de durere. Vorbi încet, ca să-l poată auzi numai Petru.

— Am fost un tată nemernic pentru tine. Te rog, dă-mi acum şansa, în ultimele momente, de a fi unul bun.

În ochii lui Petru se adunară lacrimile şi le şterse cu dosul palmei, însă îşi privi tatăl în ochi şi dădu din cap.

— Te ajutăm, spuse el.

— Balada! ţipă Sofia. Te putem ajuta şi noi cu acest cântec.

Toma dădu din cap.

— Atunci să-i dăm drumul. Avem sabia. Miloş, ai venit cu şase oameni. Şi ai mai mulţi la şatră. Petru, fiul meu, Sofia. Şi avem cântecul! Dacă aş avea un cal. Petru, ar trebui să mă fi văzut împreună cu Mihai Vodă, când goneam pe cai, avântându-ne în luptă. Pământul însuşi se cutremura de groază!

— Dar staţi! zise Sofia. Aveţi un cal, pe Sultan!

Se întoarseră cu toţii şi văzură un bătrân cal alb, mergând liniştit printre copaci către ei, dând din cap în timp ce se apropia.

Toma râse.

— Ce zici tu, Sultan? Te descurci cu asta? Sultan fornăi.

39. Învierea

Era o privelişte extraordinară, însă nu era nimeni să-i vadă în timp ce-şi croiau drum prin pădure, spre satul lovit de rău.

În fruntea lor, un bărbat gras, roşu în obraji, călărea un cal alb, solid. Călăreţul şi bidiviul formau vârful săgeţii, iar în urmă, de fiecare parte, mergeau prietenii săi. Fiul său. Fratele camaradului său mort şi fiica acestuia. Mai erau şi alţii ca ei, cam douăzeci cu toţii.

Nu vedeau pe nimeni şi nimeni nu-i vedea pe ei.

Ajunseră în sat şi nici atunci nu văzură pe nimeni pe acolo.

O luară în jos, pe strada mare, care ducea spre piaţă, şi nici ţipenie de om. Nimeni nu spunea nimic, iar liniştea străzii era absolută.

Intrară în piaţă şi se opriră.

Atunci se arătară.

Ieşeau de pe fiecare alee şi uliţă. Toţi cei pe care-i scosese din pământ Regina Umbrei.

Nu veneau încet. Alergau, se repezeau spre bărbat şi calul său.

— Cântaţi! strigă el.

Şi cântară, douăzeci de voci la unison, din plămânii puternici şi cu glasuri pline. Funcţiona. Ostaticii începură să şovăie, să ezite, mulţi dintre ei încetinind. Cu toate astea, continuau să vină şi erau cu zecile.

Călăreţul ştiu că sosise clipa.

Privi în jos spre fiul său şi zâmbi.

Îi dădu pinteni calului.

— Sultan! strigă el. Ha!

Zbură în galop la luptă. În spatele lui, vocile se ridicau mai sus şi mai sus, cântând, înălţându-se pentru a-l proteja în timp ce ţâşni, aruncându-se în mulţime, iar sabia fulgera în lumina săracă din piaţă.

Trupurile începură să se adune de jur-împrejurul său, hoituri care nu mai voiau să se ridice de la pământ, iar pe măsură ce avansa luptând printre mâinile vrăjmaşe şi degetele apucătoare, îşi dădu seama că va muri.

Pentru Toma nu mai exista nimic altceva.

Nici cântecul.

Nici piaţa.

Nici morţii.

Nici măcar Sultan.

Numai sabia, care se rotea atât de repede încât văzduhul însuşi fu tăiat în două.

Însă mâinile apucau şi trăgeau şi erau prea multe. Fu smuls de pe spatele lui Sultan şi căzu lat în mocirlă.

De la ceea ce i se păru a fi o foarte mare depărtare, auzi un urlet.

— Tată!

Petru. Era fiul său, Petru, gonind să fie imediat lângă el. Foarte vag, Toma îl văzu înşfăcând sabia de jos şi începând s-o rotească nebuneşte în jurul său. Ostaticii şovăiră iar, şocaţi de energia băiatului, de puterea lui.

Ochii lui Toma erau închişi, însă în mintea sa îl putea vedea pe Petru răsucind şi lovind cu lama într-o parte şi-n alta.

— Asta-i, şopti el. Asta-i. Simte-o.

În suflet, auzi răspunsul lui Petru.

— Da, tată. Sabia mea cântă.

Toma se pomeni holbându-se în gol, văzând numai o lumină albă, strălucitoare, care părea că se deschide în cer, deasupra lui, curgând pe lamă şi scăldându-i într-un val de bucurie.

Bucuria că fusese bun, măcar pentru ultima dată.

Că i se dăruise.

Că fusese un tată bun cu un fiu bun. Era bucuria împlinirii.

Chiar şi atunci când Petru răsuci sabia pentru ultima dată şi-l trimise la odihna veşnică pe ultimul dintre ostatici, şi căzu în

genunchi lângă tatăl său, bucuria era de nestăvilit.

Când Toma se stinse, inima lui cânta, iar pe faţă îi înflori un zâmbet.

40. O nuanţă perfectă de verde

Zilele trec, fie că-ţi place sau nu. Pentru Petru, zilele treceau încet, însă într-una dintre ele se duse şi iarna.

Ţiganii rămăseseră pe loc întreaga iarnă, trăind în poiană, aşa cum o făcuseră şi până atunci. Sofia venea în fiecare zi să-i viziteze pe Petru şi Sultan pe mica lor insulă.

Petru rareori spunea ceva în aceste ocazii, mintea-i plutea în alte părţi, însă Sofia vorbea oricum cu el, aducându-i veşti din şatră şi din sat. Îi spuse că de Sfântul Gheorghe vor pleca la drum din nou. *Asta* era o veste pe care Petru o pricepuse.

Într-o zi, pe când Sofia pregătea nişte supă pe soba din cabană, Petru se ridică brusc în picioare.

Uluită, ea se uită spre el.

— Ce-i?

— Vino cu mine, spuse el.

O apucă de gingaşa ei mână şi o conduse cu blândeţe afară, apoi după colţ, într-o parte a cabanei, la magazia de unelte.

— Uite, spuse el. Ăsta-i primul lucru pe care l-am găsit.

Sofia clătină din cap, neînţelegând ce voia să zică. Tot ceea ce vedea era un şir de unelte. Ferăstraie, dălţi, ciocane, sule, aşezate pe o bancă, frumos aliniate.

— Niciodată n-a făcut asta, adăugă Petru. Uneltele erau întotdeauna împrăştiate. Ori de câte ori termina ceva de lucru, lăsa unealta acolo unde se găsea. Dacă totuşi aducea sculele aici, le împrăştia peste tot. Dar când ne-am întors din sat, atunci, în ultima zi, acesta a fost primul lucru pe care l-am găsit. La un moment dat, când el şi Miloş şi ceilalţi aşteptau atacul ostaticilor, a venit aici şi-a pus uneltele în ordine.

Ezită.

— De-o fi făcut asta?

Sofia ridică din umeri.

— Ştia, zise ea. Deja se hotărâse ce avea de gând să facă. A făcut-o pentru tine, pentru că tu l-ai făcut să se întoarcă la el însuşi.

Pentru băiat, ceea ce se întâmplase după căderea de pe cal a lui Toma rămăsese în ceaţă. Ştia că alergase la tatăl său, că luase sabia lui şi luptase cu ea, însă nu-şi putea aminti detaliile.

Ştia că ei învinseseră. Îşi amintea că sătenii ieşiseră în fugă din casele lor, printre ei şi Teodor şi Daniel, care căzuseră în genunchi înaintea lui Petru şi a ţiganilor, copleşiţi de recunoştinţă.

Şi apoi Ana, bătrâna Ana de care se temeau toţi. Chiar şi ea ieşise, cerşind iertare tuturor.

— Ce-aş putea face ca să vă mulţumesc? se lamentase ea.

Miloş îi spusese.

— Ridică-te, rostise el.

Ea făcuse ce i se spusese, cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Întoarce-te, făcuse el, şi, iarăşi, bătrâna se supusese ascultătoare.

Înainte să termine mişcarea, Miloş ridicase sabia de jos, de lângă Toma, şi cu o singură lovitură o culcase pe Ana la pământ.

Toţi fuseseră şocaţi şi revoltaţi, dar asta numai în primul moment, până când Miloş întorsese încet trupul cu faţa în jos.

Arătase apoi spre ceva ce nu văzuse sau nu înţelesese nimeni. Spatele bătrânei era acoperit cu rumeguş.

— E de la sicriu, le explicase el. De asta nu voia să ne ajute. Era una dintre ei! îi dirija, infectată, probabil, chiar de Regina Umbrei… Ar fi trebuit să-mi dau seama mai curând de asta, însă nu ştiam că se pot mişca şi la lumina zilei.

Miloş se întorsese şi-i dăduse sabia lui Petru.

— Asta-i a ta acum, zisese el, însă Petru clătinase din cap.

— Nu, răspunsese el. N-o vreau. Ar fi ceea ce tata nu voia să fie. Ţi-o dau ţie. Vei avea nevoie de ea. Tu poţi s-o foloseşti.

Miloş dăduse din cap.

Îl îngropară pe Toma chiar în cimitirul din care izbucnise molima prima dată, devenit acum într-adevăr un loc pentru odihna veşnică datorită eforturilor lor.

În cele din urmă, veni şi ziua de Sfântul Gheorghe, iar atunci Sofia se duse să-l vadă pe Petru pentru ultima oară.

Era o dimineaţă frumoasă de primăvară, plină de speranţe fremătătoare. Copacii erau plini de frunze, iar florile reveniseră la viaţă pe pajişti. Petru stătea pe un ciot de copac, pe insuliţa

lui, gândindu-se cum verdele proaspăt al primăverii era cel mai frumos din an, când Sofia se înfăţişă privirilor sale.

— Pot să vin? întrebă ea.

Petru îi făcu semn, şi ea trecu podul.

Dincolo de ea, văzu caravana de căruţe ţigăneşti pe cărarea dintre copaci şi-şi dădu seama că venise ziua.

— Să nu spui nimic, zise el în timp ce Sofia se apropia. Zâmbetul îi înmuiase vorbele, însă ea tot nu-l luă în seamă.

— De ce nu vii cu noi? întrebă ea.

— Nu pot, spuse Petru. Ştii şi tu asta, la fel de bine ca mine. Asta-i casa mea, aparţin acestui loc, în casa pe care am construit-o tata şi cu mine. Vreau să rămân.

Sofia lăsă capul în jos.

— În afară de asta, cine le-ar mai tăia afurisitul ăla de lemn?

Arătă spre sat.

Cu toate că n-ar fi vrut, Sofia izbucni în râs.

— Unde mergeţi?

— Nu ştiu, zise ea. Oriunde ne trebuie. Oriunde auzim de ostatici care au nevoie să fie eliberaţi, dar înainte de toate vom străbate pădurea şi vom găsi luncile aşezate la poalele munţilor. Vor fi pline de flori şi albine, iar râurile, pline de peşte. Ne vom opri acolo, o vreme, să ne tragem sufletul. Să cântăm şi să compunem muzică.

— Sună minunat, spuse Petru.

— Chiar şi e.

— Dumnezeu să te binecuvânteze!

— Şi pe tine, Petru!

Ea păşi înainte şi, în cele din urmă, nu mai exista distanţă dintre ei. Îl sărută, apoi amândoi auziră râsete dinspre căruţe.

Ea se retrase imediat, înroşindu-se şi, fără niciun alt cuvânt, se întoarse spre viitorul ei.

În timp ce mergea, cânta, iar Petru auzi ultimul vers al Mioriţei plutind în aer, cel care spunea că păstorul se căsătorea cu crăiasa din ceruri.

Privi cum ea se urcă într-o cotigă, lângă unchiul ei, şi dispar cu toţii printre copaci.

Petru se întoarse la cabană, însă îşi dădu seama că-l usturau ochii şi în suflet avea o mare tristeţe. Hotărând că trebuia să rămână ocupat, se duse la magazia de unelte, intenţionând să

ascută securile. Acolo, pe bancă, la fel ca şi înainte, toate erau puse la locul lor, în şiruri ordonate, dar deodată privirile-i căzură pe ceva ce-i scăpase înainte, o bucată mică de stofă, mototolită. O apucă, iar micul obiect din interior căzu în rumeguşul de la picioarele sale.

Se aplecă şi-l ridică.

Era o figurină, un mic obiect din lemn cioplit.

Gâsca.

Nu ştia când o cioplise tatăl său, însă Petru ştia că era pentru el. Toma trebuie că i-o lăsase odată cu sculele, pe când Miloş şi ceilalţi aşteptau.

Petru ştia ce însemna asta.

Mintea lui se întoarse la prima zi când o văzuse pe Sofia sosind în piaţă. Ceva i se strecurase atunci în inimă – în acea zi –, însă nu avusese habar ce era. Acum, dintr-odată, îşi dădu seama. Era chiar înaintea lui, în Sofia, în mâna lui, dar până în acel moment nu văzuse nimic.

Era viaţa lor, viaţa lor de pribegi.

Credea că obosise de atâta umblat, întreaga lui viaţă petrecută mereu pe drum, împreună cu tatăl lui. Însă acum îşi dădu seama că era singura viaţă pe care o cunoştea. Era viaţa pe care şi-o dorea. Privi din nou figurina asemenea celei făcute de tatăl său când era copil. O consideră nu numai un fel de a-şi cere iertare, dar şi un mesaj, şi-şi dădu seama că, la fel ca şi gâştele sălbatice, sosise vremea să zboare şi el în altă parte.

Şi, la fel ca pe păstorul din baladă, şi pe el îl aştepta o crăiasă.

Băgă cu grijă gâsca în buzunar.

— Sultan! strigă el, gonind spre grajd, iar Sultan ieşi.

Se aruncă pe cal şi tropăi peste pod.

— Staţi! strigă el din nou. Staţi, vin cu voi!

Nota autorului

Majoritatea oamenilor sunt la curent cu dilemele şi răspunsurile legate de vampiri, însă puţini sunt cei care-şi dau seama ce departe a călătorit acest personaj coşmaresc. Astăzi, recunoaştem un vampir într-un film sau o carte din cauza caninilor săi ascuţiţi, a capei pe care s-ar putea s-o poarte ori a liliacului de companie. Vampirul suav, uneori copleşitor de atractiv al mitului modern, este foarte departe de spectrul original, menţionat de folclorul de unde provine această creatură. De fapt, aceşti vampiri primordiali sunt mai mult ca nişte zombi, însetaţi de sânge, fiind fie nişte cadavre oribile şi umflate, ieşite din morminte, fie imposibil de deosebit de fosta persoană în viaţă (şi cât de periculos poate fi aşa ceva...). Uneori, chiar şi setea de sânge lipseşte; într-un caz s-a menţionat că substanţa vitală a unui vampir era laptele! De multe ori este imposibil să distingi diferenţele dintre ceea ce numim om-lup şi un vampir.

Scriind această carte, am dorit să surprind ecourile primelor relatări despre vampirism, plecând de la cazul bine-cunoscut al cizmarului din Silezia, din 1591, până la faptele nefireşti ale lui Petru Plogojwitz, din 1725, şi trecând printr-o acumulare de relatări mai puţin cunoscute, din diferite ţări est-europene. Studiile lui Petr Bogatârev despre regiunile subcarpatice şi colecţia de neînlocuit de studii antropologice a lui Alan Dundes, *Vampirul: studiu de caz*, şi-au justificat de nenumărate ori citirea. De asemenea, vă recomand, dacă vă interesează subiectul, să citiţi cartea lui Paul Barber, *Vampirii, înmormântarea şi moartea,* care expune o teorie bine argumentată, folosind patologia judiciară, asupra posibilelor origini biochimice ale multor caracteristici ale vampirilor.

Pentru a alcătui o poveste coerentă, am fost nevoit să aleg şi să mă inspir din sute de legende, multe dintre ele contrazicându-se flagrant, pentru că există aproape la fel de multe tipuri de vampiri câte poveşti sunt. Un exemplu ar fi reacţia vampirilor la lumină: în unele istorisiri, apar numai noaptea, în altele, ei sunt imuni la orice putere distructivă a acestei forţe a binelui. Chiar şi denumirea unui vampir nu este o chestiune simplă, iată câteva dintre ele: krvoijac, vukodiak,

wilkolak, vârcolac, vurvolak, kiderc nadalz, liougat, kulkutha, moroi, strigoi, murony, streghoi, vrykolakoi, upir, dschuma, velku diaka, nachzehrer, zaloznye, nosferatu. Aceasta din urmă, o denumire foarte familiară pentru noi, este numele lor în cel mai necurat dintre teritoriile vampireşti, Transilvania, ceea ce înseamnă, de fapt, „Ţara dincolo de pădure”. De fapt, Transilvania este un loc minunat, cu munţi, păşuni şi păduri precum cele descrise aici. Şi tot aici, legendele Mioriţei, a nunţii mortului şi a Reginei Umbrei sunt familiare localnicilor, cu toate că, din nou, spre binele poveştii, mi-am luat unele libertăţi. Astăzi ştim că toate aceste legende fabuloase ale morţilor vii sunt doar un mit, deşi ar fi înţelept să ne amintim că există unii oameni care nu sunt de acord cu această concluzie. Chiar şi în primii ani ai noului secol au apărut poveşti legate de vampiri în România zilelor de azi; în 2004, rubedeniile unui bărbat român au fost puse sub acuzare pentru că i-au dezgropat cadavrul, i-au ars inima şi i-au băut cenuşa cu apă, pentru că erau convinse că le vizitează în fiecare noapte…

Marcus Sedgwick
Londra, 2006